

Thanh Bình Kết Lục

Contents

Thanh Bình Kết Lục	1
1. Chương 1: Giản Giới	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	10
4. Chương 3	14
5. Chương 4	18
6. Chương 5	25
7. Chương 6	29
8. Chương 7	37
9. Chương 8	43
10. Chương 9	49
11. Chương 10	55
12. Chương 11	60
13. Chương 12	63
14. Chương 13	68
15. Chương 14	70
16. Chương 15	74
17. Chương 16: Vĩ Thanh	79
18. Chương 17: ~phiên Ngoại~ :: Phần Về Sư Phụ Sư Bá ::	80

Thanh Bình Kết Lục

Giới thiệu

Biên tập: Phiêu Linh
Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, cổ trang, ám áp. “Thanh Bình công tử” Vệ Tiểu Điển, con trai duy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-binh-ket-luc>

1. Chương 1: Giản Giới

“Thanh Bình công tử” Vệ Tiểu Điển, con trai duy nhất của tướng quân Uy Chấn.

Mười ba tuổi trên trường thi võ đoạt giải nhất, danh chấn kinh khoa.

“Kết Lục công tử” Lý An Sở, thế tử của Ngôn thân vương.

Văn tài trác tuyệt, kiến thức y lý giỏi.

Thanh Bình Kết Lục hai công tử giành hết phương tâm* của các cô gái kinh thành, ngang tài ngang sức với nhau.

Vệ Tiểu Diễn bởi vì lỡ tay làm bị thương An Sở mà bị phái đến vùng duyên hải diệt phi, An Sở ngàn dặm cũng theo, chỉ vì muốn truy hồi cái tên tiểu tử nóng nảy, khờ dại kia.

Hắn phát thệ rằng để được tha thứ cho thương tổn mình đã gây ra cho Tiểu Diễn năm năm trước, tuyệt đối không sử dụng võ công.

Nguy hiểm đuổi sau lưng, An Sở có thể dùng khổ nhục kế mà thuận lợi quay về cùng trái tim mỹ nhân không?

*phương tâm: tâm hồn thiếu nữ

2. Chương 1-2

Thanh Bình công tử, áo trắng như tuyết, Thanh Phong kiếm tỏa ánh sắc lạnh khắp Trường An.

Ven hồ Long Đàm, giữa cảnh hè, cô lái thuyền Hà Quân cứ buổi sớm là làm ăn rất khấm khá, mới vừa đưa một đôi vợ chồng du khách, đang tính nghỉ một chút, chợt thấy mặt hồ lay động, một cái thuyền nhỏ khác đến, biểu muội Lăng Nhi vội vã chạy lên báo nguy: “Không hay, bọn họ lại tới nữa rồi!”

Hà Quân kinh hãi, đang định ra xa bờ lánh mặt, một cái móc ba cạnh bằng sắt bay tới, ghim chặt trên thân thuyền, kéo chiếc thuyền nhỏ quay lại, chỉ thấy trên bờ có tới hai mươi người, cầm đầu là một thanh niên hai bảy, hai tám tuổi, diện mạo có vài phần anh tuấn, trên mặt lộ tà khí, cười nói: “Cô em, thiếu nợ thì phải trả tiền, đạo lý hiển nhiên thế này, cô em muốn chuồn được sao?”

Hà Quân biết giải thích cũng vô dụng, cắn răng không đáp. Người thanh niên kia biến sắc, cả giận nói: “Mang về gán nợ!”

Đám người vây quanh có vẻ xôn xao, nhưng không ai dám ra mặt đối phó với một đoàn hung ác như vậy. Mấy tên nô dịch hung tợn tỏ vẻ muốn nhảy lên thuyền, nhưng chưa kịp nhảy thì một ánh bạc lóe lên, thuyền nhỏ rung động, nhóm nô dịch đang hung hăng nhảy vào khoảng không, nhất loạt rơi xuống nước.

Người thanh niên giận dữ nói: “Kẻ nào?”

Chỉ thấy từ rặng liễu ven hồ, tiếng nước khe khẽ, một con thuyền nhỏ buồm đen từ từ trôi ra, đầu thuyền vừa vịn một thiếu niên mười tám, mười chín tĩnh tọa, áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, mày như lông vũ, đôi con ngươi lạnh lạnh, lạnh lùng đảo qua đám người trên bờ, không nói một lời. Trôi đến gần phía sau thuyền của Hà Quân, cổ tay vừa trở, Thanh Phong bảo kiếm trên tay hào quang tỏa bốn phía, khắc hai chữ sau thuyền Hà Quân, rồi ngênh ngang bỏ đi.

Người thanh niên cùng đám thủ hạ ngậy đại nhìn thiếu niên, không cử động, sau mới tiến đến phía thuyền, đọc hai chữ: “Thanh- Bình!”

Thanh Bình! Hắn nhất thời sắc mặt đen lại, không nói một lời mà quay đầu bước đi.

Một ông lão đi ra từ đám người hiếu kì, nói với Hà Quân: “Cô nương yên tâm, có hai chữ này của Thanh Bình công tử, cô đi khắp thiên hạ, không ai dám khi dễ!”

Hà Quân cùng Lăng Nhi ôm chặt nhau, hai khuôn mặt thiếu nữ ửng đỏ.

Thanh Bình công tử, a, đó chính là Thanh Bình công tử!

Chợ phía Tây thành Trường An. Tiểu thư Tuyền Nương giàu có vừa mua quà mừng sinh nhật mẫu thân từ cửa hàng bán hổ phách, ngọc trai, đang lên xe về phủ, thì từ cửa sổ lầu hai quán trà Minh Vũ, đầu bảng kinh thành, một chén trà nóng rầy đột nhiên bị ai đó vô ý làm rơi xuống, rớt trúng lên đầu con ngựa kéo xe của Tuyền Nương. Ngựa hoảng sợ, lập tức nổi điên mà lồng lên, người đánh xe khổng chế không được, nhảy khỏi xe chạy mất.

Đang lúc nguy cấp, một bóng người tuyết trắng chợt hiện, ánh xanh lóe trên tay, chặt đứt dây cương cùng cang xe, thùng xe nảy lên vài bước, rồi dừng lại, bóng trắng kia đưa tay quăng Thanh Phong kiếm, lướt qua đám ngựa, chặt gãy một loạt cột cờ của “Thái Bạch tử lâu”. Cột cờ đổ xuống, kẹp ngăn cản bước tiến của đám ngựa đang kinh hoảng, khiến chúng phủ phục xuống đất.

Mọi người lúc này thấy rõ người đang chậm rãi nhặt bảo kiếm lên, dùng một mảnh khăn lụa lau nhẹ thân kiếm cứ nhiên chính là một thiếu niên anh tuấn áo trắng như tuyết, ánh mắt sắc bén ẩn chứa một khí chất trong sáng cao quý. Có kẻ nhanh mắt nhận ra bảo kiếm tua hồng trên tay thiếu niên, bật thốt lên kinh sợ: “Thanh Bình công tử!”

Đám người nhất thời ồn ào, người nào cũng tranh nhau chen lên ngắm phong thái của Thanh Bình công tử danh chấn kinh thành.

Thiếu niên khẽ nhú mày, quay đầu nhìn thoáng qua Tuyền Nương đang được đưa ra khỏi thùng xe, thấy nàng ta vô sự, liền lướt đi.

Từ đó về sau Tuyền Nương hàng đêm ôm mộng, nhưng rốt cuộc không còn thấy ánh mắt ấy nữa.

Thanh Bình công tử! Chính là Thanh Bình công tử!

Đông thành Trường An, nhà cao cửa rộng. Tiểu thư Hà Thanh Dao, nhà Lại bộ thượng thư, trang điểm sớm xong đi vào hậu viện chơi đu.

Hai thị nữ Tiểu Trân, Tiểu Châu vóc dáng nhỏ xinh, sức lực lại không nhỏ, đẩy có vài cái, đu đã lên cao vượt quá tường.

Thanh Dao nghe thấy tiếng vó ngựa lộc cộc.

Lần thứ hai đu lên trời, nàng thấy ngay một kị binh áo choàng đỏ thẫm.

Lần thứ ba đu lên trời, nàng thấy dưới áo choàng đỏ thẫm là áo trắng tinh.

Lần thứ tư đu lên trời, nàng thấy dải thắt lưng xanh của hắn bị gió thổi về sau.

Lần thứ năm đu lên trời, nàng thấy một đôi mày mềm mại, ánh mắt nhanh nhẹn sáng như sao.

Lần thứ sáu đu lên trời, nàng rút cuộc thấy chuôi thanh bảo kiếm tua hồng.

Nàng trái tim đập mạnh, tay run rẩy, nhất thời giữ không chắc dây đu, thân hình mảnh khảnh bị tung lên.

Tiểu Trân, Tiểu Châu hai mắt nhắm tịt, Thanh Dao cũng nhắm chặt mắt, còn chưa kịp sợ, đã nhanh chóng được ai đó đỡ bên hông, mở mắt ra, đã đứng vững trên đất, thiếu niên áo trắng thản nhiên nói: “Lần sau cẩn thận.”

Tới khi tiếng vó ngựa biến mất, Thanh Dao vẫn còn ngơ ngác đứng đó. Tiểu Trân, Tiểu Châu thở dài nói: “Đáng tiếc đã quên hỏi hắn là ai.”

Thanh Dao hốt hoảng nói: “Không cần hỏi, các người không nhận ra thanh kiếm của hắn sao?”

Hai thị nữ nhỏ cùng nhau hét ầm lên.

Thanh Bình công tử! Chính là Thanh Bình công tử!...

Thanh Bình công tử, Vệ Tiểu Điện, con trai độc nhất của tướng quân Uy Chấn. Mười ba tuổi trên trường thi võ đoạt giải nhất, từ đó về sau danh chấn kinh khoa.

Mười bốn tuổi theo cha viễn chinh Tây Hạ, chiến công hiển hách, mười bảy tuổi dẫn tám trăm vạn thiết kỵ vài ngày đã bình định được đám phản loạn Sơn Đông, mười tám tuổi một mình bắt bè lũ hắc đạo cự phách Ngao Vô, Thanh Bình đưa kiềng tới đầu, hắc bạch hai phái đều phải cúi đầu. Nay đã mười chín tuổi, phong nhã hào hoa, khí thế hơn người.

Mười lăm tháng tám, đêm Trung thu, trăng sáng như nước, nước gợn như bạc, ánh trăng tươi đẹp đầu ngọn liễu.

“Cảnh đẹp ngày vui thế này, ta dám đảm bảo, nữ tử toàn bộ kinh thành ít nhất có một nửa đang nhớ về Thanh Bình công tử.”

“Chỉ có một nửa, còn một nửa kia đâu?”

“Một nửa kia? Nửa kia, đương nhiên là nhớ tới...”

Tên bạc thất tư xanh, rượu thơ tới sông mây. Kết Lục công tử.

Thuyền hoa phía nam hồ, là nơi phong nguyệt tập trung anh hùng hào kiệt giàu sang khắp thiên hạ. Một kẻ bất kì bước ra, cũng có thể đập vỡ ba thước tường thành dày thành một lỗ hổng lớn. Mà nay chủ thuyền Nhi Kim Thiên lại đóng cửa từ chối tiếp khách, ở trên chiếc thuyền đứng đầu bảng, Tâm Uyển cô nương tay tỷ bà tuyệt kỹ thiên hạ chỉ chuyên tâm chiêu đãi một người.

Người này không phải hoàng thân quốc thích, không phải nhà quyền thế cự phú, chỉ là một họa sĩ. Cơ mà tranh của họa sĩ này, một bức chưa từng có giá dưới vạn lượng vàng.

Giữa lúc rượu đang nồng, Tâm Uyển muốn họa sĩ vẽ nàng họa một bức, bởi vì may mắn được người này họa chân dung, khắp thiên hạ chỉ có chín người mà thôi. Họa sĩ chỉ im lặng, đồng ý, đều tay mài mực, cổ tay lật trong giây lát liền đặt bút nói: “Cô nương đừng cười.”

Tâm Uyển cùng chủ thuyền Hoa Nguyệt Nương tiến lên nhìn, chỉ thấy trên nửa thước giấy, điểm vài nét mực, nhưng lại hiện ra một mỹ nhân sống động. Chỉ có điều khiến người ta thấy kì quái là chưa có điểm nhãn*. Tâm Uyển không khỏi thắc mắc vì sao họa sĩ không điểm nhãn, họa sĩ ngạo nghễ cười nói: “Vẽ rồng điểm mắt không phải chuyện tầm thường, có thể tại nơi ồn ào náo nhiệt này hạ bút sao?”

Tâm Uyển thần nhiên nói, “Quả nhiên tiểu nữ là kẻ tầm thường, chỉ vì trước kia từng nghe người ta nói, nếu bức họa cùng tấm lòng hòa hợp, đồ tể cũng có thể điểm nhãn, hóa ra lại không phải thế.”

Họa sĩ khinh thường nói: “Người nào cũng có thể mạnh miệng nói, nhưng lại chẳng có ai làm được.”

Tâm Uyển cuộn bức tranh, nói: “Giá mà kẻ đó hôm nay có ở đây, tiểu nữ sẽ đem tranh này cho hắn nhìn một cái, coi hắn sau này còn dám nói lung tung.” Dứt lời bức tranh như có một trận gió cuốn đi rồi lại quay về, nàng cười mỉm, mở rộng bức tranh nói: “Người nọ thật đúng là, sao lại làm loạn trên tác phẩm của đại

sư thế này, ngài coi nên làm gì cho phải?” Họa sĩ tập trung nhìn, chỉ thấy người trong tranh một đôi con người quyến rũ linh động sáng như nước hồ thu, như người đang sống, nhất thời thân hình cứng ngắc, đột nhiên hét to một tiếng, tông cửa xông ra. Ở đầu thuyền, thấy một người trẻ tuổi khoảng hai mươi, mặc trường bào lấp lánh, áo choàng màu bạc, trước ngực thêu hai con rồng châu quanh, tay cầm chén rượu, cổ tay buộc một dải tơ lục nhạt, khuôn mặt tuấn lãng trắng nõn, biểu tình vô cùng ôn nhu khiêm tốn, kẻ khác có thể thấy ấm áp cùng yên ổn.

Trong thuyền Hoa Nguyệt Nương nói: “Tranh này là do họa sư thiên tài vẽ, hần còn là một phú ông, em sao lại đắc tội với hần?”

Tâm Uyển đắc ý cười nói: “Có thể được Kết Lục công tử điểm nhãn cho, đắc tội với ai cũng đáng.”

Kết Lục công tử, chính là Kết Lục công tử.

Gió êm dịu, mặt trời rực sáng, hoa viên Tần gia, Tần lão thái sư đã qua ba triều, đức cao vọng trọng, môn sinh bạn bè khắp thiên hạ, thiên tử lấy lễ thầy trò đối đãi, người có đại thọ quá tám mươi, khách đến chúc thọ vòng trong vòng ngoài như ngài, khắp thiên hạ cũng chỉ có hơn hai mươi người mà thôi.

Quá ba tuần rượu, Tần lão thái sư đột nhiên phát hiện hình bộ thượng thư Tăng Nguyên Lễ có chút miễn cưỡng cười vui, liền hỏi nguyên nhân.

Hóa ra tại lễ thiên thu* của Thái hậu, trong hoàng thành phát hiện có một thi thể, Hoàng thượng cho rằng không may mắn, lệnh trong kì hạn phải phá án. Sau điều tra ra người chết họ Trần, ngày đó rạng sáng cùng hàng xóm Vương ước hẹn đi chợ mua lợn, nhưng Vương ở chỗ hẹn chờ đến canh năm cũng không thấy người đến, trong lòng kì quái, liền đến Trần gia gọi: “Trần đại tẩu, Trần đại ca cùng ta hẹn đi mua lợn, thể nào còn chưa đi?” Vợ Trần nghe vậy kinh hãi, hóa ra Trần đã sớm rời nhà. Hai người bàn nhau đi báo án, lại tìm thấy thi thể. Vợ Trần cho rằng Vương là hung thủ, Vương lại liều chết không nhận, Tăng Nguyên Lễ có kinh nghiệm nhiều năm phá án, cũng biết Vương là hung thủ, nhưng lại không có chứng cứ, kì hạn đã đến gần, không khỏi trong lòng phiền não.

Tần thái sư nghe xong cười nói: “Lão phu chỉ cách cho ông nhé. Hôm nay hai cháu gái nhỏ của lão phu, một đứa vui, một đứa buồn, đứa buồn vì Tiểu Điển phụng chỉ rời kinh không có đến đây, người nói đứa kia vui vì cái gì?”

Tăng Nguyên Lễ tỉnh hẳn, mừng rỡ kêu người mời Kết Lục công tử đang câu cá sau hoa viên tới. Chốc sau, một vị trẻ tuổi, trường bào ô vân, rồng vàng uốn lượn trên áo, cổ tay tơ lục nhẹ bay, trên môi lộ ý cười. Nghe xong vụ án, Kết Lục công tử cười nói: “Vương kia tự hần đã nói ra chứng cứ. Hần cùng Trần hẹn nhau, không thấy người đến, tìm tới nhà người ta thì phải kêu tên Trần mới phải, như thế nào mở miệng liền kêu Trần đại tẩu, rõ ràng biết Trần đã không còn ở nhà.”

Tăng Nguyên Lễ bừng tỉnh, liên tục nói lời cảm tạ. Mọi người lại nhất loạt tung hô Kết Lục công tử quả nhiên không hổ là Kết Lục công tử.

Trước cửa nha môn của Kinh Triệu Duẫn, vốn trang nghiêm yên lặng, sớm ngày hôm đó lại vô cùng ồn ã.

Một thanh niên hơn ba mươi, quần áo đẹp dễ sang trọng, dẫn theo hai mươi người, kéo một ông lão râu tóc bạc phơ, kêu gào đòi Kinh Triệu Duẫn ra xử tội lão lang băm giết người. Kinh Triệu Duẫn đi ra thì thấy đó là tiểu Hầu gia của Kiến Khang hầu phủ, không dám chậm trễ, tuy biết lão kia là Diệp lão tiên sinh, thần y nhân nghĩa của kinh thành, cứu người vô số, quyết không phải hạ lang băm giết người, nhưng cũng không dám nhiều lời. Lúc này một số người bệnh đã từng được Diệp lão tiên sinh chữa trị cùng người nhà nghe tin cũng tới, vừa che cho Diệp tiên sinh vừa gào khóc. Tiểu Hầu gia tức giận, đang định sai người dùng vũ lực, một người trẻ tuổi từ trong đám người bước ra, thông minh sáng láng, quần áo bằng tơ, áo khoác đen, trước ngực thêu bạc, trên cổ tay buộc dải tơ lục nhạt, trên mặt cười nhu hòa, nhẹ nói: “Biểu ca, người đừng vội như vậy.”

Tiểu Hầu gia sau khi thấy người trẻ tuổi, vội kêu lên: “Người không biết đâu, lão gia hỏa này đã giết mẹ ta...”

Người trẻ tuổi mỉm cười: “Diệp lão tiên sinh kê đơn cực chuẩn, chỉ là không ngờ thân thể dì đã quá hư, nhất thời làm bé khí, ta đã giúp dì châm cứu điều khí, hiện tại đã không còn chuyện gì nữa, người nên cảm ơn Diệp lão tiên sinh mới phải.”

Tiểu Hầu gia vừa mừng vừa sợ nói: “Thế là mẹ ta không chết?” Thấy người trẻ tuổi gật đầu, bèn vui mừng quá đỗi, nghe lời mà hướng Diệp lão tiên sinh nhận lỗi, Diệp lão tiên sinh lắc đầu không nhận: “Lão phu kê đơn dù không sai, nhưng đúng là đã khiến Thái phu nhân khí tuyệt, mà nay nhờ ơn thần thuật của công tử đã xoay chuyển trời đất, quả nhiên không hổ là Kết Lục công tử vang danh kinh sư.”

Đám người lập tức liền xôn xao.

Kết Lục công tử! Chính là Kết Lục công tử!

Kết Lục công tử Lý An Sở, thế tử của Ngôn thân vương. Thuở nhỏ trí tuệ hơn người, tài hoa cũng hơn người, có danh xưng là thần đồng. Tám tuổi, khi Hoàng đế mở đại yến chiêu mộ danh sĩ thiên hạ, lại sai An Sở tới bình văn chương của đám tài tử này, qua mấy vòng bình luận thần kì, tài danh của hắn từ đó về sau thiên hạ đều biết. Hắn không những có văn tài trác tuyệt, cầm kỳ thi họa lại cũng đạt tới đỉnh cao, lại thêm y thuật đầy mình.

Mười năm trước Hoàng đế bệnh nặng, danh y bó tay, Lý An Sở chỉ dùng ba thang thuốc thì khỏi, trước Thái hậu cùng Hoàng đế nói sao làm vậy. Hắn họa tranh cùng mưu sách lược, dù không mang chức quan nào, nhưng là người quan trọng trong những biến cố nơi triều đình, hắn đều có thể giải quyết dứt điểm. Mặc dù quyền cao, nhưng lại là người khiêm tốn lễ nghĩa, nổi danh là tính tình ôn nhu, hiện hai mươi ba tuổi, đang thời kì rạng rỡ.

Thanh Bình Kết Lục hai công tử, một văn một võ, chiến thắng mọi mặt, vang danh khắp kinh thành, đoạt hết phương tâm các cô gái trong thiên hạ.

Thanh Bình còn trẻ hừng hực khí thế, Kết Lục văn chương bức người, hai người cùng lúc tỏa sáng, đến tốt cùng tài năng, luôn là đề tài người trong thiên hạ cảm thấy vô cùng hứng thú.

Trăng sáng lên cao, tỏa chiếu rực rỡ. Ánh trăng như nước, lại không biết có mấy nhà vui mấy nhà buồn.

Đêm đẹp đêm lành, phương tâm thiếu nữ trong khuê phòng, hiện giờ gửi nơi nào?

“Một nửa kia nữ tử, đương nhiên là nhớ oan gia này đây.” Tâm Uyển cười ôn nhu.

Nơi này là biệt viện của Lý An Sở. Vốn đã mang danh phong lưu công tử, biệt viện có vị danh sĩ xinh đẹp này, tuyệt đối không chút kì quái. Nhưng kì quái là ngoài công tử cùng danh sĩ, còn có hai người ngồi cạnh.

Một thanh niên hai lăm, hai sáu, chính là kẻ ngày ấy bên hồ cướp người, nhưng hôm nay trên mặt không còn hung ác, cười tươi còn thấy có vài phần đáng yêu.

Hắn ngồi bên một đại hán như cái cột sắt, ngày ấy dùng móc sắt ghim thuyền Hà Quân lại, vẻ mặt dữ tợn, khí phách hung tợn, lúc này lại ôm một con thỏ nhỏ, thuần thực mà băng bó vết thương ở chân nó.

Tâm Uyển mân mê khăn trong tay, rầu rĩ nói: “Các người nói coi Kết Lục công tử phong lưu đa tình, ai ngờ hắn căn bản là làm bộ, chẳng biết đang mưu tính cái gì?”

Người thanh niên nhấp một ngụm rượu nói: “Người không hiểu sao? Vị công tử quý giá này của chúng ta năm nay đã hai ba, vẫn là kẻ cô đơn, không cưới vợ thì cũng nên tìm người phụng dưỡng cao đường đứng không? Lý gì cứ ưa phong lưu đa tình nào? Vương gia, Vương phi dù có bất mãn, cũng không ép hắn, nhưng nếu hai người biết hắn với nữ nhân không có hứng thú, lại chẳng cưới gấp mười mấy cô cho hắn.”

Tâm Uyển cả kinh: “A, Tiểu Khang, người nói gì, công tử với nữ nhân không hứng thú?”

Lý An Sở rốt cuộc chịu không nổi bèn xoay người lại nói: “Hai vị thấy chuyện này hay lắm hả? Tiểu Khang, người không nói câu nào có ai cho là người cầm điếu sao?”

An Khang nhún vai, làm mặt quỷ.

Tâm Uyển cười: “Công tử sao phải sợ hắn nói? Hay người thật sự không có hứng với nữ nhân, thích nam nhân sao?”

“Đúng!” An Khang vỗ bàn, “Hắn đúng là thích nam nhân, nhưng mà...”

“Tiểu Khang! Người ngứa đúng không?” Lý An Sở khóc dở cười dở quát.

Tâm Uyển vô cùng khoa trương mà thở ra một hơi, nói: “Trời ạ, tin này mà truyền ra, có bao nhiêu nữ hài tử buồn đây. Thật không công bằng, người cùng Thanh Bình công tử từ nhỏ đã già vò biết bao nữ nhân,

mà giờ lại có người có thể khiến các người chịu loại khổ sở như thế này sao?”

“Có người dọa Thanh Bình công tử hay không ta không biết, còn hấn, thì có đó...” An Khang không sợ chết lại cố nói thêm một câu.

Lần này đúng là sắc mặt Lý An Sở đúng là có chút thay đổi, Tâm Uyển sợ trên phải lừa vội nói tránh: “A, công tử nói coi, nếu người cùng Thanh Bình công tử cùng tranh một nữ nhân, ai sẽ thắng?”

Lý An Sở đương nhiên không trả lời, hấn đứng ở bên cửa sổ, sắc mặt vô cùng yên tĩnh, nhưng hàng mi dài khép hờ đôi mắt, không biết đang giấu thứ tình cảm gì.

“Người nói sao?” Hỏi câu này đương nhiên là An Khang.

“Nếu ta là tiểu cô nương chưa hiểu thế sự, ta sẽ say mê Thanh Bình công tử, nhưng nếu đã trải đời, sẽ ái mộ Kết Lục công tử. Nhưng nếu loại chuyện này xảy ra, nam nhân sẽ không để nữ nhân lựa chọn, họ chỉ biết tự ý giải quyết. Thanh Bình công tử tuổi trẻ hùng hực, ta nghĩ hấn sẽ giết tình địch mất.”

“Thế tử của chúng ta cũng không phải kẻ tốt số đó đâu, Thanh Bình công tử lợi hại cũng không có cách nào xử hết đám hộ vệ của công tử nhỉ?” An Khang không phục nói.

Đã bằng xong cho thỏa, đang giúp nó đi một chút nhưng đại hấn cũng ngẩng mặt lên gật gật.

Tâm Uyển cười khanh khách: “Nói thế thôi, chứ Kết Lục công tử tâm cao khí ngạo của chúng ta có hứng thú với nữ nhân đâu mà.”

Lý An Sở vẫn không để ý đến hai người, lúc này đột nhiên đứng lên, đi ra ngoài. Chỉ lát sau, trong viện thoáng bóng hình thon dài của hấn, một mình đứng yên bên dưới tàng cây, không biết nghĩ gì.

“Hấn có phải thấy chúng ta ảm ỉ quá không?” Tâm Uyển ra cửa sổ, chậm rãi nói.

An Khang trên mặt không còn vẻ phóng đãng, mà thay bằng nét mặt chăm chú, hấn đặt chén rượu không, thanh âm có chút khàn: “Thực làm người ta đau đầu, đau cả tâm.”

*điểm nhân: xưa(và nay vẫn còn) nhiều vùng có phong tục vẽ mắt cho đồ vật, như vẽ mắt cho thuyền.

*lễ thiên thu: cách nói kính trọng về lễ mừng thọ

3. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tâm Uyển đưa ra giả thuyết Thanh Bình Kết Lục đồng thời tranh đoạt một nữ nhân, kỳ thật cũng không phải ý gì kì lạ, nàng lúc ấy nghĩ tới quận chúa Phù Dung.

Quận chúa Phù Dung Lý Giám My, con gái duy nhất của Hải Ninh Vương, vẻ đẹp thiên hạ vô song, mới mười tám xuân xanh, Hải Ninh Vương quý như trân bảo, vì lựa chọn chồng cho nàng có thể nói là rất nhọc lòng, đã mời hết các anh hùng, thanh niên tuấn kiệt nổi danh khắp thiên hạ ngày Trùng Cửu* tới, dự định chọn lấy một rể hiền như ý trong số đó. Thanh Bình Kết Lục hai kẻ đã được thiên hạ công nhận nổi danh là tuổi trẻ tài cao được mời đầu tiên. Có điều lạ là người khác thì hao tâm tổn ý hy vọng có thể vượt lên mà trúng tuyển, hai người bọn họ thì lại trái đũa phải che, tìm mọi cách không đi. Nhưng quận chúa Phù Dung dù sao cũng là giai nhân khuynh quốc khuynh thành, đến lúc tổ được dung nhan nàng, có khi khó giữ được một trong hai công tử đột nhiên động lòng, nhận ra tâm ý. Hải Ninh Vương hiển nhiên sốt cao hương ngóng trông điều ấy, người thiên hạ ưa náo nhiệt lại hy vọng theo hai hướng: một là cả hai đều không động lòng, giữ vững vị trí thần tượng cho người ta sùng bái, buôn chuyện; hai là hai người đều động lòng, long tranh hổ đấu, xem ai rốt cuộc có thể hơn được ai.

“Công tử sẽ đi chứ?” Tâm Uyển nhin không được hỏi.

“Ngôn vương phủ cùng Hải Ninh vương phủ là thế giao*, không đi thì quả thật khó nói!” An Khang vừa sửa móng tay vừa nói.

“Công tử cứ đi xem mặt mũi quận chúa Phù Dung, biết đâu lại muốn cưới thì sao?”

“Không đâu, bởi vì ta không cho phép.”

Tâm Uyển hoảng hốt: “Người không... Không cái gì?”

“Không cho phép.” An Khang tỏ vẻ nghiêm túc, “Hắn không thương Lý Giám My, cho nên ta không cho phép. Ta không cho phép hắn làm chuyện không mang lại hạnh phúc gì cho mình.”

“Trời ạ,” Tâm Uyển hét chói tai, “Người cho người là ai! Quận chúa Phù Dung vốn thích công tử, người không phải không biết, cho dù Hải Ninh Vương đem tất cả anh hùng thiếu niên bỏ lại một bỏ đưa đến trước mặt nàng, thì cũng không đo lại được một Kết Lục công tử a. Nàng sẽ không buông tay đâu.”

An Khang che miệng cười duyên: “Người quên Thanh Bình công tử hả. Người đã nói, chỉ có tiểu cô nương không hiểu chuyện mới thích hắn, Lý Giám My chính là một tiểu cô nương không hiểu chuyện nha.”

“Nhưng nàng ta ba năm trước biết Kết Lục công tử, đã quên Thanh Bình công tử rồi!”

“Nàng ta năm ngày trước mới ngó thấy Thanh Bình công tử ở hồ Long Đàm oai phong cứu dân nữ nhà người đó.” An Khang đắc ý cười.

“A, ta biết chuyện đó, vốn tưởng người là kẻ hư hỏng chơi bời, hóa ra là làm chuyện ruồi bu cho Thanh Bình công tử cùng quận chúa Phù Dung a. Người thật là nhảm quá đi.”

“Thì cũng đang lúc nhàn rồi, giúp An Sở lo liệu một chút có gì không tốt. Hắn không thích quận chúa Phù Dung chú ý đến mình, ta liền giúp hắn thoát khỏi sự phiền nhiễu của nàng. Có gì kì quái đâu?” An Khang ngừ khí thần nhiên, có vài phần như đùa bỡn.

Tâm Uyển nhìn hắn. Nàng rất biết đó không phải đùa. An Khang cả đời chỉ có một mục đích, là tìm thứ An Sở “thích”, và dọn dẹp thứ An Sở “không thích”.

Bên trong Hải Ninh vương phủ.

Hải Ninh Vương râu tóc hoa râm cười tủm tỉm ngồi trong phòng con gái, lấy lòng con mà báo tin tốt vụ Ngôn thân vương chính miệng hứa nhất định sẽ khiến Lý An Sở tham gia đại hội kén chồng.

Phù Dung nghịch lộn tóc tơ dài, hỏi: “Vệ công tử đâu?”

Hải Ninh Vương lộ vẻ khó xử: “Thanh Bình công tử luôn lãnh ngạo, hướng hồ người trong thiên hạ đều nói hai vị công tử văn võ song toàn của kinh thành đang bất hòa, không tiện giáp mặt, An Sở nếu muốn tới, Vệ Tiểu Điển quá nửa sẽ không đến, dù sao người con thích là An Sở, hắn không đến cũng có sao.”

“Không được!” Quận chúa Phù Dung hằm hằm đứng lên, “Con gái muốn cả hai người đến, mặc kệ cha làm gì, nhất định hai người họ phải đến!”

Phủ tướng quân Chấn Uy.

“Không đi! Không đi!” Thanh Bình công tử một thân áo trắng như tuyết bay bay, ở trước mặt phụ thân lạnh lùng nói rất tùy hứng.

“Điển nhi, Hải Ninh Vương đích thân đến nhà mới, con nể mặt cha được không?”

“Cha!!!” Vệ Tiểu Điển tức giận kêu lên, “Người không phải không biết đó là đại hội kén chồng, con lại không muốn lấy vợ, đi tới cái chỗ náo nhiệt đó làm gì, nói không đi là không đi!”

Vệ Hoành đảo mắt, nói: “Con không phải là sợ gặp hắn đó chứ?”

Vệ Tiểu Điển lập tức nhảy dựng lên: “Sợ gặp ai?”

“Lý An Sở á,” Vệ Hoành thấy đến mời không bằng khích tướng, “Ta biết con luôn không phục hắn, lại cố tình gây khó dễ nhà người ta, giờ đang lo cùng hắn xuất hiện sẽ không nổi bằng hắn chứ gì?”

Vệ Tiểu Điển sắc mặt có chút trắng bệch, run rẩy một hồi, giậm chân nói: “Sợ hắn? Con sao phải sợ hắn? Tới hay không tới thì hắn... Hắn làm gì được con?” Dứt lời hung hăng trừng mắt lườm cha, nổi giận dưng dưng bỏ đi.

Vệ Hoành ở phía sau che miệng cười.

Phủ Ngôn thân vương.

Ngôn Vương gia phong thái ung dung cùng Ngôn Vương phi tao nhã ngồi bên nhau cố gắng nghĩ cách đổi đề tài sang đại hội kén chồng.

“Cha mẹ yên tâm, con sẽ đi.” Lý An Sở thuộc dạng thông minh, nhanh chóng nhận ra ý đồ của cha mẹ.

Ngôn Vương phi ngượng ngùng cười, nói: “Sở nhi, chúng ta biết con cũng không thất lễ. Ý cha mẹ là, con cũng lớn rồi, nha đầu Giám My lại là người chúng ta biết từ khi nó còn nhỏ, con cũng hiểu nếu bỏ qua thì không hay. Tuy đại hội kén chồng mời hết anh tài thiên hạ, nhưng cha mẹ tin không ai đủ tài để tranh đoạt với con. Vệ gia có Tiểu Điển tuổi còn nhỏ, quá nửa không muốn thành thân, cho dù muốn tranh cũng không tranh của con đâu. Cho nên, Hải Vương gia cùng chúng ta thương lượng, sẽ tự quyết định...”

“Mẹ,” Lý An Sở nhỏ nhẹ cắt lời mẫu thân, “Con sẽ tham gia đại hội kén chồng, việc khác không nói nữa.”

Ngôn Vương gia cùng thê tử trao đổi bằng mắt, đang muốn mở miệng, Lý An Sở đã đứng lên, hướng cha mẹ làm lễ, nói: “Con còn có việc muốn vào cung bẩm báo Thánh thượng, xin cáo lui. “Dứt lời xoay người chậm rãi bước đi, dải tơ lụa trên cổ tay khe khẽ bay trong không trung, vẽ thành hình cánh cung.

Ngôn Vương phi thở dài: “Đứa nhỏ này, lúc nào nó mới bỏ được người trong lòng đây...”

Ngôn Vương gia chấn động, lắp bắp nói: “Cái gì... Cái gì... Trong lòng... cái gì...”

Ngôn Vương phi liếc phu quân một cái, nói: “Ông cho là Sở nhi không có việc gì sao lại buộc ở cổ tay dải tơ lụa đó làm gì? Cái đó không đẹp lại chẳng phải đồ chơi đúng không? Hơn nữa còn đeo mãi nhiều năm nay, chưa bao giờ đổi cái khác đúng không? Đó rõ ràng là tín vật mà người yêu nó tặng đó.”

“Tín vật?” Ngôn Vương gia nghi hoặc, “Ta không hiểu, nếu nó có cô gái của mình rồi, thì sao không mang về nhà? Người nó thích nhất định là cô nương tốt, chúng ta ngóng ngày nó đón dâu đến phát điên rồi, nó sao lại không dám nói cho chúng ta vậy chứ...”

Ngôn Vương phi bất đắc dĩ thở dài: “Ông thật hồ đồ, chuyện đơn giản thôi, Sở nhi đâu đến mức tự chuốc phiền như thế. Nó ở ngoài phong hoa tuyết nguyệt, lưu lạc tình trường, trên căn bản không có hứng thú thật sự với cô nào, cứ theo đó mà đoán, cô gái nó muốn lấy e rằng đã chết.”

“A!” Ngôn Vương gia chấn động lần nữa, “Vậy phải làm sao đây?”

“Còn như nào nữa?” Ngôn Vương phi thần sắc ảm đạm, “Sở nhi tính tình ra sao chúng ta còn không biết ư, không thể ép cũng không thể lừa gạt nó, chỉ kệ nó thôi.”

Lý An Sở sau khi ra khỏi nhà cũng không có vào cung như hần nói, mà phóng ngựa ra khỏi thành tới một cái khe núi nhỏ xa xôi. Hần bảo thị vệ ở ngoài, còn mình tự đi vào. Mỗi khi tâm tình hần không tốt đều tới đây, mà thị vệ cũng hiểu thói quen của hần, luôn ngoan ngoãn đứng đợi, không dám tới xem.

Chỗ này chỉ là một cái khe núi bình thường, cây cỏ lan tràn sườn núi, một dòng suối nhỏ nhỏ, bên dòng suối phủ đầy hoa gừng dại* trắng như tuyết.

Lý An Sở ngồi xuống một tảng nham thạch, lặng lẽ nhìn nước chảy mà trầm tư, mặt trời tới hướng Tây mới chậm rãi đứng dậy, sửa sang vật áo, chuẩn bị trở về. Mới đi vài bước, hần đột nhiên phát hiện chỗ cát dưới chân gốc tùng, in hai dấu chân xếp rất đáng yêu, rất rõ ràng, ngay cả hoa văn dưới đế giày cũng có thể thấy được.

Lý An Sở đi tới ngồi cạnh dấu chân, ngẩng nhìn thật lâu, lại dùng tay đo chiều dài, lẩm bẩm nói: “Đã lâu không gặp, người lại cao lên rồi sao?” Ánh mắt hần dịu dàng như nước, cùng giọng nói êm đềm như gió muộn khê lướt qua khóm hoa.

Hoa gừng dại im lặng mở lối, nước chảy không tiếng động. Lý An Sở dùng đầu ngón tay nhẹ vuốt đôi dấu chân kia, con người hình như có ánh sáng chợt lóe.

Tuy mọi người đều biết Hải Ninh vương phủ lần này hội họp lần này là vì kén chồng cho quận chúa Phù Dung, nhưng ý đồ công khai mở đại hội chính là mời thanh niên tuấn kiệt trong thiên hạ đến tụ họp một lần mà thôi. Từ sớm đã có hàng dài người trẻ tuổi nô nức đến cửa.

Giữa đám khách mời, nổi lên rất tự nhiên là hai công tử văn võ vang danh khắp kinh thành.

Lý An Sở quý tộc hậu duệ Thiên Hoàng, còn được công nhận là tài tử bậc nhất, không chỉ có văn chương phong lưu, mà còn nắm trong tay quyền lực, so sánh từng điều kiện, có lẽ trên Tiểu Điện một bậc.

Nhưng Vệ Tiểu Điện tuổi dù còn nhỏ, trời sinh tài năng nên ngông nghênh, khí thế ấy trong mắt nữ hài tử, so với Kết Lục công tử tao nhã còn hấp dẫn hơn.

Bởi vậy, nếu là Lý, Vệ hai người vui vẻ đến, ai thắng ai, không thể nói trước được. Nhưng kì quái chính là hai người một văn một võ, ngoại trừ việc họ lúc nào cũng bị nhắc đến cùng nhau, còn chả có khúc mắc gì, nên không hiểu sao thấy như có chút bất hòa, chưa bao giờ cùng xuất hiện. Lý An Sở tính tình ôn hòa, Vệ Tiểu Điện kia hình như mới có vẻ không tốt, biểu hiện vô cùng rõ ràng. Hần cho tới nay ra tay đều có đầy đủ lý do, duy nhất một lần làm chuyện không quang minh gì lắm là đập gãy hai răng cửa một người, chỉ vì người này ở tửu lâu cao giọng khen ngợi Lý An Sở, khiến hần bốc hỏa. Từ đó về sau, ngoài phụ thân Vệ Hoành, không còn ai tùy tiện trước mặt hần nhắc ba chữ “Lý An Sở”.

Chính bởi nguyên nhân này, tất cả mọi người có liên quan đều hưng phấn mà chờ mong lần hội ngộ của Lý, Vệ.

Thậm chí sáng sớm đã có người cực, là Vệ Tiểu Điện có thể ra tay hay không, nghe nói người đặt cửa đã quá trăm vạn.

Lý An Sở là dòng dõi hoàng thất, dưới tay có đến bảy thiết vệ thân thủ hơn người, môn hạ có bảy mươi hai kỹ sĩ cùng ba nghìn môn khách. Mà chiến tướng tinh binh của phủ tướng quân lại thuộc về quốc gia, Vệ Tiểu Điện không thể nhân lúc đầu riêng mà lợi dụng, cho nên hai người nếu động võ, theo kết quả, Lý An Sở hơn phân nửa sẽ thắng, nhưng nhìn tình hình, Vệ Tiểu Điện trội hơn, có khi lại hòa cũng nên.

Ước chừng giờ Thìn, khách mời tới hết, Hải Ninh Vương cùng bốn khách quý làm trọng tài mới xuất hiện. Đây là bốn người: đương triều Văn hoa đại học sĩ Hà Tương Gia, sư phụ của Võ đang mình chủ Tùng Sơn đạo trường, Tổng đốc bộ Phạm Quân Kiệt, cùng với Hàn Phi, giàu nhất Giang Nam, đã gây dựng sự nghiệp

từ hai bàn tay trắng. Bốn người này dù thân phận khác nhau, nhưng ánh mắt đều nhanh nhạy, nhãn lực tốt, bình sinh chuyện đời chưa bao giờ qua nỗi mắt. Mời được bốn người này đến, có thể thấy Hải Ninh Vương rất nghiêm túc.

Trên thiệp mời ghi rõ ràng thời gian khai mạc thời giờ Thìn một khắc, hiện đã là giờ Thìn, Hải Ninh Vương ước chừng soát lại một chút, ngoài hai người đầu bảng, cơ bản đã đến đủ, liền chỉ thị quan khách tùy ý ngồi.

Tuy là tùy ý ngồi, nhưng số ghế dù sao cũng có phân trước sau, ẩm ức gì cũng phải chịu, coi như là để xem được long tranh hổ đấu thì cũng nên ôm chút thuốc nổ. Nhưng trước hết, có hai cái ghế mọi người rất tâm đầu ý hợp không dám ngồi, tựa hồ như công nhận hai ghế đó là thuộc về người-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.

Hải Ninh Vương mắt thấy mọi người ồn ào ngồi vào chỗ, hai kẻ oan gia đối đầu thì vẫn không thấy bóng đầu, đang có chút sốt ruột, thỉnh linh nghe ngoài cửa báo lên: “Lý công tử đến.”

Thiên hạ họ Lý nhiều vô số kể, nhưng giờ phút này ba chữ đó hô lên, tất cả mọi người yên lặng, hướng ra ngoài nhìn.

Chỉ thấy Lý An Sở áo bào đen lộng lẫy, trên áo thêu chỉ bạc hình rồng vàng giống như bay như nhảy, cổ tay dải tơ lụa phất phơ như cành liễu mảnh, bước đi oai nghiêm thông thả. Tới thêm, hần nhẹ đưa tay, phía sau bầy thiết vệ lập tức giữ kiếm dừng bước, đứng ở trên cổ, chỉ còn hần một mình đi lên, tiêu sái tiến tới ôm quyền nói: “Vương gia, bốn vị tiên sinh khỏe chứ.”

Lý An Sở thân phận tôn quý, Hải Ninh Vương gia cùng bốn vị khách quý đều chuẩn bị đứng dậy đáp lễ, lại bị hần mỉm cười ngăn lại.

Hải Ninh Vương cũng không khách khí, cười nói: “Hiện chất hạ cố đến dự, lão phu thật quá mừng, xin mời mau ngồi vào ghế.”

Vì thế trăm ánh mắt trong phòng đều nhìn chằm chằm thẳng Lý An Sở, nhìn coi hần rốt cuộc ngồi ghế thứ nhất hay thứ hai.

Không ngờ Lý An Sở chưa dịch bước, lại nghe bên ngoài báo vào: “Vệ tiểu tướng quân đến...”

Vì thế trăm ánh mắt lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa, không ai chú ý Lý An Sở sắc mặt trong nháy mắt có chút trắng bệch, thoáng chốc lại thành vẻ ưu thương.

Vệ Tiểu Điển áo trắng như tuyết, khoác lần áo xanh ngọc, đón gió bay khe khẽ, khuôn mặt tuấn tú cân xứng với dáng người nổi bật, thật sự là ngọc thụ lâm phong. Bảo kiếm trong tay tì nhẹ bên hông, Thanh Bình bước nhanh vào phòng, chào Hải Ninh Vương cùng mọi người.

Hải Ninh Vương lại cười nói: “Tiểu Điển đến muộn, hôm nay nhất định phạt rượu, nào, mau ngồi đi.”

Vệ Tiểu Điển ảm đạm cười, quay đầu đảo quanh, thấy rõ chỉ có hai cái ghế trống, còn có Lý An Sở không ngồi mà đứng một mình, không khỏi liếc mắt nhìn Lý An Sở.

Lúc này mọi người không khỏi ngừng thở, ngay cả Hải Ninh Vương cũng không dám manh động. Vệ Tiểu Điển này chỉ nghe nói có Lý An Sở cũng đã nôn nóng, huống chi giáp mặt như bây giờ, không biết hần lên cơn thế nào đây. Bầy thiết vệ đứng dưới cũng phát hiện không khí có chút dị thường, có ba người đã sắp rút kiếm ra khỏi vỏ, chuẩn bị tùy cơ ra tay bảo vệ chủ nhân

*ngày Trùng Cửu: 9/9 ÂL. Có nhiều điển tích về ngày Tết này:

Đời Hậu Hán (25-250) có Hoàng Cảnh, người huyện Nhữ Nam, theo học đạo tiên với Phí Trường Phòng. Một hôm Trường Phòng bảo Cảnh: “Ngày mồng 9 tháng 9 tới đây, gia đình của nhà ngươi gặp phải tai nạn. Vậy đến ngày đó, ngươi nên đem cả nhà lên núi cao, tay đeo túi đỏ, đựng hột thù du (một loại tiêu), uống rượu hoa cúc, tối sẽ trở về, may ra tránh khỏi tai nạn”. Hoàng Cảnh vâng theo lời thầy. Quả thực đến tối trở về thì thấy gà vịt heo chó trong nhà bị dịch chết hết. Vì tích trên, nên về sau hằng năm, đến ngày mồng 9 tháng 9, người ta bỏ nhà tạm lên núi, lánh nạn... Lâu đời thành tục gọi là Tết Trùng Cửu. Sau dần thay đổi tính chất, Tết Trùng Cửu lại dành riêng cho tao nhân mặc khách lên núi uống rượu làm thơ.

Sách “Phong Thổ Ký” lại chép: Cuối đời nhà Hạ (2205-1818 trước D.L.), vua Kiệt dâm bạo tàn ác, Thượng Đế muốn răn nhà vua nên giáng một trận thủy tai làm nhà cửa khắp nơi bị chìm xuống biển nước, nhân dân chết đuối, thây nổi đầy sông. Nạn thủy tai đó nhằm ngày mùng 9 tháng 9. Vì vậy mỗi năm đến ngày này, nhân dân lo sợ, già trẻ gái trai đều đua nhau quảy thực phẩm lên núi cao để lánh nạn... Tục ấy thành lệ.

Đến đời Hán Văn Đế (176-156 trước D.L.), vua cho dựng một đài cao 30 trượng ở trong cung, mỗi năm đến ngày mùng 9 tháng 9, nhà vua cùng vương hậu, vương tử, cung phi đem nhau lên đài ở cho qua hết ngày ấy. Sau đến đời nhà Đường (618-907), ngày mùng 9 tháng 9 thành ngày lễ tết gọi là Trùng Cửu. Các văn nhân thi sĩ mang bầu rượu túi thơ cùng nhau lên núi cao say sưa ngâm vịnh.

Cổ thi có câu: “Gặp ngày Trùng Cửu đăng cao”. “Đăng cao” là lên chỗ cao. “Trùng cửu” và “Đăng cao” đều do điển tích trên.(theo wikipedia)

*thể giao: quan hệ nhiều đời

*hoa gừng đại: dã khương hoa(.) nó đây:D

4. Chương 3

Hơn trăm người tụ tập dưới đại sảnh, lúc này im ắng chỉ nghe thấy tiếng hít thở. Ngay lúc thần kinh mọi người lên cao độ muốn đứt phứt, Vệ Tiểu Điển con người lay động, nhưng đột nhiên lại nhoẻn miệng cười, giãn đôi mày lông vũ xinh đẹp tuyệt trần, nói: “Lý công tử, ngài thể nào còn chưa ngồi?” Thanh âm hần vô cùng nhu hòa, nhưng không biết vì sao, lại lộ ý lạnh nhạt, làm cho người ta run lên.

Lý An Sở sắc mặt không còn tái, vẫn mang vẻ khoan thai như cũ. Hướng Vệ Tiểu Điển gật đầu thăm hỏi, không nói lời nào liền đi tới ngồi ghế thứ hai.

Không ngờ Vệ Tiểu Điển cũng không bỏ qua, tiến lên vài bước nói: “Lý công tử lớn tuổi hơn ta, hẳn Lý công tử nên ngồi ghế thứ nhất mới phải.”

Lý An Sở ngẩng đầu liếc hần thật lâu, vẫn không nói một chữ, chỉ theo lời mà chậm rãi đứng dậy, đi tới ghế thứ nhất ngồi.

Lúc này mọi người hãi đến cực độ, nhưng rồi lại ngơ ngác nhìn, nghĩ Vệ Tiểu Điển sẽ tới ghế thứ hai ngồi, không ngờ sau khi Lý An Sở ngồi xuống, hần lại chạy đến chỗ xa nhất cuối phòng, nói với người trẻ tuổi vận áo vàng thật thà chất phác, khi nãy bị đám người dồn xuống đây: “Huynh đài có thể đổi chỗ cho ta không?”

Người trẻ tuổi đáng thương, cuộc sống trước giờ vốn cũng hoành tráng (cho nên mới nhận được thư mời),

hôm nay đến chỗ này, rồi đột nhiên nhận ra thế gian hóa ra còn có nhiều người vĩ đại hơn cả mình, nên có chút bị đả kích. Vốn định im lặng ngồi trong xó không chớp mắt mà tham gia cho xong đại hội, cũng không muốn làm chuyện đất bằng dậy sóng, thì đột nhiên lại thành tiêu điểm chú ý, nhất thời tay chân luống cuống, không biết nên làm nào cho phải.

Vệ Tiểu Diễn đợi một chốc, thấy hắn vẫn ngây dại không trả lời, liền hơi cúi người, quơ quơ ngón tay trước mặt hắn nói: “Huynh đài? Đổi chỗ nhé?”

Người trẻ tuổi kia hoàn hồn, đối diện đôi con ngươi trong suốt, dù biết rõ ràng đôi mắt đó thuộc về người có tính cách mạnh mẽ, còn rõ ràng chỉ là một đứa con trai, nhưng vẫn là bị con ngươi đen láy đó hấp dẫn, vẫn là nhìn không được mà kinh hoàng trong lòng, thoáng chốc đỏ mặt hồng tai, luống cuống tay chân tránh sang bên.

Hải Ninh Vương lúc này mới phản ứng kịp, vội nói với Vệ Tiểu Diễn đã ngồi xuống: “Tiểu Diễn, ngài là khách quý, thế nào lại ngồi chỗ xa thế được, mau tới đây.”

Vệ Tiểu Diễn lạnh lùng liếc Lý An Sở, nói: “Lý công tử mới là khách quý, ta sao xứng ngồi cạnh ngài ấy, càng xa càng tốt, tránh cho ai đó mất tự nhiên.” Những lời này là giả bộ nhu hòa, khẩu khí vô cùng không hay, sắc mặt thù địch.

Không biết vì sao, mọi người cảm thấy đây mới là chuyện bình thường, đều thở một hơi thả lỏng người.

Còn người trẻ tuổi đáng thương kia vốn đang ngồi chỗ xa xôi, nay không dám dấn mình trong những cái nhìn soi mói của mọi người để ra ghế thứ hai ngồi, mà chỗ của mình thì đã bị Thanh Bình công tử chiếm mất, đành cố thu người vào góc, cho đến khi có cậu người hầu lạnh lợi của Hải Ninh vương phủ mang ghế cho mới thôi.

Tiết mục cũ rích tiếp theo là hỏi đáp kiến thức. Thanh Bình Kết Lục hai người, một đeo lên mặt nụ cười ôn nhu vạn năm không đổi, một chuyên tâm cầm đầu bóc quả ăn không ngừng, dù biểu tình khác nhau, nhưng đều hiểu được là tin tức nói rằng bọn họ không hứng thú với việc kén chồng này là không sai. Những người tham dự khác thấy hai đại công tử không tham gia đua tài, bất giác hy vọng tăng cao, tranh nhau biểu hiện. Mà Hải Ninh Vương sợ đi tổ chức đại hội lần này, bản thân cũng không tin tưởng sẽ tóm được một trong hai người Thanh Bình Kết Lục, nên cũng chỉ chán được một lúc, còn đầu sau đó cũng chuyên tâm nghe hỏi đáp.

Khi mâm đựng hoa quả trước mặt Thanh Bình công tử đã đầy vỏ là vỏ, hỏi đáp dài dòng rốt cuộc cũng chấm dứt, Hải Ninh Vương đứng dậy mời quan khách qua phòng dự yến. Mọi người đều đứng dậy rời đi, Vệ Tiểu Diễn đi tới chỗ Hải Ninh Vương tỏ vẻ đã ăn no, muốn đi ngó nghiêng chung quanh. Do hắn đã cam đoan tham gia đến hết đại hội nên Hải Ninh Vương lập tức đồng ý.

Người trẻ tuổi vô duyên vô cớ bị Thanh Bình công tử đoạt chỗ giờ hy vọng nhất chính là không ai chú ý mình, đáng tiếc không như ý, người đi qua đi lại trước mặt hắn đều cố tình liếc hắn một cái, làm hắn như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, vội vàng ăn được hai miếng cơm rồi trốn ra hoa viên yên tĩnh.

Mới vừa thở phào nhẹ nhõm, phía sau thành linh vang lên giọng nói: “Này, vị huynh đài kia... Xưng hô thế nào nhỉ?”

Hắn sợ tới mức nhảy ra sau, đối diện với một trong hai vị đại nhân vật quan trọng- Kết Lục công tử nhu hòa cùng khuôn mặt tươi cười. Nụ cười như thái dương ấm áp mùa xuân hình như có ma lực trấn an hắn, làm hắn cũng không tự chủ mà mỉm cười lại: “Ách... ta... Ta là Diệp Quân...”

“Diệp huynh,” Lý An Sở ôn nhu nói, “Đứa nhỏ kia không có ác ý với ngươi, cũng không có ý khi dễ ngươi, hắn thậm chí không biết làm vậy sẽ mang lại xấu hổ và phiền toái cho ngươi, tuy vậy hững hờ như vậy vẫn là một đứa trẻ, xin đừng giận, ta thay hắn xin lỗi ngươi.”

Diệp Quân thấy bất ngờ, đang hoang mang bối rối muốn nói gì thật hắn căn bản không có giận Thanh Bình công tử, đột nhiên từ hướng khác truyền đến âm thanh lạnh như băng tuyết ngàn năm: “Ngươi dựa vào cái gì thay ta nhận lỗi...”

Từ con đường mòn sau giả sơn, Thanh Bình công tử xuất hiện, trên mặt biểu tình băng bình cùng phần nộ: “Ngươi lấy tư cách gì thay ta? Cần xin lỗi tự ta không làm được sao?” Hắn xoay người như gió hướng Diệp Quân gật đầu nói, “Thực xin lỗi, ta xin lỗi huynh,” Diệp Quân nhất thời đỏ mặt, còn chưa kịp tiếp lời, Vệ Tiểu Điển lại xoay người như lốc, ánh mắt khốc liệt bắn thẳng đến Lý An Sở, “Ngươi cho người là ai? Ngươi cho người là gì của ta? Ngươi có quyền gì quản chuyện của ta, ngươi nói... Ngươi nói đi...”

Lý An Sở trên mặt lại hiện vẻ ưu thường, hắn điềm nhiên đứng, không chống đỡ lại những lời ép hỏi của Vệ Tiểu Điển, nhưng loại trầm mặc này càng chọc thêm đối phương. Vệ Tiểu Điển hai gò má trắng ửng hồng, cắn răng tới gần Lý An Sở, có vẻ muốn ra tay.

Diệp Quân tay chân luống cuống đứng một bên, trái nhìn phải ngó, tuyệt vọng phát hiện cứ nhiên chỉ có một mình mình bị hai đại công tử bao vây. Trời ạ!!! Hắn phải làm sao bây giờ? Người của Hải Vương phủ đâu? Thị vệ của Lý công tử đâu? Chẳng lẽ muốn hắn... Trời ạ... Làm sao hắn dám đứng giữa hai vị đại nhân vật này mà khuyên can chứ? Đặc biệt trong đó còn có một vị được công nhận là cao thủ số một kinh thành!!! Nhưng mắt thấy Lý An Sở đã bị bức lui ra sau sát giả sơn, hắn rút cuộc cố lấy dũng khí, lắp bắp khuyên nhủ: “Vệ... Vệ tiểu tướng quân, xin... xin bình... bình tĩnh chút đi...”

Vệ Tiểu Điển quét ánh mắt như lửa sang hắn, như bùng nổ mà quát tướng lên: “Không liên quan gì đến ngươi! Ngươi rút nhanh!” Diệp Quân sợ tới mức nhũn cả chân.

Lý An Sở không đành lòng nói: “Tiểu Điển, hắn chỉ là người ngoài, ngươi không nên tùy tiện...”

Thấy Lý An Sở bảo vệ cho Diệp Quân, Vệ Tiểu Điển lại nổi lời đanh, giận dữ nói: “Ngươi dựa vào cái gì quản ta? Ta chính là tùy tiện thế đó, ta thích làm chuyện xấu đó, ngươi làm được gì? Ta hôm nay ở đây giết hắn, nhìn xem ngươi nói được gì?” Dứt lời Thanh Bình như gió táp mà rút bảo kiếm, hướng Diệp Quân chém tới.

Diệp Quân đáng thương sợ tới ngây người, nửa phần cũng không di chuyển được người, mắt thấy sẽ bị chém thành hai đoạn, thì Lý An Sở ra tay kéo hắn, đưa mình ra chặn lại.

Kỳ thật Vệ Tiểu Điển chỉ là giận quá, chỉ muốn dọa thôi, cũng không muốn giết người, mặc dù đang thịnh nộ nhưng xuống tay vẫn có chừng mực, căn bản không hại gì đến Diệp Quân. Nhưng Lý An Sở đột nhiên xuất hiện làm hấn chấn động, kiếm thu về không kịp, xoẹt một nhát qua vai phải Lý An Sở, nhát thời màu bạc trên áo hóa đỏ sẫm, An Sở nhắm mắt bởi cơn đau như kim châm.

Ngay lúc đó, Hải Ninh Vương cùng An Khang dẫn bảy thiết vệ đi tìm Lý An Sở mà kéo đến, rõ ràng thấy Vệ Tiểu Điển cầm kiếm dính máu, Lý An Sở thì vai phải máu thấm không ngừng đứng trước mặt.

Bảy thiết vệ kinh hô một tiếng: “Thế tử!” Phi thân chắn trước mặt hấn, liền hướng Vệ Tiểu Điển phát động công kích. Đồng thời Hải Ninh Vương cùng An Khang song song xông lên trước, ân cần hỏi: “Người không sao chứ?”

Nhưng Lý An Sở căn bản không nghe thấy họ, bởi vì hấn thấy Vệ Tiểu Điển quá sợ, cư nhiên đối mặt với sự công kích của bảy thiết vệ mà không phòng bị, vội quát lên: “Các người dừng tay!”

Bảy thiết vệ nghe chủ nhân ra lệnh, mặc dù không muốn vẫn dừng tay, lui ra sau mấy bước, vẫn tràn đầy ý đối địch chăm chăm chú ý nhất cử nhất động của Vệ Tiểu Điển.

“Vương gia, An Khang, các người mang Diệp huynh đi đi, A Chung, các người cũng đi được không? Nơi này không sao đâu.” Lý An Sở bình tĩnh nói.

“Nhưng,” Hải Ninh Vương lo lắng nói, “Này... Nơi này... Thương thế của Người...”

Lý An Sở thấy Vệ Tiểu Điển sắc mặt nhợt nhạt, trong lòng nhịn không được tức giận, nghiêm khắc nói: “Chẳng lẽ các người không thấy đứa nhỏ này bị dọa rồi sao? Mời Vương gia dẫn bọn hấn đi trước.”

Kết Lục công tử ngày thường tao nhã, cũng không tức giận, nay đột nhiên thu nụ cười trên mặt, lại quyết đoán khiến người ta sợ, làm cho người ta căn bản không dám cãi lời. Hải Ninh Vương không dám lên tiếng, dẫn mọi người lui ra.

Không ai nói gì ngoại trừ An Khang khi theo mọi người bỏ đi, ở khúc quẹo hấn liếc về sau một cái, thấy Lý An Sở chậm rãi đưa hai tay vỗ vai đứa nhỏ, nhẹ nhàng mà ôm lấy thiếu niên vào lòng, an ủi.

An Khang nhăn trán, thản nhiên cười, đôi mắt nơi sâu thẳm chợt lóe sáng.

Qua canh ba, Lý An Sở rút cuộc chậm rãi từ hoa viên ra. Vẫn lo lắng canh bên ngoài, mọi người lập tức tiến lên đón. Kết Lục công tử lại khôi phục vẻ tao nhã hằng ngày, ôn nhu nói với Hải Ninh Vương: “Làm Vương gia lo lắng. Vệ tiểu tướng quân có chút chuyện, đã về rồi, nhờ ta báo lại Vương gia một tiếng, xin Vương gia đừng buồn lòng.”

Hải Ninh Vương lúc này có chút thanh thản, nhưng vẫn hoang mang hỏi: “Bị thương thế nào, mau gọi thầy thuốc đến xem.”

Lý An Sở nhoẻn cười, nói: “Tự ta đã là thầy thuốc rồi, không việc gì, đã bôi thuốc rồi.”

Hải Ninh Vương lo lắng coi lại, quả nhiên thấy đã băng bó rất gọn, mới nhẹ lòng.

“Nhưng không thể tham gia đại hội buổi chiều rồi, xin Vương gia thứ lỗi, An Sở cáo từ.”

Hải Ninh Vương biết chỉ nên như vậy, đành tiễn đoàn người An Sở theo cửa sau rồi đi.

Khi bấy thiết vệ vây quanh hộ vệ xe ngựa Ngôn vương phủ biến mất ở góc đường, Hải Ninh Vương mới thở dài một hơi đi tới phòng khách, đi vài bước, hần đột nhiên nghĩ, cho dù Lý An Sở là thần y, hần làm sao có thể dùng mỗi tay trái băng bó đẹp như vậy ta?

5. Chương 4

Vệ lão tướng quân Vệ Hoành hiện tại cảm thấy cực kì hạnh phúc. Bởi vì bảo bối thiếu gia nhà ông từ sau năm mười tuổi không bao giờ để cho người cha là ông ôm nữa, hôm nay hần lại phá lệ, về nhà liền vọt vào lòng ông, cuộn mình lại, nhưng không khóc không ồn ào, giống như đang suy nghĩ cái gì đó. Vệ Hoành một chút cũng không để ý loại tư thế này là sao, vừa thấy mẫn nguyện ôm con, vừa cân nhắc xem có ai có bản lĩnh làm cho thiếu gia của ông thành như này để ông còn đi cảm ơn người ta.

Đáng tiếc phí công tung hoa cảm ơn, ngày vui ngắn chẳng tày gang, mới nửa canh giờ, Vệ Tiểu Điển liền đứng phắt dậy, gạt phăng người cha già đáng thương qua bên, cầm bảo kiếm đến hậu viện luyện công cùng cộc gỗ bá bá, đánh chém đến quá nửa đêm, làm cho Vệ Hoành ngủ không yên, cũng không dám lên tiếng kháng nghị.

Vệ lão tướng quân còn vui buồn lẫn lộn, thì Hải Ninh Vương mệt nhọc một ngày, xem như đã thành một người cha thê thảm. Quận chúa Phù Dung được nuông chiều, từ khi biết Thanh Bình Kết Lục cùng bỏ về, lập tức hét một tiếng, đại thịnh nộ, đem một lều thêu vừa đập vừa phá thành một đồng gạch vụn. Hải Ninh Vương nhất thời né không kịp, bị con gái quăng tặng một bình hoa lớn vào thắt lưng, nửa ngày không trở lại bình thường được. Chỉ tiếc đám người cầu hôn đang tranh giành nhau đầu rơi máu chảy không nhìn thấy màn mưa đập gió vùi này, nếu không có xinh đẹp cỡ nào cũng đủ làm người ta hải.

Nếu nói Hải Ninh Vương là đau lòng, thì vợ chồng Ngôn Vương gia còn đau hơn. Tuy Lý An Sở tìm mọi cách che giấu chuyện bị thương, nhưng vị công tử hoàng thất kim tôn ngọc quý bình thường một con kiến cắn thì cả phủ đã biết, giờ lại còn bị người sống chém cho một nhát, hỏi giấu sao được. Cũng may bấy thiết vệ là tâm phúc của Lý An Sở, ngoài lời của Kết Lục công tử thì không ai có thể moi tin được, dù bị vợ chồng Ngôn Vương ép hỏi đến quá nửa đêm, vẫn kiên trì không chịu tuân lệnh nói ra ai đã hạ thủ.

Có lẽ do miệng vết thương làm đau, Lý An Sở đến khuya cũng không ngủ nổi, trước mắt luôn là khuôn mặt hoảng sợ, yếu ớt cùng đau xót đó. Từ tám tuổi đã không ngừng bị đám người lớn khích lệ phải biết suy nghĩ chu toàn, mưu lược phải hơn người, vì cái gì khi gặp được người kia, vướng vào lưới tình mà bắt đầu hoài nghi sức phán đoán của mình? Rõ ràng trái tim vì hần mà suy xét, làm mọi sự đều vì muốn tốt

cho hắn, nhưng sau rồi đột nhiên nhận ra, hóa ra cứ làm vậy sẽ chỉ càng làm hắn tổn thương nặng thêm. Rốt cuộc lúc ấy đã suy nghĩ cái gì? Chỉ vì không muốn tay cậu bé nhiễm máu người vô tội, chỉ vì muốn làm cho hắn có thể phát tiết mà đẹp được lòng oán giận, cho nên ngu ngốc đón lấy đường kiếm.

Thế là đã không giống Lý An Sở rồi, Kết Lục công tử bình tĩnh cơ trí sao lại phán đoán không ra Vệ Tiểu Điển căn bản không hề có sát ý? Vì cái gì phải chờ tới lúc thấy hắn đôi môi run rẩy, đôi mắt đau đớn mới giật mình phát hiện mình lại đã sai lầm? Giống như quyết định năm đó, nhấn tâm bóp chết tình yêu cháy bỏng chân thành trong lòng, đẩy đứa trẻ đầy nước mắt đó vào con đường bình thường mong hắn được hạnh phúc, cho tới bây giờ mới nhận ra hạnh phúc hư vô mờ mịt không thể hoạch định sẵn. Tránh mặt nhau vài năm ư? Có đôi khi cảm thấy dài như mấy đời, có khi cảm thấy trên mặt còn lưu hơi thở ngọt ngào của hắn. Thiếu niên ấy vẫn mãi bước bình cùng hồn nhiên, xinh đẹp đến chói lòa khiến người ta muốn nhắm mắt mà lại luyến tiếc không nỡ nhắm. Vẫn luôn chuẩn bị cho cuộc gặp trong phút chốc này, tình cảm lắng sâu trong đáy lòng ngay giây phút bốn mắt nhìn nhau bỗng kịch liệt trào dâng, không thể khống chế, chỉ có một ý niệm trong đầu, cho dù vĩnh viễn không được tha thứ, nhưng ít ra, đã không làm hắn tổn thương thêm nữa.

Cùng với rất nhiều người sau một đêm không ngủ, sớm mai dậy mọi thứ vẫn không thay đổi.

Cùng với gió nhẹ còn chưa kịp thấm sự ấm áp của nắng ban mai, phủ tướng quân Uy Chấn nghênh đón một điều bất ngờ lớn.

Hoàng công công sáng ra đã đến Vệ phủ, hướng Thanh Bình công tử Vệ Tiểu Điển tuyên đọc thánh chỉ, lệnh cho hắn đến Phúc Kiến tiếp quản ba nghìn binh sĩ dưới trướng Thủy sư Mãn Châu*, ba mươi chiến thuyền, tiến về đông nam duyên hải diệt thủy khấu cùng hải tặc, chưa diệt xong chưa được về kinh, còn đặc biệt nhấn mạnh phải lập tức lên đường.

Nhận được thánh chỉ, Vệ Hoành vô cùng phẫn nộ. Vệ Tiểu Điển chẳng hề được biên chế chính thức ở Phúc Kiến, chỉ đơn độc dẫn binh đã chiến, lại vốn không phải tướng lĩnh trên biển, ngoài lần diệt trừ phản loạn Bình Giao Đông, cũng không còn kinh nghiệm thủy chiến nào hơn. Muốn một tiểu tướng có cái sơ yếu lý lịch hẻo lánh như thế, với binh lực cũng hẻo lánh không kém, đi tiêu diệt sạch đám hải tặc mà từ trước đến nay diệt không nổi, giết không hết, căn bản là không có khả năng. Nói cách khác, nói là mệnh lệnh, kì thật giống như lưu đày, không biết khi nào mới có thể trở lại kinh.

Vệ Hoành vô luận thế nào cũng không nghĩ ra, thằng con có phần được Hoàng Thượng ưa thích của mình rốt cuộc đã làm chuyện gì, cư nhiên phải chịu loại trừng phạt này, liền muốn vào cung diện kiến để hỏi rõ ràng. Nhưng Vệ Tiểu Điển bình tĩnh ngăn phụ thân, nói có suy nghĩ lo lắng hết mức để tìm nguyên nhân thì thánh chỉ cũng ban rồi, quân vô hí ngôn, tranh cãi cũng vô ích. Trấn an phụ thân xong liền trở về phòng sửa sang lại hành trang, giữa trưa hôm đó dẫn theo một số thân binh đi xuống phía Nam.

Lý An Sở trưa hôm sau mới biết chuyện Vệ Tiểu Điển phụng chỉ về phía Nam, hắn lập tức lao vào cung muốn gặp Hoàng Thượng, nhưng lại bị thái giám Đường Trục ngăn ở ngoài cửa, nói Hoàng Thượng đang nghỉ trưa, không tiếp thần tử. Lý An Sở lòng nóng như lửa đốt chờ đến khi mặt trời về Tây, Hoàng đế “nghỉ trưa” cư nhiên còn chưa xong, làm hắn không khỏi điên tiết, lấy ra Kim bài ngự ban xông vào.

Trong điện Đại Minh, Hoàng Thượng vốn phải đang nghỉ trưa lại hóa ra đang đánh cờ, nhìn thấy Lý An Sở, hoảng sợ, giả vờ ngủ cũng không kịp nữa, đành cười gượng: “Trẩm vừa mới tỉnh, vừa mới tỉnh, đang

chuẩn bị triệu khanh, ngờ đâu khanh lại tự vào.”

Nói xong liền lệnh cho người đang hầu cờ lui ra, thân thiết kéo tay Lý An Sở nói: “Sở nhi đến, cùng trầm làm vài ván nhé.”

Lý An Sở bình ổn ngữ khí, nói: “Hoàng thúc, Sở nhi hôm nay không phải đến chơi cờ, là có chuyện quan trọng muốn hỏi Hoàng thúc.”

“Hôm nay trời tối rồi, có chuyện gì quan trọng để mai nói sau, Hoàng thúc hôm nay cao hứng, mấy khi gặp được khanh, nào, làm vài ván nào!”

Lý An Sở nhú mày, nói thẳng: “Hoàng thúc, Vệ Tiểu Diễn phạm tội gì làm Hoàng thượng tức giận, khiến Người phải sung quân hấn ra biên cảnh?”

Hoàng đế không ngờ hấn vào thẳng chủ đề, sợ run một hồi, rồi qua loa đại khái nói: “Vệ tiểu tướng quân? Hấn có phạm tội gì đâu nhỉ? Trẫm không có sung quân hấn, trẫm thích hấn thật mà, Sở nhi vì sao lại hỏi thế?”

Lý An Sở không để cho ông lảng sang chuyện khác, tiến lên từng bước nói: “Mang ba nghìn binh, tiêu diệt mấy vạn phi chạy trốn, ngày nào còn chưa xong ngày đó không được về kinh, Hoàng thượng thánh minh, xin hỏi đó là sao? Hoàng thượng có phải muốn hấn vĩnh viễn không về kinh, muốn hấn chôn thân nơi biên cương sao?”

Hoàng đế nhất thời không trả lời được, đành không nể mặt nể mũi gì nữa, cả giận nói: “Sở nhi, người đang nói chuyện với Hoàng thúc kiểu gì đấy hả? Người ngày thường không phải rất có quy củ sao?”

Lý An Sở không hề sợ hãi nói: “Hoàng thượng trách tội thần, nhưng Sở nhi lại không hiểu quy củ ở đây là thế nào.”

Hoàng đế thấy mềm rắn không ăn thua với hấn, lừa không lừa được, dọa không dọa nổi, chỉ phát tay nói: “Đừng nhiều lời, trẫm đã quyết, không thể sửa, khanh lui đi.”

Lý An Sở lạnh lùng nói: “Quấy rầy Hoàng thượng rồi, Sở nhi đành đi thỉnh an Thái hậu vậy.”

Hoàng đế nhất thời luống cuống nói: “Cái đứa nhỏ này, có chút việc nhỏ mà còn không biết xấu hổ lại đi quấy nhiễu Thái hậu là sao?”

Lý An Sở giọng không hề có chút ảm áp: “Hoàng thượng nắm giữ thiên hạ, mọi chuyện đều có thể là chuyện nhỏ, Sở nhi ngu dốt, hiểu không rõ thế nào là việc to việc nhỏ, xin Hoàng thượng thứ lỗi.”

Hoàng đế thấy hấn tâm ý kiên quyết, có chút sốt ruột nói: “Sở nhi, khanh là đứa nhỏ thông minh, khanh

bức trăm thế làm gì? Đây có phải ý trăm đâu?”

Lý An Sở nhắm hai mắt, hít sâu rồi nói: “Sở nhi biết rồi. Xin hỏi Thái tử điện hạ giờ ở đâu?”

Hoàng đế thở nhẹ nhõm nói: “Không rõ, nó hôm nay không xuất cung, hẳn là ở Đông cung rồi.”

Lý An Sở khom người hành lễ, nói: “Mời Hoàng thúc tiếp tục chơi cờ, Sở nhi xin cáo lui.”

Hoàng đế không nói gì nhìn hắn rời đi, khi hắn ra tới cửa đột nhiên nói: “Sở nhi, hai đứa các con tính tình đều bướng, trăm hy vọng các con không khắc khẩu nhau.”

Lý An Sở quay đầu mỉm cười, nói: “Hoàng thúc yên tâm, Sở nhi sao dám khắc khẩu với Thái tử điện hạ?”

Lý An Sở tới Đông cung không có gì ngăn trở, trực tiếp đi vào tẩm cung của Thái tử. Màu sắc vàng óng là màu chính thống của hoàng thất được trang hoàng cho Đông cung của Thái tử, nơi này lộng lẫy không thua chỗ thiên tử, lại còn rất lịch sự tao nhã.

Ngoài cửa, Lý An Sở chợt nghe từ trong cung truyền ra giọng ngâm thơ rất trong sáng: “Trong lũy giá đu, ngoài lũy lộ, ngoài lộ người đi, trong mỹ nhân cười rộ, tiếng cười bỗng bật nghe không rõ, vô tình khiến khách đa tình khổ!”

Lý An Sở yên lặng một hồi, vén rèm vào phòng. Chỉ thấy bên cửa sổ khắc hoa, gió nhẹ vờn mang tới mùi sen cùng mùi hoa quế, bóng người bên cửa sổ vận áo thu mỏng, khoanh tay đứng, mái tóc đen bị gió thổi nhẹ bay. Nghe tiếng bước chân, hắn quay đầu cười: “An Sở, sao ngươi lại tới đây?”

Lý An Sở thản nhiên nói: “Thái tử điện hạ hẳn là sớm biết ta muốn gì?”

“A,” Thái tử đi tới ghé bên cửa sổ ngồi xuống, thản nhiên nói, “Kết Lục công tử đường như giận thật rồi.”

Lý An Sở thẳng thắn hỏi: “Ngươi rút cuộc muốn gì? Vì cái gì muốn khó dễ Tiểu Điển? Hẳn chọc tới người hay sao mà ngươi trừng phạt hắn?”

“Yo yo yo,” Thái tử vẫn nhàn nhã cười, “Ngươi thấy là ta trừng phạt hắn sao? Đúng, ta chính là trừng phạt hắn đó. Ta thân là Đông cung Thái tử, tương lai là Thiên tử, hình như có quyền làm vậy đúng không?”

“Xin hỏi là tội danh gì?” Lý An Sở nén giận nói.

“Ám sát Thế tử Ngôn Vương, sát thương hoàng thân quốc thích, tội danh đủ chưa? Ngươi hẳn là sẽ không hỏi ta chứng cứ đâu nhỉ, bởi vì chứng cứ ngay trên người ngươi mà?” Thái tử từ từ dừng nét cười trên mặt.

Lý An Sở cắn môi dưới, đi đến ngồi xuống chiếc ghế khác bên cửa sổ, trầm mặc gần một nén hương mới ngẩng đầu, bình tĩnh hỏi: “Mục đích thật của ngươi là gì, nói đi, ta đều đồng ý với ngươi.”

Thái tử đột nhiên ngửa mặt lên trời cười phá lên: “Kết Lục công tử nhanh nhẹn hoạt bát, trí tuệ hơn người thiên hạ đều biết, nghĩ lâu như vậy, kết quả chỉ hỏi một câu như thế, thật làm ta rất thất vọng. Ta thấy ngươi cứ gặp chuyện của hần là rối loạn? Mục đích thật của ta? Nếu ta nói mục đích thật của ta là trừng phạt hần một chút, ngươi tin không?”

Lý An Sở dùng vẻ nghi ngờ nhìn hần, nhẹ nói: “Ngươi rốt cuộc làm sao? An Khang, ngươi không phải người nhẫn tâm thế...”

“Ha ha, cứng rắn không được, chuyển sang mềm dẻo sao,” Lý An Khang hơi cúi mình, ghé sát mặt hần, “Bởi vì ngươi biết ta không có biện pháp đúng không? Lần nào cũng vậy, ngươi nhượng bộ, ngươi mềm lòng đều là ta đúng không?”

“Ngươi nói vậy không công bằng, An Khang. Khi ta biết những chuyện ngươi làm ta đều hiểu được. Nhưng lần này, ngươi thật không có lý do gì để làm thế!”

“Không có lý do?” An Khang cười giễu, “Ngươi nói đúng, ta không phải người nhẫn tâm, ít nhất ta không tàn nhẫn như ngươi. Đáng tiếc ngươi phí công nói rồi, ta không bỏ qua kẻ dám dùng kiếm làm bị thương người đầu, cho dù hần là Vệ Tiểu Điển cũng không được, ngươi đừng ảo tưởng ngây thơ.”

Lý An Sở yên lặng nhìn vào mắt hần, hỏi: “Ta hỏi ngươi lần cuối, ngươi rốt cuộc có tha cho hần về không?”

“Tha, sao lại không,” An Khang nghênh nghênh nhìn Lý An Sở, “Chờ thêm ba năm nữa, ta cảm thấy đủ thì sẽ tha cho hần về, ta cũng không định bắt hần cả đời đứng bên bờ biển a.”

Lý An Sở không nói thêm, xoay người ra cửa.

“An Sở, ngươi đi đâu?” An Khang giọng nghe bình thường, nhưng ánh mắt đã rung động.

“Đi Phúc Kiến.”

“An Sở, vì một thằng bé, ngươi thật sự muốn trở mặt với ta?” An Khang hỏi yếu ớt.

Lý An Sở chậm rãi quay đầu, ánh mắt ưu thương nhìn An Khang, nói: “Ta không trở mặt với ngươi, ngươi vĩnh viễn là bằng hữu tốt của ta, nhưng xin lỗi, hiện ta muốn theo hần, ta không thể để hần một mình nơi gió dữ sóng tràn, không có ai bên cạnh. Chờ thêm ba năm nữa, ngươi cảm thấy đủ, chúng ta về rồi mọi người vẫn là bạn tốt.”

Lý An Khang không nói nữa, kinh ngạc nhìn bóng Lý An Sở biến mất, mờ dần, cho đến khi không còn

tiếng động. Thật lâu thật lâu sau, hần đột nhiên cười ha hả, cười đến chảy nước mắt, mới lẩm bẩm: “Tiếng cười bỗng bật nghe không rõ, vô tình khiến khách đa tình khổ. Lời cổ nhân vì sao đều đúng thế này?”

*Mân Châu: cũng tức là Phúc Kiến, xưa có bộ lạc Mân Việt(khi nước Việt ở phía Bắc Phúc Kiến bị nhà Chu thôn tính năm 306 trước Công nguyên, một nhánh của hoàng gia của nước Việt chạy trốn đến Phúc Kiến và trở thành bộ lạc Mân Việt. (, Minyue).), người ta thường gọi các địa danh có thêm chữ Mân như Mân Giang(sông Mân)

* Điệp luyện hoa – Xuân tình – Tô Đông Pha

Hoa thoái tàn hồng thanh hạnh tiếu,

Yến tử phi thời,

Lục thủy nhân gia nhiều.

Chi thượng liễu miên xuy hựu thiếu,

Thiên nhai hà xứ vô phương thảo.

Tường lý thu thiên, tường ngoại đạo,

Tường ngoại hành nhân,

Tường lý giai nhân tiếu.

Tiểu tiệm bất văn thanh tiệm tiếu,

Đa tình khước bị vô tình nào.

Dịch thơ (bởi Nguyễn Chí Viễn)

Hoa rụng tàn hồng, thanh hạnh nhỏ,

Chim yến bay về,

Nước biếc vòng quanh ngõ.

Tơ liễu trên cành phơ phất gió,

Ven trời trông hút xanh liền cỏ.

Trong lũy giá đu, ngoài lũy lộ,

Ngoài lộ người đi,

Trong mỹ nhân cười rộ.

Tiếng cười bỗng bật nghe không rõ,

Vô tình khiến khách đa tình khổ.

Điệp luyện hoa: theo Từ phổ thì đó là một khúc hát của giáo phường đời Đường vốn có tên là Thước đập chi. Đến đời Tống thì Yến Thù (nhà làm từ nổi tiếng) mới đổi tên là Điệp luyện hoa. Ngoài ra nó còn mang nhiều tên như Phương thệ ngô, Quyên chiêu liêm. Ngự thủy đông hoan,v.v...Và theo Vương Quốc Duy trong Nhân gian Từ thoại thì nói rằng Điệp luyện hoa là tác phẩm của Phùng Diên Kỷ, nhưng Lý Thanh Chiếu lại nói rằng của Âu Dương Tu. Ý của Điệp luyện hoa ẩn tàng trong hai câu thơ:

Tận nhật vấn hoa hoa bất ngữ

Vị thủy linh lạc vị thủy khai

Dịch nghĩa:

Ngày đã hết rồi, hỏi hoa hoa không đáp lại một lời

Nên cũng chẳng biết vì ai mà hoa kia rơi rụng

Nói chung là biểu hiện nỗi lòng bồi hồi luyến tiếc của con người khi về già.

(theo thivien.net)

6. Chương 5

Lý An Sở tuy đã nhiều lần du lịch bên ngoài để tăng cường kiến thức, nhưng quyết định xuôi về Nam đi Phúc Kiến nhất thời gây sóng to gió lớn ở Ngôn vương phủ. Nhất là khi hấn cự tuyệt không cho bầy thiết vệ theo bên mình, không chỉ làm Ngôn Vương gia gần như phát điên, mà còn làm cho bầy thiết vệ quý gối mãi nơi cửa phòng không chịu đứng lên. Cuối cùng vẫn là Ngôn Vương phi ra mặt khuyên con trai, Lý An Sở mới nghiêm khắc ra lệnh cho bầy thiết vệ đứng dậy.

Thu dọn hành trang đơn giản, để tránh cho Hoàng thượng cùng Thái hậu biết mà ngăn trở, Lý An Sở suốt đêm di chuyển. Ngôn Vương phi không phải không lo lắng tới an nguy của con yêu, nhưng vị nữ nhân cơ trí này hiểu đứa con mình, cũng thấy Ngôn Vương gia đã chấp nhận sự tình, nàng chỉ còn biết cầu trời xanh phù hộ, cho con mình có thể tìm lại trái tim của nó, tự do của nó, cùng hạnh phúc, mặt khác, đó cũng là điều nàng muốn.

Thanh Bình Kết Lục dắt tay nhau rời kinh, kinh thành đột nhiên cùng lúc mất đi hai nhân vật để buồn, nhất thời có vẻ hết sức cô đơn.

Mà Phúc Kiến ở phương Nam xa xôi, trong vòng một tháng, nghênh đón đến hai anh tài ngất trời, thoáng chốc có cảm giác nước non đổi sắc, gió nổi mây vần.

Vệ Tiểu Điển không phải lần đầu xuất chinh, cũng không phải lần đầu đứng trước cảnh địch ta chênh lệch, nhưng không biết vì cái gì, lúc này trong lòng luôn có cảm giác xấu, không xua được. Để trấn an tinh thần, ngày hôm sau hấn tiếp kiến Thủy sư Tồn đốc Mân Châu Tạ Huyền Kế, nhận ba mươi chiến thuyền, cùng ba nghìn thủy binh, tới Nhai Châu luyện binh.

Tạ Huyền Kế là một người tấm lòng lương thiện thanh khiết, là lão tướng được lớp hậu bối yêu thích, cùng Vệ Hoành quan hệ rất tốt, chưa từng gặp Vệ Tiểu Điển, chỉ nghe qua thanh danh của Thanh Bình công tử. Cho đến khi gặp mặt, hàn huyên một hồi, phát hiện đứa nhỏ này không chỉ rất xinh đẹp, tính tình lại thẳng thắn, nhiệt tình, trong sáng, trong lòng vô cùng yêu thích hấn, nhưng không hiểu hấn thế nào lại đắc tội với triều đình, bị người ta dùng loại phương thức gần như lưu đày này phái đến biên cương, thấy có chút thương cảm, vì thế chọn ra cho hấn toàn binh lính thiện chiến, biết vâng lời chỉ huy, hy vọng có thể giúp cho hấn.

Lý An Sở tới Mân Châu sau Vệ Tiểu Điển ba ngày. Tạ Huyền Kế tuy thấy vô cùng kì quái khi Thanh Bình Kết Lục có tiếng như nước với lửa cứ nhiên nổi gót nhau tới, nhưng dù sao cũng là lão tướng thiện chiến, không lo chuyện bao đồng, nên không hỏi nhiều, Lý An Sở muốn gì thì đáp ứng.

Vệ Tiểu Điển dưới trướng có ba nghìn binh, tất cả đều là lần đầu hấn chỉ huy, nhưng với một người còn trẻ, đẹp giai, dũng cảm lại trong sáng như này ai mà ghét được, cho nên mới có vài ngày, chi đội từ trên xuống dưới sống với nhau rất tốt. Hơn nữa trước một trận chiến biển cũng rất bình yên, từ khi hấn tới Nhai Châu cũng chưa thấy hải tặc lên bờ quấy nhiễu dân lành, tuy thấy cũng ổn, nhưng không biết vì sao, Vệ Tiểu Điển vẫn thấy trong lòng trống rỗng. Vài năm nay tuy tránh mặt nhau, nhưng tin tức về nhau đều là ngăn cũng vẫn truyền đến, ngẫu nhiên nhớ đến lại trộm tới biệt viện ngoài rừng, nấp một chỗ xa xa để nhìn thấy hấn, nhưng không giống như giờ, từ lúc rời kinh đến nay hai tháng rồi, không nghe thấy tin gì của hấn, cũng không biết ngày ấy thương tích của hấn đã lành chưa, thật làm cho người ta nhịn không được muốn tức giận.

Ngày hôm đó tuần doanh xong, Vệ Tiểu Điển đang chuẩn bị ngựa ra ngoài cho khuây khỏa, ở cửa gặp ngay phó tướng của mình là Trịnh Nghị, thấy hần tinh thần phấn khởi, không khỏi kì quái hỏi: “Người hôm qua không phải cảm lạnh sao? Sao nhanh khỏe vậy?”

Trịnh Nghị mỗi lần cùng chủ tướng xinh đẹp này nói chuyện mặt đều hồng lên, hôm nay cũng không ngoại lệ, mặt đỏ tai hồng nói: “Trong thành có Đức An Đường, mới có thầy thuốc họ Lý tới, người tuy trẻ, y thuật lại rất tốt, đêm qua uống thuốc hần kê, hôm nay khỏe rồi ạ.”

Tuổi trẻ, y thuật không tồi, thầy thuốc họ Lý trên thế gian nầy quơ tay cũng có cả nắm, nhưng Vệ Tiểu Điển lại chỉ nghĩ đến một, liền phóng ngựa tới Đức An Đường.

Trương chưởng quầy Đức An Đường hay đưa thuốc cho quân doanh, nhận ra ngay Vệ Tiểu Điển, lập tức ra đón: “Vệ tướng quân như thế nào lại đến đây, quý thể không an sao?”

Vệ Tiểu Điển nhảy xuống ngựa, cổ nén trái tim đang đập bình bịch, nói: “Ta tìm thầy thuốc của các người.”

Trương chưởng quầy vừa hướng vào trong kêu “Thầy Lý...”, vừa mời Vệ Tiểu Điển vào cửa hàng dùng trà. Chỉ thấy gạt rèm cửa đi ra một người trẻ tuổi mặc đồ đen, thân hình cao gầy đi ra, hỏi: “Chuyện gì đó, Trương chưởng quầy?”

Trương chưởng quầy chỉ tay nói: “Vị này là Vệ tướng quân, muốn tìm người.”

Người trẻ tuổi xoay người lại, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn tướng quân thiếu niên đang đứng trong phòng.

Vệ Tiểu Điển âm thầm cắn môi, một loại thất vọng khó nói dấy lên trong lòng, bóp nghẹn quả tim đau nhói. Thật khờ quá, hần cư nhiên ngốc đến mức nghĩ tới người kia, công tử hoàng thất kim tôn ngọc quý như vậy sao lại tìm hần, đến cái nơi nguy hiểm tràn ngập biết bao nhiêu này. Có phải chưa từng bị cự tuyệt, chưa từng bị tổn thương đâu? Vì cái gì vẫn khờ dại vậy, khờ dại nghĩ đến trong lòng người đó mình vẫn có chỗ...

Quay ra Trương chưởng quầy nhẹ nói “Thật có lỗi”, Vệ Tiểu Điển miễn cưỡng giữ bình tĩnh, chậm rãi ra khỏi Đức An Đường. Giờ hần mới phát hiện, bên ngoài mặt trời đã lên cao, ánh nắng hân nhẹ lên tóc. Vệ Tiểu Điển nhắm mắt tựa cột gỗ ngoài cửa, cố gắng ngừng cảm giác đau đớn trong ngực, lại càng khiến cảm giác ấy tràn trề như nước chảy.

Không biết bao lâu, một cánh tay nhẹ ôm lấy vai hần, khăn lụa nhẹ lau má hần, một giọng nói ôn nhu khiến người ta nhin không được mà rơi lệ: “Tiểu Điển, người không khỏe à?”

Hơi thở người kia ấm áp phả lên hai gò má, quen thuộc đến mức làm người ta không dám mở mắt. Cảm giác cánh tay đó từ từ ôm chặt hơn, cảm giác thân thể được vùi trong cái ôm quen thuộc, nghe được giọng nói lo lắng của người đó run run nói: “Tiểu Điển, người đừng làm ta sợ, người rồi cuộc không khỏe chỗ nào?”

Đột nhiên cảm thấy an tâm, đột nhiên cảm thấy muốn khóc, muốn buông thả, muốn vô cớ gây sự, muốn giận hằn, muốn làm nũng hằn, liến rời khỏi cái ôm của hằn, lùi lại quát: “Người làm gì? Người lo cho ta làm gì?” Xoay người bỏ chạy, nghe thấy tiếng bước chân hằn đuổi phía sau, trong lòng chợt thấy cảm giác yên ổn ngọt ngào lẫn ôn nhu.

Lý An Sở không xa không gần theo sát sau Vệ Tiểu Điển, mãi khi ra ngoài thành, mới bước nhanh hơn vượt lên kéo hằn vào trong lòng. Cảm thấy cơ thể thiếu niên có vẻ vừa muốn cưỡng ra vừa muốn buông xuôi, thân hình đã hoàn toàn khác với thân hình nhỏ bé năm đó, nhưng cảm giác mê say còn lớn hơn, mỗi lần ôm trong vòng tay, sẽ thấy luyến tiếc không rời.

Vệ Tiểu Điển giãy dựa vài cái, giận hờn nói: “Nơi này không phải nơi người nên tới, ta đã sớm quên người, tới trêu chọc ta làm gì?”

Lý An Sở nhìn sâu mắt hằn, nói: “Ta đến, bởi vì người cần ta.”

Vệ Tiểu Điển khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, dùng sức thúc vào ngực hằn nói: “Ai cần người, ta hiện không còn là đứa nhỏ lúc trước người chê không hiểu chuyện, chỉ biết quần lầy người, không còn là Vệ Tiểu Điển phiền toái với người nữa, ta là Thanh Bình tên tuổi ngang người, Thanh Bình công tử ta không cần người nữa.”

Lý An Sở hơi cười khổ nói: “Tiểu Điển, ta cho tới bây giờ không chê người. Khi đó người nhỏ như vậy, lại vừa mất mẫu thân, bị sự phụ đưa lên núi, luôn cùng ta ở một chỗ, không biết đến nữ hài tử cùng tuổi. Người nói thích ta, ta làm sao dám nhận? Ta không muốn bởi vì nhất thời yếu đuối, nghe theo tình cảm của mình mà làm hại đến cuộc sống sau này của người.”

Vệ Tiểu Điển lắc đầu, nín lấy áo Lý An Sở, nén nước mắt nói: “Ta không tin người! Người trước sau đều dùng lời đường mật, giả vờ tốt với ta, lừa ta thích người, sau đó lại nhẫn tâm vứt bỏ ta. Còn... còn ghê tởm hơn là, người mang một nữ nhân về, cô ta... Cô ta...” Hằn ngẩng phắt đầu hung hăng trừng mắt nhìn Lý An Sở, “Cô ta còn không xinh đẹp bằng một phần mười ta! Thật sự sỉ nhục mà!”

Lý An Sở thấy hằn trợn ngược mắt, nước mắt dâng đầy, thật đáng yêu hết mức, nhin không được mà ghé lên gò má hồng hồng hôn một cái, nói: “Đâu chỉ một phần mười, còn không xinh đẹp bằng một phần ngàn Tiểu Điển của ta ấy...”

Vệ Tiểu Điển tức giận lấp bắp nói: “Ai... Ai là của người... của người hả... Ai... Ai cho người hôn ta? Ta trước kia hôn người một chút người không chịu, đây ta ra xa, hiện giờ vì cái gì lại hôn ta?”

“Bởi vì trước kia người nhỏ quá mà, đẩy người ra khỏi ta chính ta còn khó chịu hơn. Lúc ấy ta liền quyết định, chờ người tròn mười chín, nếu vẫn thích ta, thì sẽ không ai có thể kéo người khỏi ta, cho dù người sau này có hối cũng không được.”

Vệ Tiểu Điển hiện giờ rất tức giận, hằn dùng lực đẩy cánh ta Lý An Sở ra, thối lui đến ba bước, dùng ngữ khí phẫn nộ nói: “Người dựa vào cái gì luôn tự mình quyết định, hết thấy đều lấy suy nghĩ của mình làm chuẩn? Người có nghĩ đến cảm nhận của ta? Vệ Tiểu Điển ta không phải lúc nào người muốn cũng được!”

Ta hiện đã trưởng thành, nhưng ta không tha thứ việc người bỏ ta nhiều năm như vậy, ta không hề thích người, không muốn gặp người!”

Dứt lời, hắn quay người chạy gấp. Nhưng chỉ một vài bước, đã ngã nào xuống vệ cỏ xanh, hai hàng nước mắt trong suốt rớt xuống những nhánh cỏ tựa như sương buổi sớm.

Lý An Sở đuổi theo hai bước, ngừng lại, trên mặt mang theo ưu thương nhưng kiên định, lẩm bẩm trong miệng: “Ngốc ạ, không tha thứ... Cũng không sao...”

Vệ Tiểu Điển chạy một lèo về doanh trại, sớm đã quên mình có cưỡi ngựa ra ngoài. Thấy Lý An Sở không có đuổi theo, trong lòng vừa tức vừa đau, phủ chăn kín đầu, nằm trên giường hờn dỗi, cơm chiều cũng không ăn. Phó tướng Trịnh Nghị lo lắng đến hỏi vài lần, đều bị tống ra ngoài, cuối cùng đành ở bên ngoài trướng cao giọng nói: “Tướng quân, ngài chờ một lát, mặt tướng mời quân y tới khám cho ngài.” Vệ Tiểu Điển mặc kệ hắn, một tiếng cũng không thưa. Một lát sau, nghe được tiếng chân hai người bước vào, Trịnh Nghị cung kính nói: “Tướng quân, quân y đến rồi, ngài dậy một chút đi.”

Vệ Tiểu Điển nói qua chần: “Trương đại thúc, người ra ngoài đi, Trịnh Nghị nói vậy đó, ta không có bệnh.”

Quân y nói: “Có bệnh hay không, là do thầy thuốc nói.”

Vệ Tiểu Điển lập tức xoay người nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn mặt quân y, run một hồi mới quát: “Người thế nào vào được đây?”

Lại nhìn trái nhìn phải một hồi nói tiếp: “Trương đại thúc đâu? Trương đại thúc mới là quân y của ta.”

Lý An Sở nở nụ cười, ý bảo Trịnh Nghị rời đi, sau đó đến bên giường Vệ Tiểu Điển ngồi xuống, nói: “Trương quân y ở trong lán. Vệ tướng quân, người không nghĩ quân doanh ba nghìn người mà chỉ có một quân y đó chứ?”

“Cũng không cần người!” Vệ Tiểu Điển hô to, “Người sao trà trộn được vào đây?”

Lý An Sở lấy trong áo ra tờ giấy, khua khua trước mặt Vệ Tiểu Điển, nói: “Xem đi, Tà tướng quân đã tự kí lệnh đó. Sở ca ca của người sao phải trà trộn chứ?”

Thừa lúc Vệ Tiểu Điển còn đang ngẩn ra, Lý An Sở đã xích lại gần, ôm gọn vào lòng.

Tất nhiên khi đã quyết định không buông tay, đã quyết định vứt bỏ những suy nghĩ lo lắng, Lý An Sở thân là Kết Lục công tử mưu lược cùng hành động chỉ hơn chứ không kém Thanh Bình công tử. Cũng bởi vì cùng trải qua giai đoạn mê đắm, lưỡng lự cùng thống khổ, cho nên hắn càng thêm thương đứa nhỏ hồn nhiên, thanh khiết này, hy vọng có thể tự mình an ủi, giảm bớt vài phần ám ức trong lòng hắn.

Vệ Tiểu Diễn phục hồi tinh thần, phát hiện mình không biết lúc nào đã ngồi trong lòng hắc, đầu thoải mái tựa lên hõm vai hắc, một đôi tay ấm áp nhẹ nhàng ôn nhu vuốt ve đỉnh đầu. Cứ thế này thật thoải mái, vô cùng thoải mái, thoải mái cực kì, nhưng, nhưng cứ như vậy thì lại bị hắc lừa, Thanh Bình công tử mặt mũi để đâu đây?

Cho nên, tuy lực hơi yếu, động tác không quyết đoán cho lắm, Vệ Tiểu Diễn vẫn là tách hai người ra thành công, cũng cố gắng lườm lườm, đáng tiếc chưa kịp quát tháo thì ngoài trường truyền đến tiếng bước chân huỳnh huých vội vàng, Trịnh Nghị xông vào trường bấm báo: “Tướng... Tướng quân, phát... Phát hiện thuyền hải tặc, có thể sẽ đổ bộ...”

Vệ Tiểu Diễn gương mặt bình tĩnh, vừa lệnh Trịnh Nghị hỏa tốc chỉnh đốn quân lính, vừa nhanh nhẹn mặc chiến giáp, chạy như bay.

Ba nghìn quân này không hổ là trong một vạn chọn ra, trong thời gian rất ngắn đã chuẩn bị ứng chiến kịp thời, xếp hàng ở cảng, chỉ đợi chủ tướng ra lệnh một tiếng liền lên thuyền rời bến, ngăn hải tặc lên bờ nhiễu dân.

Lưu lại năm trăm người phòng thủ, năm trăm người phụ trách cảnh giới cùng liên lạc, Vệ Tiểu Diễn hạ lệnh cho hai nghìn người còn lại lập tức lên thuyền xuất chiến, chính mình cũng nhanh chóng lên thuyền chính Phục Ứng Hào.

Vội chuẩn bị cho trận chiến, Vệ Tiểu Diễn xem xét binh lính, đột nhiên giật mình phát hiện Lý An Sở cứ nhiên vẫn theo mình vài bước phía sau, đang đứng trên Phục Ứng Hào, không khỏi thét lớn: “Người theo làm gì? Quân y thì phải ở trên thuyền cần vụ, mau xuống đi!”

Lý An Sở lại lấy một tờ giấy trong áo, lại khua khua trước mặt Vệ Tiểu Diễn, nói: “Đây là Tà tướng quân tự kí lệnh bổ nhiệm khác, lệnh cho ta làm quân sư của ngươi, cho nên tất nhiên phải ở cạnh ngươi rồi.”

Vệ Tiểu Diễn trừng mắt, nhất thời nói không nên ra lời.

7. Chương 6

Lần đột kích này cũng không phải chủ lực của hải tặc, nhưng có hai mươi chiến thuyền, binh lực của Vệ Tiểu Diễn có phần không tương xứng. Nhưng do đám hải tặc ô hợp chỉ huy hành động không bằng quân chính quy, sau khi chiến đấu kịch liệt nửa ngày, đã tháo chạy. Trong lúc chiến sự gay gắt, Phục Ứng Hào của Vệ Tiểu Diễn áp chế ngay trung tâm, hứng lấy quá nửa công kích của địch, thân tàu bị hao tổn nghiêm trọng. Lúc về, Lý An Sở với danh nghĩa quân sư, quân y, đại bộ phận thời gian đều cứu người. Vệ Tiểu Diễn vì giận hắc theo tới nơi nguy hiểm, vẫn không chịu nói một lời. Mà Lý An Sở từ trước đến nay tính tình nhu hòa, lại là người dễ gần, cũng không so đo, cứu người trị bệnh sau lại tỏ vẻ theo sau Vệ Tiểu Diễn nói ngọt.

Không xa cảng mấy, sức gió đột nhiên mạnh thêm, Vệ Tiểu Diễn lệnh cho thương binh tập trung sang

thuyền phía trước, bên cạnh là thuyền hộ vệ. Lý An Sở chỉ huy di chuyển thương binh trên Phục Ứng Hào lại ra boong tàu đứng cạnh Vệ Tiểu Điển.

Vệ Tiểu Điển cúi kính xoay người sang chỗ khác, còn chưa kịp hờn một câu, đột nhiên nghe thấy tiếng rắc rắc kì quái, ngẩng đầu thấy ngay cột buồm bị tổn hại quá nặng chịu không được gió mạnh mà gãy ngang, đang hướng thẳng xuống đầu hân. Tướng sĩ trên thuyền đồng loạt kinh hô, Lý An Sở phi tới đón, trở mình che cho Vệ Tiểu Điển, cột buồm đổ xuống sát lưng hân, vạt ra boong tàu.

Trịnh Nghị cùng vài người đứng đầu vội vàng chạy lên, xem xét thương thế của hai người.

Vệ Tiểu Điển hung hăng đẩy cơ thể bất động của Lý An Sở trên sàn, hầm hầm hỏi: “Người làm gì? Ta rõ ràng có thể tự né, làm sao phải chui vào chỗ nguy hiểm thế? Người chán sống hả?”

Lý An Sở thản nhiên cười, đứng, trong lòng biết hân có thể tự tránh, nhưng cơ thể lại không nghe lời lý trí, luôn phản ứng như bản năng. Nhưng mà, hân cũng không muốn giải thích nhiều cho Vệ Tiểu Điển, chỉ trêu chọc: “Người mạnh mẽ quá, vạt vả lấm mới có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân, có thể nào lại không tóm lấy?”

Vệ Tiểu Điển lập tức chính xác như thời tiết, đỏ mặt, giận dữ nói: “Ai... Anh... Anh hùng... Ai... Ai mỹ nhân...”

“Rồi rồi rồi,” Lý An Sở ôn nhu dỗ hân, “Lần sau người làm anh hùng, ta làm mỹ nhân, ta chờ người tới cứu hen?”

Vệ Tiểu Điển nhất thời tức đến nói không xong, tùy tay chụp lấy một khúc gỗ lộn xộn trên đất, hướng Lý An Sở ném, lập tức trán hân đổ máu thành vệt.

Trịnh Nghị cùng đám người đang xấu hổ đứng bên cạnh ngấm hai người không coi ai ra gì mà cãi nhau, liền sợ hãi mà nhanh chóng dùng khăn vải chặn vết thương của Lý An Sở, lau vội máu.

Trịnh Nghị nhìn Vệ Tiểu Điển cũng bị giật mình, sắc mặt bình tĩnh, không trách hân, mà nói: “Tướng quân, đã đến cảng, mau mang Lý công tử về trường chữa thương.”

Vệ Tiểu Điển lúc này mới tỉnh táo lại, nhào tới giật khăn ra, run rẩy nói: “Người... Người sao rồi...”

Lý An Sở mỉm cười an ủi hân: “Không sao, một chút cũng không đau.”

Vệ Tiểu Điển trong ngực đau nhói, sao tin hân không đau, vội đưa hân lên bờ, sai bộ hạ giải quyết tốt chuyện khác phục hậu quả.

Trong trường tướng quân, Trương quân y đã đến làm sạch vết thương, bôi thuốc, băng lại. Vệ Tiểu Điển

suốt thời gian đó ở bên cạnh lấy nước lấy thuốc, vẫn dùng ngữ khí ác liệt quở trách Lý An Sở là “đầu gỗ”, trách hẳn “dốt”, “vì cái gì không né?”, nói liên tục mà không nghỉ. Trịnh Nghị thấy Lý An Sở tính tình tốt không giận không phản bác, nhin không được nhỏ giọng phê bình: “Tướng quân võ công tốt, khúc gỗ bay nhanh, thầy thuốc Lý thư sinh yếu ớt, làm sao tránh?”

Vệ Tiểu Diễn trợn mắt nhìn hẳn, hét lớn: “Người ở chỗ này làm gì, đi tuần ngay!” Trịnh Nghị sợ tới mức lập tức biến mất dạng.

Lý An Sở ôn nhu nói: “Tiểu Diễn, đừng quát lớn vậy, không tốt cho cơ thể...”

Giọng chưa hạ, một cái khăn vải ném qua hẳn, được Trương quân y bình tĩnh bắt lấy, tiếp tục băng vết thương.

Vệ Tiểu Diễn tức giận giậm chân, nói: “Người giả vờ thư sinh yếu ớt cái gì? Sư phụ ham chơi, ba ngày hai bữa không thấy bóng, võ công của ta một nửa là người dạy, người giả vờ cái gì mà không tránh?”

Lý An Sở trấn an nói: “Tiểu Diễn là trò giỏi hơn thầy mà...”

Lại một cái khăn bay tới, Trương quân y thuận tay bắt, đứng dậy nói: “Không cần nữa, đã băng đẹp lắm rồi, miệng vết thương không sâu, không sao đâu.” Nói xong đi tới trước mặt Vệ Tiểu Diễn, đưa cho hẳn một cái bình sứ.

Vệ Tiểu Diễn tiện tay nhận, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Thuốc.” Trương quân y nói ngắn gọn, xoay người đi ra.

Lý An Sở nửa nằm nửa ngồi, vầy vầy Vệ Tiểu Diễn: “Người cũng mệt rồi, ngồi xuống nghỉ đi.”

Vệ Tiểu Diễn vọt tới bên giường, hung tợn nói: “Người nói, vì cái gì không né?”

Lý An Sở nhẹ nói: “Ta trốn không thoát a.”

Vệ Tiểu Diễn tức giận bóp hẳn: “Người còn giả vờ...”

Lý An Sở đỡ lấy chướng của hẳn, ôm hẳn vào lòng, thu hồi nét bồn chột, nghiêm túc: “Tiểu Diễn, nhớ năm năm trước ta làm tổn thương người không?”

Vệ Tiểu Diễn thoáng chốc sắc mặt nhợt nhạt, lui khỏi ngực hẳn. Lý An Sở ôm chặt hẳn, cúi đầu ôn nhu kể: “Bởi vì ta phán đoán sai, muốn làm người hận ta, liền tìm một nữ nhân lừa người nói ta muốn kết hôn với nàng. Người lúc ấy giận đến phát cuồng, muốn giết nàng, tuy nói ta với nàng ấy không có cảm tình, nhưng

nàng cũng chỉ là người vô tội bị cuốn vào, vì bảo vệ nàng, ta làm người bị thương, lưu lại nỗi đau khó nhòa trong lòng người. Khi ta thấy ánh mắt người khiếp sợ, phần nộ cùng tuyệt vọng, nghe thấy người nói vĩnh viễn không tha thứ cho ta, ta trong lòng đã âm thầm thề, ta sẽ không sử dụng thứ võ công đã từng làm thương tổn người. Cho nên lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy, ta đều là trốn không thoát...”

Vệ Tiểu Điền nằm trong lòng hắn, cảm thấy chua xót tê dại, khó chịu không nói nổi, lại muốn mắng hắn, nhưng không biết mắng cái gì, nhịn không được liền há mồm cắn một phát vào ngực hắn.

Thân thể Lý An Sở run lên, giống như nén không được mà rên một tiếng. Vệ Tiểu Điền thấy kì quái, ngừng đầu hỏi: “Sao đây, ta cắn không mạnh, đâu có đau.”

Lý An Sở nhìn sâu vào mắt hắn, trong ánh mắt có ngọn lửa bùng lên nóng bỏng, Vệ Tiểu Điền đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, thân thể cũng nóng lên, hắn ho khan, ra vẻ trấn tĩnh đứng dậy nói: “Đúng... Đúng rồi, Trương đại thúc cho thuốc, còn chưa có uống.”

Nói xong liền như trốn như chạy mà đến bên bàn, đổ đầy chén nước, còn cẩn thận bước từng bước bê lại cho Lý An Sở, lại lấy một viên thuốc từ bình sứ, đưa đến miệng Lý An Sở nói: “Há miệng.”

Lý An Sở tỏ vẻ kì quái nhìn hắn hỏi: “Tiểu Điền, ngươi làm gì?”

“Giúp ngươi uống thuốc.”

“Thuốc này không phải cho ta ăn.” Lý An Sở nén cười nói.

“A?” Vệ Tiểu Điền nhất thời sửng sốt.

“Đây là thuốc bồi bổ giọng, Trương quân y thấy ngươi một mực mắng ta, lo giọng ngươi hét mãi chịu không nổi, nên cho ngươi đó.”

“A...” Vệ Tiểu Điền tức đến nhăn nhúm cả mặt, miếu máo lườm Lý An Sở, “Ngươi sao biết được?”

Lý An Sở thấy hắn đáng yêu quá thể, lại ôm lấy hắn, cười nói: “Ta cũng là thầy thuốc, thuốc gì ta chả biết.”

Phó tướng Trịnh Nghị cảm thấy gần đây quân doanh đặc biệt nhiều sự lạ, đầu tiên là chủ tướng thiếu niên nhìn búng ra nước, cư nhiên rất xứng với chức vụ, rồi đến thiếu gia quý tộc cứ kè kè theo sau, làm quân y, không hẳn lại được binh lính khen ngợi, rồi vị quân y này lại nhanh chóng kiêm thêm chức quân sư, ở bên chủ tướng như bóng với hình, đồng thời khiến chủ tướng vốn đã tính tình bốc đồng nay lại còn bất ổn hơn, hắn thường thường vẫn tìm chủ tướng mà chọc, làm phó tướng như hắn cũng thấy khó khăn.

“Trịnh Nghị!!!” Ôi không, lại nữa.

Thở hồng hộc chạy đến, cung kính hành lễ: “Tướng quân có gì dặn dò?”

“Người đi nói cái tên Lý An Sở,” Vệ Tiểu Điển nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Nói hắn đừng ở thao trường nữa, đao thương không có mắt, hắn chân tay vụng về, lún cấn ở đó chỉ làm phiền người ta. Nhanh đi!”

“Dạ!” Lại thở hồng hộc đến thao trường, hành lễ nói: “Thầy thuốc Lý... Không, Lý quân sư, tướng quân dặn dò, xin đừng ở thao trường này nữa ạ.”

“Vì sao?” Lý An Sở ôn như nhe răng ra cười, “Làm quân y, ta hẳn phải luôn bảo vệ thương binh, làm quân sư, ta có trách nhiệm hiểu rõ việc huấn luyện của quân đội, không đến đây sao được?”

Trịnh Nghị khó xử suy nghĩ, thấy hắn nói có lý liền lạch bạch quay đầu hồi bẩm chủ tướng. Vệ Tiểu Điển gật dữ nói: “Ta sai người vô ích à, ta nói hắn không được ở đó thì hắn không được ở đó, không nhưng, không nhị, làm hắn biến khỏi đây ngay cho ta.”

Trịnh Nghị xoẹt phát bay về thao trường, lau mồ hôi lạnh nói: “Lý quân sư, ngài đừng làm khó dễ mặt tướng nữa, xin... Xin quay về trường đi ạ.”

Lý An Sở quan tâm lấy khăn lau mồ hôi cho hắn, xin lỗi: “Đứa nhỏ lại dọa người à? Thực ngại quá.”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Hai vị tình cảm tốt nhỉ?”

Trịnh Nghị vừa nhấc đầu, thấy ánh mắt giết người bắn thẳng vào mình cùng cái khăn trên tay Lý An Sở, tuy thấy chủ tướng kì quái, cũng không rõ vì lý gì mà có địch ý như thế, nhưng trong lòng cũng thấy vô cùng sợ, đành ba mươi sáu chước chuồn là hơn, cười cầu tài nói: “Mặt tướng... Mặt tướng cáo lui...”
Liền nhanh chân phóng mất.

Lý An Sở dùng ánh mắt sủng ái nhìn Vệ Tiểu Điển nói: “Mặt sao đỏ vậy, mệt à?”

Vệ Tiểu Điển trừng mắt lườm nửa ngày, cuối cùng nhịn không được nói: “Đến thao trường một hồi, thiếu chút nữa người bị phi tiêu găm bốn lần, thiếu chút nữa bị đao chém ba lượt, suýt bị thương hai lần, suýt bị ngựa giẫm một lần. Lý An Sở! Ta nhớ rõ người trước kia không phải người gốc như thế!”

Lý An Sở thật thà giải thích: “Có lẽ vì trước kia trong cung không có phi tiêu, trong vương phủ không gặp ánh đao, đường trên kinh thành có một đồng người che chở, đừng nói ngựa, người cũng không lại gần được, cho nên không nhận ra ta gốc là đúng rồi.”

Vệ Tiểu Điển hét lớn: “Ta nói chuyện nghiêm túc với người đó!”

Lý An Sở quan tâm nói: “Đừng hét, hét có đau họng không?”

Vệ Tiểu Diễn gần từng chữ: “Lý-An-Sở...” Tựa hồ như muốn nhào lên cắn.

Lý An Sở vội lui về sau từng bước: “Mọi người đang nhìn kia.”

Vệ Tiểu Diễn quay đầu, thấy binh lính đều ngây ngô đứng nhìn ở đằng kia, nhìn chủ tướng mặt tức giận đến đỏ hồng, có người nhin không được còn nhiều nước miếng, hấn tức điên, quát: “Nhìn cái gì, tiếp tục luyện cho ta!” Quay đầu giữ chặt Lý An Sở, nói: “Người theo ta.”

Lý An Sở theo lời hấn đi vào trường, chờ hấn nói chuyện.

Ánh mắt Vệ Tiểu Diễn hết nhìn cây lại nhìn trời, nửa ngày mới nói: “Chuyện kia lâu rồi, ta đã quên, chỗ này rất nguy hiểm, người đừng quan tâm lời thề buồn cười kia nữa, coi như ta đã tha thứ cho người.”

Lý An Sở dùng một tay vuốt má hấn, ôn nhu nói: “Ta năm đó phát thệ là sự thật, lòng ta với người cũng là thật, như thế nào có thể tùy tiện tin người tha thứ cho ta.”

Vệ Tiểu Diễn trợn mắt: “Ta nói tha thứ, người cứ nhiên dám không tin?”

Lý An Sở đưa tay áp lên hai gò má hấn, mỉm cười: “Tiểu Diễn, vì ta sai, ta từ chối tình cảm của chính mình mà cự tuyệt người, tổn thương người, muốn ta thật sự tin người tha thứ cho ta, trừ phi người chấp nhận tình cảm của ta.”

Vệ Tiểu Diễn né tránh ánh mắt hấn, nói chậm chậm: “Được... Được rồi, ta chấp nhận.”

Lý An Sở từ từ ghé mặt lại, hơi thở ấm áp phả bên tai hấn, dùng thanh âm khiến kẻ khác xiêu lòng: “Tiểu Diễn, chấp nhận không phải chỉ nói thôi đâu...”

Vệ Tiểu Diễn có chút yếu lòng, cười cười: “Thế... Thế phải thế nào...”

Lý An Sở ánh mắt lại trở nên sâu xa nóng bỏng, thanh âm khàn khàn nói: “Đương nhiên là làm chuyện đó...”

Vệ Tiểu Diễn xoẹt một phát khuôn mặt trở nên đỏ bừng, đẩy ngay Lý An Sở ra, nói: “Người... Người năm đó làm chuyện sai trái, lại... Lại còn muốn ta với người làm... Làm... Ta mới vừa tin mà tha thứ cho người, giờ đã lại không ra thể thống gì, người gạt ta!”

Lý An Sở dùng một loại ngữ điệu khó hình dung nói: “Yêu vốn là không có thể thống, người với ta không thể quên nhau, nếu người không chịu cùng ta, ta chỉ có thể cho rằng người vẫn chưa tha thứ cho sai lầm năm đó của ta.”

Vệ Tiểu Điển ngực dâng lên cảm giác nóng rát, làm hấn tự phần nộ cho sự yếu đuối của mình, để che giấu cảm xúc, hấn hầm hầm nói với Lý An Sở: “Người cứ ỷ mình thông minh hơn mà trêu ta, ta sẽ không tranh luận trái phải với người, để bão quét bay người đi cho khỏe!” Dứt lời xoay người bỏ đi.

Chuyện tốt thì không linh nghiệm, chuyện xấu thì linh, nửa đêm bão về, Vệ Tiểu Điển cơ hồ muốn cắn nát lưỡi mình, lòng nóng như lửa đốt chạy tới trường của Lý An Sở xem xét, phát hiện hấn căn bản không có ở đó, hỏi quân sĩ canh trường, biết hấn đã ra sau núi hái thuốc, Vệ Tiểu Điển sốt ruột đến độ muốn phát điên, không quản mưa rền gió dữ, ai cũng không ngăn được mà ra sau núi.

Dọc đường đi không ngừng có đá lở, đường nhỏ hẹp vốn hiểm trở nay muốn lún xuống, đường không có, Vệ Tiểu Điển leo trèo vách núi lên trên, nhiều lần Trịnh Nghị cùng đám người không thấy bóng hấn, đành ở dưới núi chờ.

Vệ Tiểu Điển hiện tại chỉ biết phải nhanh trèo lên trên, bất chấp toàn thân lấm láp cùng tay chân xước xát, mưa như trút tấp lên mặt, nước mắt vòng quanh, làm cho hấn rất khó mở mắt, trong lòng run sợ cùng hồi hận vụn vụn đầu óc hấn, giọng nói đã khàn khàn rồi cuộc không át nổi tiếng mưa.

Tìm, tìm, không biết tìm bao lâu, bốn phía chỉ có tiếng gió, tiếng mưa, tiếng đá lở, cùng tiếng tim mình đập, Vệ Tiểu Điển đột nhiên cảm thấy trong lòng hẫng hụt, rồi cuộc nhẹn không được ngồi sụp xuống đất, che mặt khóc rống lên.

Tiếng bước chân vộ vàng lại gần bị gió mưa che đây, chỉ tới khi thân thể ướt đẫm được ôm bởi một cơ thể cũng ẩm ướt khác, Vệ Tiểu Điển mới mờ mờ ngẩng đầu lên.

“Nào, Tiểu Điển, theo ta.” Lý An Sở trong giọng nói đầy vẻ lo lắng yêu thương, hấn dùng lực kéo Vệ Tiểu Điển, dắt hấn lại phía lưng núi khoảng một dặm, đẩy đám cây rậm rạp, đi thêm mười thước, tiến vào một cái động có thể chứa cả mấy trăm người. Mưa cuồng gió bạo bị rừng cây dày đặc ngăn bên ngoài, Lý An Sở ôm lấy vai Vệ Tiểu Điển để hấn ngồi xuống, lo lắng hỏi: “Để ta xem người có bị thương không?”

Vệ Tiểu Điển giữ tay hấn, hỏi nhỏ: “Này... Nơi này...”

“Ta vài lần trước đi hái thuốc phát hiện ra đó, đây là cổ động, nham thạch rất chắc chắn, rất an toàn, ngay lúc trời mưa ta đã vào đây, sau nghĩ người có thể đi tìm, sợ người gặp chuyện không may nên ra ngoài tìm người, trời còn thương, may cho ta là đã tìm được. Nào, ngoan nào, để ta kiểm tra một chút.”

Vệ Tiểu Điển chậm rãi đưa tay sờ sờ hấn, như muốn kiểm tra xem có phải ảo ảnh không. Khi đầu ngón tay truyền đến cảm giác ấm áp của cơ thể người, cả một đêm lo âu, sợ hãi, thương tâm cùng tuyệt vọng bùng tràn, hấn ngã nhào vào lòng Lý An Sở, khóc to.

Lý An Sở thương yêu ôm lấy hấn, dùng hai gò má cọ xát vành tai hấn, bàn tay không ngừng vỗ về tấm lưng đang run rẩy, lẩm bẩm nói: “Bé ngoan, không việc gì, không việc gì, xin lỗi vì đã dọa người, ta hiểu mà, khi ta nghĩ người có thể không tìm được ta, ta cũng sợ hãi như thế...”

Hai người ôm chặt lấy nhau, tiếng khóc nức nở dần dứt quãng, Lý An Sở chậm rãi thả lỏng tay, nhẹ vỗ về hai má bầu bĩnh của Vệ Tiểu Điển, thấp giọng hỏi: “Tiểu Điển, người có thấy đau chỗ nào không?”

Vệ Tiểu Điển dùng sức bám chặt thắt lưng hắn, líu ríu nói: “Ta nghĩ rồi... Ta đồng ý...”

“A?” Lý An Sở thông minh tuyệt thế nhất thời không phản ứng kịp, “Người nói gì?”

“Ta... Đồng ý... Với người làm...” Vệ Tiểu Điển giọng nhỏ như muỗi, “Cho nên... Người dùng võ công... Bảo vệ chính người... Còn có ta...”

“Tiểu Điển?” Lý An Sở trùi mền nâng mặt hắn, “Người thật sự hiểu mình đang nói gì không?”

Vệ Tiểu Điển không trả lời, chỉ đem hai cơ thể nóng bừng áp vào nhau, quần áo ướt sũng đã không còn tác dụng che đậy. Lý An Sở cố gắng khống chế lý trí đã muốn dứt phứt, khàn giọng nói: “Người chắc chứ...?”

Vệ Tiểu Điển mặt đỏ toàn bộ, thân thể càng nóng lên, hắn run run đưa môi áp vào tai Lý An Sở.

Lý An Sở không dừng được tiếng rên rỉ, dùng tia lý trí cuối cùng sót lại ôm lấy Vệ Tiểu Điển, chuyển hắn qua đám rơm rạ vẫn dùng nằm nghỉ ngơi mỗi lần hái thuốc, cẩn thận lấy áo khoác lột xuống cho phẳng phiu. Khi hắn làm vậy, Vệ Tiểu Điển mặt vẫn vùi sâu trong ngực hắn, không chịu ngẩng lên, làm hắn cảm thấy vô cùng yêu thương.

Nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo đã trễ nửa một nửa, tay mơn man sau lưng, Vệ Tiểu Điển thở khê cong người, đôi môi hắn tí mĩ mút mát, hai thân hình vện vẹo dây dưa rồi ngã xuống, đè xuống đôi vai gầy của thiếu niên, từ đó hôn xuống dưới, Vệ Tiểu Điển nỉ non nói câu gì đó, lại bị đôi môi ấy chặn đứng.

Hai tay thiếu niên vẫn quán quýt trên lưng mình, Lý An Sở hai tay không ngừng chạy từ ngực xuống những bộ phận khác trên thân thể đầy mê hoặc, từ đầu ngực rắn chắc, đến cái eo trơn mịn, cuối cùng trườn vào giữa hai chân.

Thân thể Vệ Tiểu Điển nảy lên một chút, trong miệng rên rỉ: “Dừng... Dừng một chút...”

Khi việc đã đến thế này, Lý An Sở hỗn hển hỏi: “Sao? Không thoải mái sao?”

“Không... Không phải...” Vệ Tiểu Điển đưa hai tay lên ngực hắn, “Vì cái gì lại là ta?”

“A?” Lý An Sở hôm nay lần thứ hai nghe không hiểu lời người yêu, “Cái gì là người?”

“Ở dưới...” Vệ Tiểu Điển mặt giống như sắp bị thiêu cháy, “Vì cái gì ta lại ở dưới?”

Lý An Sở bắt đầu dĩ rên một tiếng: “Tiểu Đĩnh, đây là đương nhiên mà...”

Vệ Tiểu Đĩnh lại trợn mắt, nhuệ khí của Thanh Bình công tử thoáng hiện: “Vì cái gì lại đương nhiên là ta ở dưới? Ta không muốn... Ta cũng là nam nhân...”

Lý An Sở dè dôi chân đang quấy đạp của hắn, thở dài nói: “Để ta nói cho người vì sao. Thứ nhất, người nhỏ tuổi hơn ta.”

Vệ Tiểu Đĩnh không phục: “Vô lý, ta biết thừa, cha người tuổi nhỏ hơn mẹ người, nhưng ông khẳng định là ở trên...”

Lý An Sở khóc dở cười dở, hung hăng hôn hắn, thừa lúc hắn bận thở mà nói: “Chuyện đó không giống chuyện này. Thứ hai, ta cao hơn người.”

Vệ Tiểu Đĩnh thấp giọng kháng nghị: “Cũng vô lý, người có thể nằm lui xuống dưới một chút... Hơn nữa... Ta còn cao thêm mà...”

“Thứ ba mới quan trọng nhất,” Lý An Sở dùng ngón tay quẹt lên đôi môi đang bĩu ra của hắn, cúi đầu cười, “Tiểu Đĩnh, cho dù ta có cho người lên trên... Người cũng có biết làm thế nào không?”

8. Chương 7

Vệ Tiểu Đĩnh khẽ giật mình, nhếch mép không biết phản bác thế nào, đáng vẻ đáng yêu không lời nào nói hết. Lý An Sở thấp giọng cười ngậm lấy đôi môi hồng của hắn, thanh âm mơ hồ nói: “Bé ngoan, nào, ta dạy người...” Ngón tay kẹp lấy đầu ngực hồng đào, thiếu niên vận vẹo thân hình, rên rỉ qua kẽ răng, da thịt ướt át như giãn ra, mỗi lần người kia mút liên tục động co lại, mang theo cảm giác mềm mại man mát, rồi chỉ cần ma xát nhẹ cũng đủ tăng sức nóng, nụ hôn ôn nhu triền miên cùng dần trở nên dồn dập và cuồng nhiệt.

Lý An Sở cởi sợi dây buộc tóc Vệ Tiểu Đĩnh, mớ tóc đen từ từ xổ ra trên đôi vai tuyết trắng, những giọt nước lăn theo đường cong xương quai xanh, tràn ngập mê hoặc, nụ hôn lửa nóng trượt dài, mỗi lần mút, đều làm thiếu niên oằn người kêu lên ngọt ngào, thân thể ngây ngô cũng không nhẫn nại mà cong lên, không có chút kinh nghiệm, chỉ biết nghe theo dục vọng nhưng lại càng đẩy dục triền lên cao, hai cơ thể không che đậy run rẩy quần quện.

Vệ Tiểu Đĩnh đã buông hết thấy ý nghĩ trong đầu, mặc cho cơn sóng khoái cảm đẩy đưa. Vốn tưởng đó đã là sung sướng cực đỉnh, nhưng khi người kia tiến tới vùng lửa nóng giữa hai chân, cầm lấy nơi đã đứng thẳng căng trường bắt đầu vỗ về xoa nắn, kích thích mãnh liệt khiến cơ thể vẫn non nớt khó chịu nổi, tiếng thở dốc kịch liệt từ miệng thoát ra khó khăn: “A... Không... Đừng... Nơi đó... Không...Ừ...”

Lý An Sở giống như trấn an mà ngậm lấy vành tai hắn, khàn giọng cười: “Sao?... Nơi này sao?...”

Miết một chút lên đỉnh, Vệ Tiểu Điển dang rộng chân, không kịp kêu lên sợ hãi, liền một trận co rút, rồi lên tới đỉnh. Cơ hồ là thở không ra hơi, Vệ Tiểu Điển vươn hai tay ôm lấy người đang ở trên, hỏi: “Kết... Đã xong rồi ư?”

Lý An Sở mang nụ cười sâu xa nhìn hắn, trong mắt vẫn chưa hết dục vọng: “Đúng vậy... Xong rồi... Đạo đầu đã xong...” Nắm lấy tay hắn đang đặt lên vai mình, trườn lên hôn khẽ một cái, chậm rãi áp chặt tay hắn vào thân dưới của mình.

Vệ Tiểu Điển hoảng sợ kêu lên, một thoáng liền đỏ mặt, đang định rút tay về, đột nhiên cảm thấy bàn tay kia ôm trọn thắt lưng mình, theo cột sống tuột xuống cái nơi không ngờ nhất, không khỏi hét ầm lên: “Làm... Người làm gì!?” Đáng tiếc kháng nghị nhanh chóng bị ngăn lại, thân thể đã vô cùng miễn cưỡng chịu không được vỗ về cùng kích thích, giãy giụa cũng biến thành một hình thức đồng ý, phản kháng càng giúp người kia thuận lợi tiến vào sâu nơi ấy. Giữa lúc đang cọ xát quần quýt kịch liệt, Vệ Tiểu Điển giật mình phát hiện khoái cảm trong người dần tăng vọt, nơi đó cũng đang mở rộng ra cùng với cảm giác ngón tay người kia đang ra vào.

Phía sau cũng trở nên ướt át, Lý An Sở khó có thể nhẫn nại hơn, nâng đùi hắn đặt bên hông, đưa dục vọng bùng bùng phần chân của mình đặt chéo nơi cửa vào, đẩy mạnh. Vệ Tiểu Điển quá nửa mới phát hiện ra hành động của hắn, lập tức khua khoắng hai chân kêu khóc phản đối: “Không... Đau... Đừng... Đau quá... A...” Nhưng ngón tay kia lại trườn lướt trên người làm cho hắn khoái cảm điên cuồng, hai chân đang khua trên không rất nhanh quắp chặt lấy eo người kia, làm Lý An Sở một lèo vọt vào nơi sâu nhất.

Tiết tấu càng lúc càng nhanh, Vệ Tiểu Điển dần cong người lên bắt đầu nhịp nhàng theo va chạm của hắn, khoái cảm tê dại từ nơi kết hợp tràn khắp toàn thân, hình thành một đợt triều cường, hai tai không nghe thấy nổi tiếng mình rên rỉ, chỉ biết là cơ thể chỉ muốn tiến lùi theo đối phương, cuối cùng giống như đã bị chạm đến nơi tối kị mà phun ra dục vọng. Mà khi hắn co rút nơi đó, Lý An Sở bị lửa nóng bao vây cũng nhin không được mà gằm khế, run run đạt tới cao trào.

Sau khi bình ổn chút, Lý An Sở đứng dậy dọn rửa cho thiếu niên đã mềm nhũn trong lòng mình. Vì sơn động này là nơi hắn thường đến, nên đã có sẵn đồ, cho nên nhanh chóng đốt lửa trong động. Vệ Tiểu Điển nén cơn đau phía sau, muốn giúp, nhưng bị Lý An Sở ép nằm, thấp giọng khuyên hắn đừng cử động.

Ngoài động bão táp hình như không nhỏ đi, Lý An Sở ở bên lửa hong quần áo, hai người mặc đồ xong liền nằm xuống nghỉ ngơi. Vệ Tiểu Điển xoa khẽ dải tơ lụa nhạt, ngay cả lúc bên nhau cũng không cởi ra, nơi cổ tay Lý An Sở, cong môi cười, hỏi: “Kết Lục, kiếm của ngươi ở đâu?”

Lý An Sở nhẹ nhích hông, nhuyển kiếm bỗng vụt hiện trên tay, phát ra ánh hào quang. Vệ Tiểu Điển cời dải tơ lụa nhạt trên tay hắn đặt vào chuôi kiếm, dùng ngón tay khẽ nghịch, nói: “Kiếm này cũ rồi, hôm nào ta cho ngươi cái mới.”

Lý An Sở ôm tình nhân vào lòng, hôn lên má hắn, rồi ghé bên tai nói: “Thôi, nhiều năm nay ta quen nhìn nó mà nghĩ đến ngươi, nó là công thần an ủi nỗi cô đơn của ta, thay cái mới cũng không bằng nó.”

Vệ Tiểu Điển bĩu môi, nói: “Người nào có cô đơn, người có cả một danh kỹ xinh đẹp làm bạn, còn có rất nhiều bằng hữu, mỗi ngày người đều ở biệt viện vui vẻ, toàn bộ kinh thành đều nói người phong lưu đa

tình, căn bản không có nghĩ tới ta.”

Lý An Sở ôm thiếu niên vào lòng nói: “Tiểu Điển, người là bé con của ta, đệ đệ của ta, tình nhân của ta, người ta yêu nhất trên đời, ta không lúc nào không nhớ người, không lúc nào không hối hận đã quá lý trí, chỉ cần người không ở bên ta, cho dù người trong thiên hạ đều là của ta ta cũng vẫn cô đơn.”

Vệ Tiểu Điển trong lòng ngọt ngào, miệng lại nói: “Người chuyên nói ngọt lừa người, lúc xưa ta mới lên núi học, sư phụ đã dặn, nói ta không thông minh bằng người, cẩn thận có ngày bị người ăn sạch sẽ, mà ta sẽ còn rất cam tâm tình nguyện, giờ nhớ lại thấy đúng quá đi.”

Lý An Sở có chút bất ngờ: “Sư phụ dạy người vậy? Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị hắn dạy hư rồi. Về sau không được đi với người già mà hư đó nghe chưa?”

Vệ Tiểu Điển méo máo nói: “Ta vốn không để ý hắn, lần trước hắn đến kinh thành, nhìn thấy đứa bé trai nào xinh xắn một chút là rót nước miếng, lại gần mà sờ với mó, thoát nhìn cũng thấy rất biến thái, hại ta mất mặt. Hắn nhất định biết lúc ấy ta chiến tranh lạnh với người sẽ không tố cáo hắn với người, cho nên mới dám can rõ thế.”

“Người yên tâm,” Lý An Sở dùng ngón tay toàn tâm toàn ý chọc chọc má hắn, cười nói, “Hiện hắn không có bản lĩnh quấy người đâu. Bốn tháng trước hắn ở Lạc Dương nhất thời sơ suất, bị bắt rồi.”

Vệ Tiểu Điển thoáng chốc hưng phấn sáng rực hai mắt, vội hỏi: “Người nói sư phụ bị sư bá bắt được? Hắn không phải là sẽ bị chính rất thảm sao?”

Lý An Sở bật cười nói: “Người hy vọng hắn bị chính thể nào thì sẽ viết thư đề nghị sư bá làm như vậy.”

Vệ Tiểu Điển há miệng muốn trả lời, đột nhiên nghĩ tới cái gì, cơ hồ nhảy dựng lên nói: “Chúng ta ở chỗ này bao lâu rồi? Trịnh Nghị bọn họ nhất định ở bên ngoài lo muốn chết! Mau! Nghe tiếng mưa cũng nhỏ rồi, mau quay về doanh trại!”

Lý An Sở thân thiết nín hơi, nhỏ nhẹ hỏi: “Người sao không? Đứng nổi không?”

Vệ Tiểu Điển sững sốt một chút, khi linh hội được ngụ ý của hắn, lập tức hồng mặt lên như trứng tôm chín, gạt tay hắn đứng dậy, ai ngờ lưng vừa dùng lực một chút, liền có một cơn đau xót đánh úp, lão đà lão đảo, lại ngã vào vòng tay kia.

Lý An Sở cười cười, không nói nhiều, bế hắn lên, Vệ Tiểu Điển từ chối một chút, phát hiện vô dụng, đành phải giảm yêu cầu xuống: “Bé khó coi lắm, đừng... Công... Công thì được.”

Lý An Sở sững nịch hôn hắn một miếng, theo lời xoay lưng công. Ra khỏi động, quả nhiên mưa đã ngớt, nhưng tầm nhìn vẫn bị che bởi làn sương dày. Trên đất phủ một màu xám lạnh, người bình thường không tinh mắt thì ba bước gặp chuyện ngay. Cũng may Lý An Sở tuy xuất thân cao quý, nhưng là người học y,

thường xuyên vào rừng, cực am hiểu nơi thôn dã, mặc dù lưng công người cũng không gặp khó khăn mấy, hai canh giờ sau liền an toàn xuống núi.

Xuống núi thấy đám Trịnh Nghị quả nhiên đã chờ muốn phát cuồng, trông thấy hai người phía xa kích động đến rớt nước mắt. Vừa mới yên lòng lại phát hiện chủ tướng đại nhân kiêu ngạo, sinh lực tràn trề của họ lại được công xuống, lập tức kinh hoàng. Để né tránh sự quan tâm quá mức, Vệ Tiểu Điển chôn mặt vào cổ Lý An Sở giả vờ ngủ.

Khi Lý An Sở lấy thân phận thầy thuốc cam đoan “Vệ tướng quân không bị thương, chỉ là lặn lội trong mưa gió nhiều thân thể mệt mỏi mà thôi”, đám Trịnh Nghị mới yên tâm, vui vẻ, không lo lắng nữa, đoàn người rất cuộc bình an về doanh trại.

Ai ngờ vừa về trưởng, Vệ Lý hai người lập tức kinh ngạc phát hiện sứ giả của Thủy sư đề đốc Mân Châu Tạ Huyền lão tướng quân đã chờ lâu rồi.

Thủy sư Mân Châu phụ trách an ninh của vùng, ngoại trừ chỗ Vệ Tiểu Điển, tức là ở Nhai Châu, trên có ba châu là Ngô Châu, Chương Châu, Tuyên Châu. Những chỗ này cũng đang bị hải tặc hoành hành hung hăng ngang ngược. Vài năm nay vì có quân chính quy đóng giữ, trừ Nhai Châu trộm cướp rất nghiêm trọng, còn ba châu kia chỉ có làng chài phía xa mới bị tập kích, hải tặc chủ yếu hoạt động trên thuyền, ít lên bờ. Bởi vậy, so với Nhai Châu, ba châu phương diện phòng vệ rất yếu, nhất là mùa mưa bão, cơ hồ không có phòng bị gì.

Ngay khi Nhai Châu bắt đầu có bão, Chương Châu thời tiết cũng vô cùng ác liệt, nhưng mà ở đây không ngờ hải tặc cũng ra tay ngày này, một đoàn năm mươi chiến thuyền mang vũ trang cực kì tinh nhuệ đánh bất ngờ Chương Châu, liên tiếp cướp bóc đập phá bảy thôn xóm, giết chết vô số dân chúng, năm trăm người đóng quân ở Chương Châu bất ngờ không kịp trở tay đều bị giết, có mười chiến thuyền khác chở ba trăm lính giao chiến với hải tặc cũng bị đánh chìm, tổn thất cực kì nghiêm trọng. Tạ Huyền một mặt báo về kinh sư, một mặt hạ lệnh các châu phải canh phòng nghiêm ngặt, mà Vệ Tiểu Điển đương nhiên là một trong những người thừa lệnh.

Thay quân phục xong, Vệ Tiểu Điển ngồi xuống đọc kĩ báo cáo chiến sự, lực tấn công của địch mạnh như thế thì quả thật quá kì lạ. Lý An Sở đi lại trong trường suy nghĩ, cho dù là có được Thanh Âm bang thể lực cường thịnh giúp đỡ, cũng không thể nhất thời chỉ huy điều hành nhiều binh lực để tấn công tinh vi có kế hoạch như thế. Xem xét tình hình chiến đấu, nhận thấy có nhiều chuyện mà triều đình không muốn thấy tí nào.

“Người nói là... liên minh?”

“Liên minh không đáng sợ, các nhóm hải tặc liên minh cũng không phải lần đầu, Mấu chốt là có một kẻ có năng lực đủ để tập hợp các thể lực tinh luyện quen hải chiến. Mà với đối thủ này, chúng ta hiện giờ có thể nói là không biết gì cả.”

Vệ Tiểu Điển ánh mắt sáng lên, nhưng không nói gì.

Lý An Sở ngồi xổm trước mặt hắn, nhẹ nâng mặt hắn lên, lẩm bẩm: “Thực không ngờ người lại tới chỗ nguy hiểm thế này, nhưng ta cũng không ngăn người được... Người từ nhỏ đã là chiến sĩ rồi...”

Vệ Tiểu Điển đưa tay ôm cổ hắn, nghĩ lại quá khứ, có chút làm nũng nói: “Ta cũng không muốn xa người, nhưng, giết người... phá thôn... Làm quân nhân, không thể không nhìn những chuyện đó... Kệ thôi...”

Lý An Sở bật cười bỏ tay ra, ôm lấy hai gò má bầu của hắn, cau mày nói: “Nói gì đó? Người đi được một tấc lại muốn tiến thêm một thước, người muốn lên bỏ ta lại ư? Mơ à?”

Ngay khi Vệ Tiểu Điển còn chưa phản ứng kịp, Lý An Sở đã ra tới cửa trường, cao giọng gọi Trịnh Nghị: “Hải tặc mới đánh úp Chương Châu, nhất thời chưa đủ lực tấn công Nhai Châu, ta cùng Vệ tướng quân thừa dịp này đi thám thính tình hình địch, phòng vệ nơi này giao cho người.”

“Thám thính tình hình địch?” Trịnh Nghị kinh hô.

“Người cũng đi?” Vệ Tiểu Điển cũng kinh hô theo.

Lý An Sở nhìn hết người này đến người kia.

“Không được, rất nguy hiểm!” Lúc này là trăm miệng một lời.

Lý An Sở cười với Trịnh Nghị nói: “Đây là lệnh, người chỉ nên quản tốt chuyện quân doanh, ta cùng Vệ tướng quân sẽ cẩn thận, giờ cũng không phải lúc do dự, người lui đi đã.”

Trịnh Nghị lòng đầy ý phản đối, nhưng đành ngoan ngoãn phục tùng mà lui ra, Lý An Sở xoay người ôm Vệ Tiểu Điển đang bấu môi vào lòng: “Tiểu Điển, người nếu để ta ở doanh trại, mới là nguy hiểm, nói không chừng đợi không được người, ta trước tiên sẽ lo mà chết mất. Người nghĩ coi, ta vì cái gì đi Phúc Kiến này? Không phải vì muốn cùng bên người, giúp đỡ nhau, bảo vệ nhau sao? Giả như ta có thể bình tĩnh nhìn người đơn độc chốn nguy hiểm, ta lúc trước cứ ở kinh thành là được còn gì.” Sau, hắn xốc ngang eo Vệ Tiểu Điển quay trên không, cười vang: “Huống chi, đây là lần đầu Thanh Bình Kết Lục cùng liên thủ, nguy hiểm thấy hai ta cũng phải ngoan ngoãn tránh mới đúng a.”

Chỉ cần là dùng đến miệng, không kể hôn hay bàn luận, Thanh Bình công tử của chúng ta chưa từng thắng nổi, lần này cũng thế, nhìn Lý An Sở đã định xong, không thể đối, Vệ Tiểu Điển cũng đành phất sức phản đối xiu thôi.

Theo ý Vệ Tiểu Điển, là muốn trà trộn vào làng chài nghèo, giả trang thành hai huynh đệ tứ cố vô thân chỉ còn đường đi làm cướp, qua đó nhờ người dẫn mối mà gia nhập hải tặc. Nhưng Lý An Sở nói trên đảo Chủ Dương có bằng hữu đáng tin cậy, nên hai người cải trang xong liền suốt đêm đi thuyền đến đảo Chủ Dương.

Toán hộ tổng sau khi đưa hai người lên bờ lập tức rút, Lý An Sở tựa hồ rất quen thuộc mà dắt Vệ Tiểu Điển đạp cát rẽ ngang rẽ dọc, đi vào một ngôi nhà gỗ bao quanh là rừng dừa, trực tiếp gõ cửa.

Lúc sau, cửa khê mở, một đại hán cường tráng, phơi nắng đến độ da thành màu đồng hun lưng đeo đao cong hiện ra, hai mắt tinh quang bắn bốn phía, mở miệng là âm lượng phát ra oang oang: “Hai vị là ai? Đến có việc gì?”

Lý An Sở cười nói: “Tiểu Điển, xem ra công phu dịch dung của ta càng ngày càng lợi hại, ngay cả hán mà còn không nhận ra ta.”

Đại hán nhất thời khiếp sợ, từng bước tiến lên, cầm tay Lý An Sở siết chặt nói: “Trời ạ, An Sở, sao người lại tới đây, mau, mau vào.”

Lý An Sở ôm vai Vệ Tiểu Điển, dẫn hán vào trong. Đây là kiểu nhà điển hình bên bờ biển, vô cùng sạch sẽ, trang trí giản dị mà đặc sắc. Lý An Sở tự lấy một cốc nước dứa cho Vệ Tiểu Điển, vừa nói: “Lỗ Na tỷ ngày nào cũng dọn dẹp hen, Lịch Nguyên, tỷ ấy đâu?”

Lịch Nguyên lập tức hét lớn: “Lỗ Na, mang rượu ra, có khách đến!”

Một giọng nói mềm mại đáng yêu vọng ra: “Đến đây, là ai đó?” Giọng nói ấy vừa cao vừa êm, uyển chuyển vô cùng, vừa nghe là nghĩ đến ngay một người kiều diễm, Vệ Tiểu Điển cũng nhin không nổi tò mò mà nhìn cửa phòng.

Lý An Sở vỗ vai hán, nói: “Tiểu Điển, đừng uống nước vội.”

Cùng lúc, rèm mở ra, một bóng người từ từ xuất hiện. Vệ Tiểu Điển mới uống ngụm nước dứa lập tức phun ra, ho sặc sụa.

Lý An Sở đau lòng vỗ lưng hán, nén giận nói: “Ta không phải đã dặn đừng uống nước vội sao?”

Vệ Tiểu Điển nói không ra lời. Đứng ở cửa, là một nữ nhân khôi ngô người cương tráng, chỉ có hơn chứ không kém Lịch Nguyên, đen bóng, tóc quấn như sư tử, đi ào ào như xé gió lại phía Lý An Sở, cười hiền: “An Sở, sao người lại tới đây? Sao không báo trước để chúng ta còn tiếp đón.” Nói xong phát mạnh vào vai hán.

Lý An Sở dường như không sao, nhận quyền cước tiếp đón của nàng, mỉm cười: “Lỗ Na tỷ, khỏe chứ, nhân lực của người tốt hơn Lịch Nguyên đó, lập tức nhận ra ta ngay.”

Lỗ Na cười khanh khách, quay đầu kinh ngạc nhìn Vệ Tiểu Điển, liền ghé sát lại hỏi: “An Sở, tiểu đệ áo vải này là ai, bộ dạng đáng yêu quá.”

Lý An Sở ôm vai Vệ Tiểu Điển, ôn nhu nói: “Tiểu Điển, đây là Lịch Nguyên ca, đây là Lỗ Na tỷ, đều là bằng hữu của ta, qua chào đi.”

Vệ Tiểu Điển mới đứng lên chưa mở miệng, Lỗ Na đã sợ hãi kêu lên: “Đây là bảo bối nhỏ của người hã,

mau tẩy trang cho tỷ tỷ nhìn cái coi.”

Hòa theo lời vợ, Lịch Nguyên bay nhanh đi lấy chậu nước cùng khăn, xem ra hân cũng vô cùng muốn diện kiến dung nhan thật của Vệ Tiểu Điển. Vì hôm nay không đi đâu nữa, Lý An Sở lấy trong áo ra một cái bình nhỏ, nhỏ hai giọt vào chậu nước, vò vò khăn, lau mặt cho Vệ Tiểu Điển, lập tức khôi phục hàng mi lông vũ, đôi mắt hồ thu cùng bộ dạng non nớt trắng nõn.

Lỗ Na nhất thời yêu quá, ôm lấy Vệ Tiểu Điển nhìn trái nhìn phải, nói: “Thật là bảo bối mà, thật không hổ người trong tim Kết Lục công tử của chúng ta, tỷ tỷ cũng thích nữa, để tỷ tỷ hun miếng được hông?”

Lý An Sở lập tức đoạt lại người, nói: “Lỗ Na tỷ, người đừng dọa bé con nhà ta nha.”

Vệ Tiểu Điển thúc hân, nói: “Ta không phải bé con, mà tỷ ấy so với sư phụ còn kém xa, dọa gì chứ?”

Lỗ Na cười nói: “Tiểu Điển Điển, người khá đó,” Vươn đầu ngón tay to sờ sờ cằm hân, rồi quay lại hỏi Lý An Sở: “Đúng rồi, thế đã ăn chưa?”

“Đúng đúng,” Lịch Nguyên chỉ biết cười ngây ngô bên cạnh vội hỏi theo, “Ta cũng vui quá mà quên mất, còn chưa ăn cơm, ta đi chuẩn bị.”

Lỗ Na trừng mắt liếc chồng, nói: “Ai hỏi cái đó, ta hỏi là hỏi An Sở, Tiểu Điển đang yêu thế này, có phải đã bị hân ăn rồi không?”

Vệ Tiểu Điển cả người nhất thời hồng như bị thiêu, Lý An Sở vô lực nói: “Lỗ Na tỷ, người... Người thật...”

Lịch Nguyên cũng nén giận nói với vợ: “Đúng là, người hỏi vợ vẫn gì đó?” Quay đầu hướng Lý An Sở giải thích, “An Sở, đừng để ý, nàng ta là đầu óc ngô nghê tứ chi phát triển ấy mà.” Lại quay qua mắng Lỗ Na, “Người không có óc à, thế cũng hỏi, bảo bối đáng yêu thế, là người người có nhận được không? Chắc chắc ăn từ khuya rồi, hỏi làm gì? Dốt!”

Lần này cả Lý An Sở cũng nói không nổi, cơ hồ hận không thể giấu Vệ Tiểu Điển vào lòng, nhất thời khóc dở cười dở.

9. Chương 8

Sau khi Vệ Tiểu Điển cố gắng đưa sắc mặt nóng rẫy về trạng thái bình thường, bốn người trong phòng đã ngồi xuống bàn làm vài chén rượu. Lý An Sở không vòng vo mà trực tiếp nhắc tới chuyện hải tặc.

Lịch Nguyên trầm mặc một hồi, nói: “Người đoán rất đúng, hiện tại đám hải tặc đã không còn như xưa

nữa. Nói thật, ta thực không muốn thấy các người làm chuyện này... Rất nguy hiểm... Người kia... Hắn là kẻ không thể hình dung được...”

Lý An Sở nhẹ xoay chén rượu sóng sánh chất lỏng màu hổ phách, khóe môi nhếch nhẹ: “Có thể khiến đám cướp vốn trước giờ chia năm xẻ bảy liên minh lại thành một khối, người đó dĩ nhiên không phải dân đầu đường xó chợ. Hắn là ai? Người gặp chưa?”

Lịch Nguyên sắc mặt nặng nề nói: “Không phải liên minh.”

An Sở cùng Tiểu Điển đồng thời lộ vẻ kinh ngạc, Tiểu Điển nói: “Không phải liên minh là có ý gì?”

“Là thôn tính, hiện giờ trên biển vô luận bang phái thế lực lớn nhỏ bao nhiêu, cũng đều bị hắn đánh chiếm, và sát nhập, cho nên hắn không phải minh chủ, mà là thủ lĩnh duy nhất, không thể kháng cự hay phản đối, xét về mặt thống lĩnh mà nói, hắn chính là một thiên tài cái thế.”

“Thiên tài? Chẳng lẽ hắn còn mạnh hơn Sở ca ca?” Tiểu Điển không phục nói.

Lịch Nguyên nhìn sâu Lý An Sở, nói: “Nói thật, người không thể so với hắn được, người thông minh, am hiểu mưu lược, nhưng cũng chỉ là một con người có tâm có tình có nhược điểm, còn hắn... Hắn không phải người, hắn là một kẻ máu lạnh không nước mắt, là ma quỷ chỉ biết giết chóc cùng chiếm đoạt. Ta vĩnh viễn không quên được, cái cảm giác khi bị ánh mắt không chút tình cảm của hắn nhìn thoáng qua, giống như đang đứng trên mặt đất đầy tuyết nơi phương Bắc lại bị tạt một thùng nước đá từ đầu đến chân, ngay cả tim cũng đông cứng lại được.”

“Hắn không phải người trời đó chứ?” Lý An Sở cau mày hỏi.

“Đương nhiên không,” Lỗ Na rót rượu cho mọi người, dùng giọng dịu dàng nói, “Hắn là trẻ không nhà được bang chủ Thanh Âu bang là Kỷ lão bang chủ nhặt về từ bãi biển, gọi là Kỷ Nhân Thích, nghĩa là kẻ bị ruồng bỏ, nhận hắn làm con nuôi. Khi đó Thanh Âu tuy là bang lớn nhất trên biển, nhưng chưa dám nhận là có địa vị có một không hai. Kỷ lão bang chủ chỉ có một đứa con ruột, tên là Kỷ Nhân Định, còn lại là mười sáu đứa con nuôi. Vì muốn đảm bảo địa vị cho con ruột, hắn nhọc công chú ý không để cho đứa con nuôi nào có thể lực cao hơn đứa khác, khiến cho bọn chúng kiềm chế cùng cân bằng lẫn nhau.”

Lỗ Na ngừng lời, Lịch Nguyên gờ chén uống cạn, giống như lấy sức kể lại chuyện xưa đầm đìa máu chảy: “Trong số mười sáu đứa con nuôi, Kỷ Nhân Thích nhỏ nhất, nghe nói hay bị bắt nạt, hắn che giấu thực lực, không ai có thể nhìn ra dã tâm cùng tàn nhẫn của hắn, kể cả Kỷ lão bang chủ. Bởi vì hắn lắm mưu nhiều kế, võ công cao khó lường, rất nhanh chóng đã âm thầm đạt được trình độ mà không ai tưởng nổi, lại dùng mưu kế phoir bày âm mưu của bảy người anh nuôi, lại càng chiếm được sự tín nhiệm của lão bang chủ. Hắn âm thầm đề nghị lão bang chủ giết gà dọa khỉ, dùng thủ đoạn cực tàn nhẫn giết chết cả nhà, không dưới ba trăm người, của bảy người con nuôi ấy, không chỉ khiến lão bang chủ bất đồng với Kỷ Nhân Định hiền lương, còn muốn diệt nốt đám con nuôi còn lại. Lão bang chủ đã hoàn toàn bị lừa gạt, buông tay để cho Kỷ Nhân Thích tiến hành sát hại, giết chóc đến cuối cùng chỉ còn hai người con nuôi. Lúc này Kỷ Nhân Thích đã hoàn toàn nắm trong tay Thanh Âu bang, cũng không lãng phí thời gian mà bức lão bang chủ thoái vị, biến Kỷ Nhân Định thành con rối. Ba tháng sau lão bang chủ phát điên mà chết, Kỷ Nhân Định cũng bị giam, từ đó về sau ít ai gặp lại hắn. Có lẽ là không chịu được tra tấn, nửa năm trước trong một đêm mưa

gió, Kỷ Nhân Dịch có ý đào tẩu, bị đuổi đến bên vách núi, đã nhảy xuống biển mà chết, ngay cả xương cốt cũng không lưu lại. Đến đây huyết mạch nhà họ Kỷ đã đứt, Thanh Âu bang cũng thuộc về Kỷ Nhân Thích. Nửa năm nay, hắc diên cuồng khát máu, phát hịch yêu cầu tất cả các thế lực trên biển phải quy thuận hắc, ban đầu có người phản kháng, nhưng khi hắc đàn áp đẫm máu, dùng cách tiêu diệt sạch người chống đối, bọn họ không còn cam đảm cự tuyệt mà thần phục. Hắc là kẻ có thể giẫm trên biển máu mệnh mông để đạt tới địa vị bá chủ. Ta nghĩ, mục tiêu tiếp theo của hắc chỉ sợ là muốn chống lại triều đình.”

“Giết người nhiều như vậy, đến bọt biển cũng không còn thì thống trị làm gì?” Tiểu Điển không thấy sợ, ngược lại có cảm giác phần nộ khó nhịn, “Trong mắt hắc, mạng người là cái gì?”

“Là cái gì? Là không quan trọng, là tùy hắc chơi đùa. Đối với một kẻ không có tim, trên đời này căn bản không có cái gì là đáng quý trọng, sợ là ngay cả mạng mình hắc cũng không quan tâm.” Lỗ Na lắc đầu nói.

“Lịch Nguyên, xin hãy giúp.” Lý An Sở đang trầm tư đột nhiên nói.

Lịch Nguyên cắn môi: “An Sở, xin người đừng đi, không ai có thể ở trước mặt Kỷ Nhân Thích mà bịp được hắc đâu, cho dù người không lo cho mình, cũng nên nghĩ cho Tiểu Điển Nhi chứ.”

Vệ Tiểu Điển đứng lên nói: “Nghĩ tới ta làm gì? Chẳng lẽ Vệ Tiểu Điển ta sẽ bị một thằng điên dọa sao? Nếu cứ ngồi nhìn Thanh Âu bang vô nguyên tắc mà giết chóc như vậy, dân chúng vùng Nam Hải sợ là không có ngày nào yên. Sư bá ta đã dạy, đã là việc của mình, thì không ai có thể can thiệp.”

Lý An Sở thản nhiên cười: “Lịch Nguyên, người nghe chưa, Điển Nhi nhà ta nóng tính ngang ta, người nói coi, giúp hay không giúp đây?”

Lỗ Na cũng đứng phắt lên, thân hình cường tráng quạt gió, ôn nhu nói: “Các người đừng lo, chúng ta ở trên biển kiếm ăn còn khó khăn hơn, sợ gì ai? Muốn đi thì cùng đi, cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.”

“Lỗ Na...” Lý An Sở vừa muốn nói, lại bị Lịch Nguyên nắm lấy tay: “An Sở, ta cũng biết tên ma quỷ này làm thế nào cũng phải diệt hắc. Người với Tiểu Điển Nhi đã quyết, ta đây cùng Lỗ Na nhất định theo cùng. Ta nói rồi, Kỷ Nhân Thích trời sinh tàn bạo đa nghi, hai kẻ không quen việc trên biển như hai người, đừng nghĩ sẽ che được dấu vết, chúng ta không theo, thật sự không an tâm.”

Nghe những lời chân thành như vậy, Lý An Sở cùng Vệ Tiểu Điển trong lòng hiểu không thể thay đổi quyết định của họ, cũng đành chấp nhận.

Lịch Nguyên ở trên biển có uy tín, quen biết nhiều, cũng có biết vài người ngư dân cùng khổ phải làm hải tặc, quan hệ rất đáng tin. Bốn người bàn bạc một đêm, quyết định vẫn làm ngư dân nghèo khổ thông qua người trung gian giới thiệu làm hải tặc. Lịch Nguyên cùng Lỗ Na vẫn là vợ chồng, An Sở cùng Tiểu Điển giả làm huynh đệ ngư dân.

Do Kỷ Nhân Thích nhân lực cực kì lợi hại, thuật dịch dung nào cũng không thể gạt được hắc, cho nên An Sở cùng Tiểu Điển không hề dịch dung, chỉ dùng một loại thuốc có tác dụng lâu dài, nước rửa không trôi,

để nhuộm đen làn da trắng cho giống người vùng biển. May mà hai người đều lần đầu đến Nam Cương, trên cơ bản không ai biết họ, sẽ không bị lộ.

Nghỉ ngơi chờ ba ngày, nghe Lịch Nguyên giảng giải về Thanh Âm bang cùng chút kiến thức đi biển cho bọn hắn biết, cùng học sử dụng ngư cụ với lái thuyền, hai người đều cực thông minh nên nhanh chóng học xong, hoàn toàn không nhận ra là người ngoài nghề. Ba ngày này Lỗ Na liên tục liên lạc với người trung gian để làm thủ tục gia nhập, dựa vào mối quan hệ của Lịch Nguyên, bốn người nhanh chóng được phép gia nhập Thanh Âm bang, còn được đưa đến tận chỗ của Thanh Âm bang trên đảo Vô Nhai.

Danh là “Vô Nhai”*, kỳ thật đảo này ba mặt đều là vách núi đen, chỉ có phía đông nam có một bãi biển nhỏ có thể neo đậu thuyền, địa thế cực kì hiểm trở, có thể nói một người cũng đủ giữ quan ải, vạn người không thể thoát. Nửa năm trước Kỉ Nhân Địch mặc dù trốn được khỏi nơi giam giữ, nhưng vẫn không thoát khỏi đảo, cuối cùng chôn thân nơi bụng cá chính là bởi nguyên nhân này.

Khi bốn người mới gia nhập chỉ là lâu la nhỏ, cơ hội thấy đại thủ lĩnh Kỉ Nhân Thích cũng không nhiều, lên đảo xong chỉ gặp người phụ trách huấn luyện dưới quyền Kỉ Nhân Thích là tả hộ pháp Kỉ Nhân Giao. Là một trong những người con nuôi của Kỉ lão bang chủ, may mắn không bị Kỉ Nhân Thích sát hại, Kỉ Nhân Giao tuyệt đối trung thành với Kỉ Nhân Thích, cũng có chỗ hơn người, tỷ như sức phán đoán cùng kỹ năng hải chiến cao siêu, cũng đã được Kỉ Nhân Thích khen ngợi. Hắn vóc dáng cũng không cao, nhưng vô cùng cường tráng, cánh tay thoát nhìn còn to gấp hai tay Tiểu Điển, toàn thân tràn ngập sinh lực cùng sức bật.

Dùng ánh mắt nhìn kĩ từng người, Kỉ Nhân Giao dừng lại nơi Lý An Sở lúc lâu, nhưng không nói gì, chỉ đơn giản dặn dạy “Phải tuân thủ bang quy”, rồi sai bốn người sang bên đóng tàu trên đảo. Lịch Nguyên cùng Lỗ Na cao to bị sai đi khâu vác, Lý An Sở cùng Vệ Tiểu Điển theo luật được an bài làm việc sơn tàu.

Tuy chỉ có một xưởng đóng tàu, nhưng từ thiết kế đến sản xuất công nghệ đều tân tiến kinh người, có rất nhiều công nhân lành nghề, nên có thể thấy thực lực Thanh Âm bang đã không chỉ ở trình độ kẻ cướp, mà còn chứng minh Kỉ Nhân Thích quả nhiên là một nhân vật thiên tài.

Ba ngày đầu rất yên bình, chưa phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, Lý An Sở cùng Vệ Tiểu Điển lợi dụng thời gian thảnh thơi nghỉ ngơi, đại khái là loạng quạng xem địa hình đảo, con người, bố trí trạm gác cùng số lượng tàu... Vì an toàn, họ không ghi chép, tất thấy đều để trong cái đầu thông minh nhìn qua một lần là không thể quên của Lý An Sở.

Bữa nay thời tiết tốt, ánh mặt trời chiếu sáng, An Sở Tiểu Điển cùng hơn mười nhân công đang sơn một cái chiến thuyền, thì một mỹ nữ phục sức giống dân tộc Lê* lướt như gió tới xưởng, phía sau còn có mười mấy người thoát nhìn giống thị đồng. Phụ trách xưởng Chương thúc nghe tin vội chạy ra đón, cười bồi hỏi: “Mặt trời lên cao rồi, Tịch cô nương có chuyện gì dặn dò là được rồi, như thế nào lại tự tới đây?”

Tịch cô nương kia là một nữ tử da bánh mật, dung mạo cực kì diễm lệ, cũng có thể so với tuyệt sắc giai nhân kinh thành, nhưng cũng giống đại đa số mỹ nữ, tính của nàng ta có lẽ không tốt, nàng cười lạnh mà nhún mày, nói với Chương thúc: “Chương Toàn! Người ít nói bấy đi! Chiến thuyền này bang chủ cố ý giao người làm cho ta, ta sớm nói với người là phải sơn màu bạc, người dám không nghe? Lập tức sơn lại!”

Chương thúc khổ sở nói: “Tịch cô nương, cô là người bang chủ hiện tại sủng ái nhất, cô dặn dò, ta sao dám

không nghe? Nhưng Tịch cô nương mới tới không biết màu bạc là màu bang chủ kiêng kỵ nhất, không dùng được a.”

Tịch cô nương nhất thời mảy liễu dựng ngược, lạnh lùng nói: “Chương Toàn, người nếu biết Tịch Châu ta là người bang chủ sủng ái, đừng ý mình già dặn mà lừa ta. Ta đã hỏi bang chủ rồi, hấn thích nhất chính là màu bạc, kiêng cái gì? Nghĩ muốn lừa ai? Lập tức sửa cho ta! Nếu không ta nói bang chủ chém cái đầu chó của người!”

Chương thúc còn chưa đáp, một tiếng nói du dương đột nhiên cất lên: “Ai cha, là thuyền mới của Châu tỷ đó sao, đẹp đấy chứ...”

Tịch Châu cắn răng, không quay đầu lại. Người vừa tới là một kẻ nhìn qua không thấy giống người thường. Trên bờ cát mặt trời chiếu rọi, bên một đám nam nhân da cháy nắng, hấn trắng nõn như một mỹ thiếu niên đến từ cõi khác. Hai đại hấn theo hầu trong đó có một người ôm cái ô to che nắng cho hấn. Thiếu niên đi lại chiến thuyền, ngẩng khuôn mặt tinh xảo như điêu khắc, đôi mắt dài nhỏ phong tình nheo lại, đôi môi hồng mềm mướt căng đầy khê nhếch, có một loại cảm giác mê hoặc khó nói.

Chương thúc tiến ra hành lễ nói: “Yên thiếu gia cũng đến?”

Tịch Châu ngẩng cao đầu nói: “Yên Kỳ, người còn nhỏ, chờ ngày nào đó bang chủ cũng đồng ý cho người một cái thuyền, cơ mà có lẽ người chờ cũng không có đâu.”

Yên Kỳ tuyệt đối không quan tâm giọng nàng ta đầy châm chọc, đi tới bên thuyền nhìn ngó, cười nói: “Màu gỗ tùng cũng đẹp, Châu tỷ tỷ chịu đi, màu bạc không hợp với người.”

Tịch Châu tức giận đến trắng bọt mặt, nhưng vẫn cố làm bộ cao ngạo nói: “Người chỉ là một thằng bé bị thất sủng, cũng xứng nói chuyện đó với ta? Bang chủ là nhớ tới tình bạn cũ mới không đuổi người khỏi đảo, người nên biết điều, bớt phóng túng đi, nói không chừng sau này ta làm bang chủ phụ nhân, còn có thể tha thứ cho người.”

Yên Kỳ không thềm nói, chỉ che miệng cười khê, bộ dáng kiêu mị cực kì. Tịch Châu cũng không thềm để ý, xoay người tiếp tục bắt ép Chương thúc. Kỳ lạ là Chương thúc dù khom người xu nịnh, nhưng vẫn không chịu đổi màu sơn sang màu bạc.

Tịch Châu thịnh nộ, không để ý Chương thúc là nguyên lão trên đảo, tuổi đáng ông nội mình, mà lại vung tay tát hai cái. Yên Kỳ ở bên lạnh nhạt nói: “Châu tỷ tỷ, ta khuyên người bỏ đi, một cái thuyền thôi, màu sắc là chuyện nhỏ, tính mạng mới lớn, Chương thúc có đạo lý của Chương thúc, lời người già nói là đúng rồi đó.”

Tịch Châu sớm tự cho mình là bang chủ phụ nhân, được Kỷ Nhân Thích sủng ái, thế mà chủ quản một cái xưởng đóng tàu cũng dám cãi lại, đang trong cơn thịnh nộ, Yên Kỳ lại chọc vào, càng như đổ dầu vào lửa, lập tức thét lên bắt lấy sơn bạc lại, tiến tới thân thuyền, Chương thúc ngăn cản liền bị Tịch Châu đánh cho, nhất thời tạo cảnh hỗn loạn.

Yên Kì cũng không nói nhiều, thản nhiên ngồi xem. Đột nhiên, hắc biến sắc, trong mắt hiện ra một tia kinh hoàng, lùi nhanh về sau, trốn sau đám gỗ. Chương thúc cũng ngừng ngăn cản, đứng lại, quay sang hướng khác khom người. Tiếng huyền nào cũng ngừng ngay lại, mọi người đều cúi đầu. Lý An Sở cùng Vệ Tiểu Điển lẫn trong đó cũng cảnh giác lui tới chỗ không ai thấy.

Có một người đứng trên khoảng đất trống cách mười thước. Kỳ thật bên cạnh hắn có Kỳ Nhân Giao cùng mười mấy người ăn mặc khác nhau, nhưng đều đứng đó, không khí như loãng ra, thành một khung cảnh bức bối.

Người nọ dáng người cao gầy hoàn hảo, khuôn mặt tuấn mỹ như tạc, nhưng không phải là nguyên nhân hấp dẫn ánh nhìn người khác. Thực sự khiến người ta cảm thấy nội tâm chấn động chính là khí chất đen tối quanh thân hắn, cùng ánh mắt tà mị lạnh như băng, khát máu. Mỗi cái nhìn của hắn đều khiến người ta không thấy chút tình người, mà chỉ có màn đen tà ác giống như muốn hủy diệt hết thấy.

Lý An Sở cảm thấy Vệ Tiểu Điển bên cạnh đã căng thẳng, lập tức vươn tay, đưa lên xoa nhẹ lưng hắn. Cảm thấy hành động trấn an của người yêu, Vệ Tiểu Điển không ngại mà lui người sát hắn, hai người đứng ép sát nhau san sẻ nhiệt độ cơ thể, cảm giác lạnh người cũng dần biến mất.

Tịch Châu có vẻ cũng sợ, nhưng trong lòng vẫn ỷ vào lợi thế của mình, nàng cười gượng hướng Kỉ Nhân Thích nghênh tiếp, dịu dàng nói: “Phu quân, người sao lại qua đây? Thuyền còn chưa sơn xong, chờ thuyền xuống nước rồi thiếp xin thiết yến đón phu quân trên thuyền.”

Kỉ Nhân Thích mặt không đổi, nhìn một vệt màu bạc trên thân thuyền, dùng giọng bình thường nói: “Ai cho dùng màu bạc?”

Tịch Châu ngẩn ra, trong lòng đã thấy không ổn, vội hỏi: “Tuy thuyền này người ban cho thiếp cùng đứa bé trong bụng, nhưng thiếp vẫn là muốn dùng màu phu quân ưa thích nhất, đơn giản là muốn làm người vui. Nếu thiếp làm sai, xin lập tức sửa lại, xin ngài đừng...”

Kỉ Nhân Thích đưa ánh mắt lạnh lẽo chuyển qua nàng hỏi: “Là người dùng màu bạc?”

Tịch Châu lui về sau từng bước, khó nhọc nuốt nước miếng, nói: “Thiếp... Thiếp chỉ nghĩ...”

Kỉ Nhân Thích khóe môi đột nhiên thản nhiên cười.

Tịch Châu lập tức thất kinh quỳ xuống, cầu xin: “Phu... Phu quân... Thiếp không biết sai chỗ nào... Xin hãy nể mặt cốt nhục thiếp đang mang trong người... Đừng... Người không thể...” Thanh âm dần dần thê thiết.

Kỉ Nhân Thích vương hai đầu ngón tay nâng cằm Tịch Châu, giọng nhẹ nhàng và dịu dàng hỏi: “Không thể? Vì cái gì không thể? Bởi vì khối thịt này sao?” Hắn nhẹ vuốt cái bụng đã cứng ngắc vì sợ hãi của Tịch Châu, đầu ngón tay chậm rãi lướt, rồi đột nhiên bàn tay đột nhiên như lưỡi dao sắc bén cắm thẳng vào đó, mặc kệ tiếng kêu thét thảm thiết của Tịch Châu mà lục tìm, rồi kéo ra một khối huyết nhục cùng nội tạng, còn nói với Tịch Châu đang run rẩy sắp chết: “Con đàn bà ngu xuẩn, không có gì là Kỉ Nhân

Thích không thể giết...”

Có người xung quanh đã nhìn không được mà nôn mửa. Lý An Sở cắn răng ôm chặt Vệ Tiểu Điển đang kịch liệt run rẩy, trong nháy mắt hai người đều hiểu rõ vì cái gì kẻ kia được xưng là ma quỷ, cũng hiểu mình sắp chiến đấu với thứ không giống mình, cũng đồng thời hạ quyết tâm cùng nhau kết thúc mọi chuyện.

Kỉ Nhân Thích trên người không dính một giọt máu, hắn thả Tịch Châu xuống, cẩn thận lau bàn tay đầm máu, trên mặt vẫn thản nhiên cười. Tịch Châu như nhúm giẻ rách trên mặt đất, vẫn chưa tắt thở, tay chân co quắp, ánh mắt trợn trừng, trong miệng còn rên lên tê dại. Dù điêu ngoa kiêu ngạo, nhưng Tịch Châu dù sao cũng là một mỹ nữ, Kỉ Nhân Thích cùng nàng cũng có thời cá nước giao hoan, huống chi nàng còn mang cốt nhục của Kỉ Nhân Thích, thế mà chỉ vì một lớp sơn bạc, đã bị hạ độc thủ, có thể thấy trong mắt Kỉ Nhân Thích không có chuyện sinh mệnh là đáng quý.

Hiện trường vẫn yên lặng, Kỉ Nhân Thích lau xong tay tùy tiện vứt mảnh vải xuống thi thể Tịch Châu, vẫn dùng giọng vô cảm nói: “Kì Kì, người trốn làm gì đó, qua đây.”

Yên Kì cổ họng chế run rẩy đi tới bên Kỉ Nhân Thích. Kỉ Nhân Thích đưa tay ôm hắn vào lòng, cười nói: “Người sợ gì, người so với con đàn bà ngu xuẩn kia thì hiểu biết hơn, hắn sẽ không chọc giận ta, cho nên ta sẽ không giết người đâu. Chiến thuyền kia cho người, sơn lại thành màu lam đi, người mặc màu lam đẹp nhất.”

* Vô Nhai: không giới hạn.

* dân tộc Lê: dân tộc thiểu số của Trung Quốc, chủ yếu tập trung ở Hải Nam.

10. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhờ mối quan hệ của Lịch Nguyên, An Sở cùng Tiểu Điển có thể ở chung một phòng riêng, có thể loại bỏ rất nhiều phiền toái, cũng thuận lợi cho tiến hành bàn bạc kế hoạch. Tối hôm gặp Kỉ Nhân Thích, Vệ Tiểu Điển không ăn mà về phòng, Lý An Sở theo sát hắn, cửa phòng mới hé mở, hắn liền vươn tay kéo Vệ Tiểu Điển lại, không nói gì mà ôm vào lòng.

Vệ Tiểu Điển tựa đầu thật sâu vào ngực Lý An Sở, ban đầu không nhúc nhích, sau cơ thể lại từ từ run rẩy, đến nỗi hai tay Lý An Sở ôm không nổi. Đứa nhỏ này đối mặt trực tiếp với chuyện máu me cùng dơ bẩn đều không thể không chế nỗi sợ hãi của mình.

Hơi ngẩng đầu, đem trán áp lên cằm người yêu, Vệ Tiểu Điển khẽ run run mà nói: “Người vốn nên ở kinh thành, người vốn nên phong lưu thơ rượu, có hồng nhan làm bạn bên cạnh... Người là thân vương thế tử, vô luận thế nào cũng không nên ở chỗ này, gặp loại chuyện này... Đều bởi vì ta, người mới phải đến đây, mới phải gặp kẻ đó...”

Lý An Sở vẫn không nói gì, cánh tay xoa khẽ vai Vệ Tiểu Điển, ngón tay ấm áp ôn nhu vuốt ve hai gò má bầu bĩnh.

“Ta biết nói cũng vô ích, bởi vì ta không thể bỏ đi, mà ta không đi thì người cũng không đi... Nhưng... Nhưng... Ta muốn nói... Người đừng ở đây, thật không muốn người ở đây... Chỉ cần nghĩ đến người có thể bị tổn thương... Có thể gặp chuyện gì... Lòng ta rất sợ... Thật sự rất sợ...”

Lý An Sở trấn an vỗ lưng hần, từng chút từng chút, đồng thời lại nhẹ nhàng đưa người, cho đến khi hần bình tĩnh lại, mới buông hai tay, nâng mặt hần lên, ôn nhu nói: “Tiểu Điển, ta cũng sợ hãi... Nhất là khi ta nghĩ, nếu ta không tới, có thể hiện tại người sẽ một mình đối mặt với kẻ kia trên đảo này, tim ta vô cùng sợ hãi muốn ngừng đập... Nhưng khi nhìn người, tim lại đập bình thường, cảm thấy để bảo vệ người, cái gì cũng có thể làm. Tiểu Điển, người kia chính là một kẻ đáng thương vô cảm, hần vô tình, vô tâm, ác độc, tàn nhẫn, cho nên hần nhất định sẽ không kiên cường như chúng ta. Tình cảm không phải nhược điểm, mà là vũ khí, nghĩ lại hai người đã nuôi dạy chúng ta mà xem, bởi vì yêu nhau, bọn họ đều có thể làm những chuyện tưởng không làm nổi...”

Nhắc tới hai người kia, Vệ Tiểu Điển biểu tình cũng trở nên dịu lại.

Lý An Sở lộ nụ cười ấm áp tươi tắn: “Tiểu Điển, bình tĩnh lại, chúng ta còn phải gặp rất nhiều chuyện tàn khốc. Từ bây giờ, nên học theo sư bá không biết sợ là gì...”

“Phải giống sự ngốc nghếch của sư phụ nữa...” Vệ Tiểu Điển nhớ tới sư phụ đáng yêu, rốt cuộc cũng cười.

“Đúng,” Lý An Sở nhin cười, “Chờ chúng ta diệt trừ Kỉ Nhân Thích về, người nhất định phải gặp mà nói cho hần biết điều ấy.”

“Không ạ,” Tiểu Điển mếu máo, “Hần sẽ khóc đó...”

“Không sao, hần giả vờ khóc đó, muốn lừa sư bá đến giáo huấn người giúp hần thôi, sư bá len nói cho ta rồi, sư phụ chỉ khi đối với bị cướp đồ chơi mới khóc thật thôi.”

“Hình như thấy nhớ họ rồi,” Tiểu Điển lộ ra vẻ hoài niệm, “Cho nên phải nhanh giải quyết nơi này, sau đó gặp họ, chuyện thú vị nhất trên đời này không gì bằng chọc cho sư phụ khóc giả vờ.”

Lý An Sở nhìn Vệ Tiểu Điển vẻ mặt dần sáng sủa, yên lòng nói: “Không còn sớm, lên giường đi.”

Cho dù là đã nhuộm nâu, mặt Vệ Tiểu Điển vẫn thấy rõ là đỏ, sáng giọng: “Chỗ này là chỗ nào, người cư nhiên lại muốn làm... Làm...”

Lý An Sở ngẩn ra, chợt giật mình hiểu hần nghĩ sai ý mình, thấy hần cúi đầu hai má hồng hồng, bộ dạng đáng yêu không tả, trong lòng rung động, không khỏi nhìn lại mấy dấu hôn, trêu: “Ta là nói lên giường tiếp tục nói chuyện thu thập tin tức, có gì không ổn à?”

Vệ Tiểu Điển mặt giống như trứng rán, thiếu điều bốc hơi, dỗi mà đẩy Lý An Sở, cởi áo khoác, chui lên giường trùm chăn từ đầu đến chân, cuộn lại thành một cuộn không ngo nguậy.

Lý An Sở lay lay vai hần nhẹ giọng nói một lời, Vệ Tiểu Điển không thèm quan tâm đến lý lẽ, không còn cách nào đành chịu thua mà nằm xuống cạnh hần, lẩm bẩm: “Ai, vậy ngủ đi.”

Vệ Tiểu Điển vẫn nằm im.

“Tiểu Điển, người không thấy đêm nay gió lạnh hơn sao?”

Im lặng một lúc lâu, đồng chân khẽ nhúc nhích.

“Kì lạ, trước đây sao lại không biết buổi tối trên đảo lại lạnh thế này vậy kia?”

Chân lặng lẽ tuôn ra phía ngoài một ít.

“Không xong rồi, mau nhanh đưa chăn đi nào, gió biển đêm lạnh thế này dễ nhiễm bệnh lắm.”

Một nửa chăn giống như cái giận mà ụp lên người Lý An Sở, làm cho hần nhin không được mà cười to, dùng sức ôm lấy cơ thể thiếu niên mảnh khảnh rắn rỏi cùng đám chăn bông, hôn lên vành tai nhỏ mềm mại nói: “Kì thật, ta đúng là cũng nghĩ muốn làm chuyện đó... Người chẳng lẽ không muốn làm sao?”

Một chân đạp sang, giọng rít lên phụ họa: “Đáng ghét! Sắc lang!”

Thuận tay tóm lấy cái chân kia, hai thân hình rất nhanh liền quấn lấy nhau. Vệ Tiểu Điển vẫn đang làm mình làm mẩy nên giãy giụa cũng không được tự nhiên cho lắm, nhưng cuối cùng vẫn hoàn toàn bị áp chế đến thở dốc.

“Không sao, mọi người ngủ cả rồi... Bên ngoài gió biển to lắm, chỉ cần người không kêu lớn tiếng quá, không ai nghe thấy đâu.”

Lý An Sở ghé bên tai hắt phả hơi thở nóng bỏng. Nghe vậy vừa tức vừa thẹn, Vệ Tiểu Điển hung hăng cắn lên vai hắt một phát, lập tức tiến công đáp trả Lý An Sở. Hai thân thể lửa tình đã nhen sẵn nhanh chóng bùng lên phừng phừng, trong phòng tràn ngập xuân ý vô hạn cùng tiếng rên rỉ thở dốc.

Sau một hồi dây dưa, Lý An Sở nhẹ lau mồ hôi trên trán thiếu niên trong lòng, lẩm bẩm: “Cứ đừng đến người... Là liên giống phát điên mà không chế không được... Vốn nghĩ muốn cùng người bàn bạc một chuyện khó hiểu...”

“Chuyện gì?” Vệ Tiểu Điển có chút buồn ngủ, nhưng vẫn gắng run run ngong cổ lên đáp lại.

“Không nói Kỉ Nhân Giao, ngay cả Kỉ Nhân Thích chúng ta cũng đã gặp, như thế nào lại vẫn còn một người con nuôi may mắn sống sót ở trên đảo này?” Lý An Sở vừa nói vừa xoa bóp vai Tiểu Điển.

“Đúng,” Vệ Tiểu Điển cũng nhăn hàng mày xinh đẹp nho nhã, “Cũng chưa từng thấy người ta nói nhiều về người đó. Đáng tiếc Lịch Nguyên ca bọn họ mấy hôm nay bị sai ra biển chuyển gổ, bằng không có thể hỏi hắt một tiếng.”

Lý An Sở thấy hai mắt hắt díp lại, giọng đã thều thào, không khỏi dùng đầu ngón tay vuốt vuốt hàng lông mày của hắt, yêu thương nói: “Chuyện này có cơ hội hỏi là được rồi, người cũng mệt rồi, ngày mai còn làm việc, ngủ mau đi thôi.”

Vệ Tiểu Điển lim dim mắt gật gật đầu, ý thức mơ hồ, hai tay cùng cơ thể theo bản năng dịch về nơi ấm áp, ôm chặt lấy mà thiếp đi. Thấy đầu hắt dần nặng và cơ thể dần thả lỏng, Lý An Sở sủng nịch hôn lên trán, cũng nhắm mắt ôm hắt mà ngủ.

Lý An Sở cùng Vệ Tiểu Điển lấy danh nghĩa huynh đệ, một người tuấn lãng ôn nhu, một người xinh đẹp hoạt bát, đều khiến mộ người yêu quý. Thêm nữa là Lý An Sở nói chuyện khéo, quan tâm thăm hỏi mọi người nên ra đảo chưa lấy đã quen thuộc Thanh Âu bang, thậm chí còn có giao tình không tồi với mấy người. Nhân lúc thợ nghỉ ngơi, Lý An Sở giả bộ tò mò hỏi thăm chuyện con nuôi Kỉ gia, nhận được hồi đáp còn hơn cả mong muốn.

Kỉ Nhân Sắc tuy là con nuôi, người trong bang cũng luôn gọi là “Thập tam thiếu gia”, nhưng kì thật lại là con gái, vẫn luôn ở sau lưng Kỉ Nhân Thích, tựa như bóng như hình, cũng không ra mặt xử lí sự vụ, chỉ một mình Kỉ Nhân Thích trực tiếp hạ lệnh cùng chỉ thị, cho nên rất ít xuất hiện trước mọi người, thậm chí có người gia nhập nửa năm cũng chưa từng thấy nàng, tự nhiên cũng rất ít được nhắc tới. Bởi vì Kỉ Nhân Thích tàn bạo, không ai dám tùy tiện suy đoán xem quan hệ của nàng với Kỉ Nhân Thích, nhưng phải công nhận sự thật là Kỉ Nhân Thích tín nhiệm Kỉ Nhân Sắc còn hơn Kỉ Nhân Giao.

Khi hỏi về Kỉ Nhân Dịch, biểu tình của mọi người trở nên nặng nề, ai cũng thở dài cảm khái “Thật sự là người tốt,” nhưng với người tốt này thì họ lại không nói gì nữa mà thận trọng hơn.

Đêm đó hai người lại cùng thảo luận tin tức mới này, Vệ Tiểu Điển cho rằng làm rõ chuyện này hay không cũng không quan trọng, mấu chốt là cần thăm dò đội tàu chiến cùng sức mạnh trong tay Kỉ Nhân Thích, nhất là cần nắm rõ tình hình thiết kế chiến thuyền, để tránh bại bởi tay địch. An Sở cũng đồng ý với nhận định của hắt, hai người thương nghị quyết định cần bắt đầu từ xưởng đóng tàu.

Nửa đêm Lý An Sở lặng lẽ đứng dậy, cẩn thận đắp thêm chăn cho Vệ Tiểu Điển, liền lén mở cửa ra ngoài.

Cửa còn chưa đóng, Vệ Tiểu Điển chợt tỉnh, nén giận hỏi: “Sở ca ca, người đi đâu?”

Lý An Sở xoay người về giường, giải thích: “Ta hôm nay thấy rằng đờ vách đá phía nam có đám long thảo*, chính là một loại dược thảo sống nơi ẩm thấp mà ta vẫn luôn tìm, cho nên muốn nhân buổi tối đi hái một

ít. Có vị thuốc này ta có thể chế ra một loại thuốc nước có công dụng làm liền da thịt tốt nhất, dù có gãy xương thì bôi vào cũng liền ngay.”

Vệ Tiểu Đĩnh trong lòng tuy không hứng thú, nhưng ngoài mặt thì bĩu môi không nói gì.

Lý An Sở ôm hần nói: “Ta thấy người ngủ say nên không dám gọi, nếu tỉnh rồi thì theo giúp ta được không?”

Vệ Tiểu Đĩnh phụng phịu, nhưng vẫn lò dò xuống giường. Lý An Sở giúp hần khoác thêm áo, hai người cùng nhau lên lút ra phía nam tìm kiếm.

Ước chừng hái được mười gốc long thảo, Lý An Sở đột nhiên kéo Vệ Tiểu Đĩnh, hai người liếc nhau, thì lặng yên không một tiếng động mà trốn sau bóng cây, thở khẽ.

Ngoài bìa rừng từ từ đi tới một người, hình dáng thư thả khi tỏ khi mờ dưới ánh trăng sáng, búi tóc cao cao cùng lớp váy áo dài chứng tỏ đó là một cô gái. Nàng đứng cách chỗ An Sở chừng mười bước, cạnh một gốc cây nhỏ thì dừng lại, nâng cánh tay nhẹ vuốt ve thân cây. Thật lâu sau đó, gió đêm đưa tới tiếng khóc nức nở uất nghẹn, đây bi thương.

An Sở trong lòng biết chỗ này giờ không nên ở lâu, cũng đứng khá xa người kia, hần liền trao đổi ánh mắt với Vệ Tiểu Đĩnh rồi cùng đứng dậy, lặng lẽ thối lui về phía nam. Hai người đều là cao thủ khinh công, hành động không phát ra một tiếng động, cô gái đang chìm trong bi thương căn bản không có phát hiện ra.

Cơ mà do vận khí hai người không tốt, mới vừa bình an rời khỏi cánh rừng đó thì lại đối mặt với đám tuần tra đêm. Chỗ này trống trải lại không thể quay lại rừng, hai người chỉ còn biết xẹt nhanh qua mặt đám tuần tra.

Loại tốc độ này nhiều nhất cũng chỉ thấy bóng mờ, tuyệt đối không thấy mặt.

Nhưng ngoài ý muốn của hai người chính là, người tuần tra sau lưng bỗng hét lên “Đứng lại!” Giọng đó không phải là do phát hiện ra kẻ khả nghi mà báo nguy, mà là tiếng kêu thảm thiết, đột ngột xé rách bầu trời đêm yên lặng.

Lý An Sở nắm tay Vệ Tiểu Đĩnh, vừa mới vọt vào bóng tối, tứ phía đã nghe thấy tiếng người trong bang.

Thừa dịp hỗn loạn, hai người lặng lẽ trà trộn vào đám người, giả như cũng vừa mới chạy tới, may mắn không bị ai phát hiện.

Tuần tra đêm kia hét lên xong lập tức ôm đầu nằm co quắp dưới đất, trong miệng run rẩy lặp đi lặp lại: “Quý... Có quý...”

Đám người vây quanh có ý kéo hần lên, muốn trấn an hần, nhưng không xong, đột nhiên lại có người hô một tiếng: “Thập tam thiếu gia...!”

Mọi người nhất thời im lặng, một cô gái từ từ đi tới, khuôn mặt đoan chính thanh nhã, không còn chút dấu vết là vừa mới khóc lóc. Đi lại gần người tuần tra kia, nàng lạnh lùng hỏi: “Người nhìn thấy gì?”

“Quý... Có quý...” Người tuần tra vẫn nói những lời này.

“Người hoa mắt chứ làm gì có quý?” Kỉ Nhân Sắc âm điệu vẫn như cũ không hề dao động.

“Đúng... Đúng là quý... Là Địch thiếu gia... Hần chết ở dưới núi phía nam... Hần thành quỷ hồn quay về... Ta mới vừa thấy...” Tuần tra đêm xuôi lơ trên đất, nhưng vẫn cố ngóc đầu lên.

Kỉ Nhân Sắc biến sắc, cả giận nói: “Không được nói bậy! Loại chuyện nhảm nhí này nếu bang chủ nghe được, lột da người cũng được đó! Ta nói cho người, người xem lại mắt mình đi, không được nói linh tinh gì nữa về Địch thiếu gia lẫn quỷ hồn!”

Tuần tra đêm người run bần bật, còn chưa nói tiếp câu thứ hai, một giọng nói trầm vang lên: “Quý hồn gì? Nói ta nghe coi.”

Mọi người lập tức cúi đầu, Kỉ Nhân Sắc cũng tái nhợt, khom mình hành lễ nói: “Bang chủ, không có chuyện gì lớn, không nên phiền bang chủ phải đích thân hỏi đến.”

Kỉ Nhân Thích một thân trường bào vô cùng đơn giản, dưới ánh trăng lại thêm vẻ tà mị rung động lòng người. Yên Kì khoác áo choàng theo sau, bên cạnh là Kỉ Nhân Giao ăn mặc cẩn thận chỉnh tề.

Đi tới bên người tuần tra đêm đang quỳ rạp, Kỉ Nhân Thích cúi xuống, dùng hai ngón tay nâng cằm hắc lên, dùng âm điệu lạnh lẽo đến mức người ta cảm giác đến đầu lưỡi cũng đông cứng lại: “Người nói người thấy quỷ hồn ai?”

Tuần tra đêm người run cầm cập, không dám không trả lời, lắp bắp: “Địch... Địch thiếu... thiếu gia...”

Kỉ Nhân Thích ánh mắt khép lại, ngón tay trượt tới cổ hắc, bất chợt nắm lấy, áp cả người lại, thật gần, nhìn chăm chăm một hồi rồi lẩm bẩm giống như nói với người tuần tra đêm: “Trách sao thập tam thiếu gia nói người nói nhầm, quỷ hồn Địch thiếu gia ngay cả ta còn chưa thấy được, như thế nào người lại thấy? Hắc hắc nên đi tìm ta mới phải chứ?” Đột nhiên buông lỏng tay, mặc kệ cơ thể người tuần tra đêm đổ xuống như núi, ánh mắt chuyển qua rừng núi phía nam, yên lặng nhìn, không nhúc nhích.

Kỉ Nhân Sắc cùng Kỉ Nhân Giao cẩn thận lệnh cho mọi người tản ra không một tiếng động, người tuần tra đêm may mắn kia cũng được đem đi.

Lý An Sở cùng Vệ Tiểu Điển tự nhiên lui theo dòng người, lúc gần xa khỏi quay lại nhìn, thấy trên hiện trường vẫn là ba bóng người, giống như hình cắt giấy* đứng trong gió đêm.

Giữa đường về hai người ngón tay đan chặt lẫn nhau, lòng đầy nghi hoặc, khó hiểu, yên lặng không nói gì mà về phòng.

Mới vừa bước tới cửa, Lý An Sở động tác đột nhiên ngừng lại, Vệ Tiểu Điển kì lạ nhìn vào phòng, cũng không khỏi ngậy người ra.

Một thiếu niên dáng nhàn nhã ngồi cạnh bàn, quần áo màu lam nhạt trong làn áo khoác, khuôn mặt tuyết trắng bầu bĩnh ngập ánh vàng từ đèn hắt vào. Nhìn thấy hai người, hắc nhoẻn cười, nói: “Hai vị sao còn chưa vào? Ở ngoài cửa thế thì nói làm sao?”

Dắt tay Vệ Tiểu Điển, Lý An Sở cùng hắc vào phòng, đóng cửa lại, thản nhiên nói: “Đã mượn thế này, Kì thiếu gia có gì sai bảo? Bang chủ về phòng không thấy Kì thiếu gia hắc sẽ không vui?”

Yên Kì ngưng nguẩy đưa tay xoa thái dương, nói: “Đừng lo bên Kỉ Nhân Thích, hắc đêm nay sẽ không về phòng đâu. Cho dù chỉ có một phần vạn cơ hội để thấy Kỉ Nhân Địch, dù đó là quỷ hồn, hắc cũng sẽ không bỏ qua đâu. Đáng tiếc, vô luận hắc chờ thế nào, căn bản cũng không có quỷ hồn, chờ đến bao lâu đây?”

Lý An Sở bình tĩnh nói: “Này không phải chuyện để kể dưới chúng tôi lo. Kì thiếu gia nếu không có chuyện gì xin hãy về nghỉ sớm đi.”

Yên Kì ngửa đầu cười khanh khách một hồi rồi nói: “Thanh Bình Kết Lục hai công tử đồng thời hạ mình giá lâm hải đảo nhỏ bé này, Yên Kì sao dám không đến hỏi thăm một tiếng chứ?”

*long thảo: nó đêy này:>

*hình cắt giấy: giống thế này này:>

11. Chương 10

Trong phòng im lặng đến nghẹt thở, cử động của ba người dường như trong nháy mắt cùng ngừng lại. Thật lâu sau, Yên Kỳ thở ra, cười: “Hai vị thật bình tĩnh, ta còn tưởng ít nhất Thanh Bình công tử phải nhảy dựng lên giết ta diệt khẩu chứ.”

Lý An Sở đột nhiên cười nói: “Kì thiếu gia khuya thế này tới đây nào phải muốn dùng tài ăn nói của mình để bị người khác giết đâu, có ý gì thì cứ nói thẳng ra cho nhanh đi nhỉ?”

Yên Kỳ nhìn xoáy vào Lý An Sở, trong ánh mắt lay động một tia cảm xúc phức tạp. Ý cười ngừng trên mặt, hắt lạnh lùng nói: “Đúng, ta đích thật là có chuyện muốn nói.”

“Xin cứ nói.” Lý An Sở vẫn rất tao nhã.

“Mời hai vị lập tức rời khỏi đây, trở lại với thế giới của mình.”

Vệ Tiểu Điển nhíu nhíu mày: “Vì cái gì? Nếu chỉ vì muốn ngăn chúng ta gây bất lợi cho Kỉ Nhân Thích, người có thể trực tiếp đi tố giác, còn nếu không vì Kỉ Nhân Thích, chúng ta ở đây có gì ngăn trở người sao?”

Yên Kỳ nhướng mắt, nghiêng nghiêng nhìn Vệ Tiểu Điển, vẻ xinh đẹp tràn ngập, hé miệng cười: “Nhớ lại lần đầu tiên thấy người, thật đúng là khiếp hãi. Bởi vốn cứ tưởng Thanh Bình công tử là người đáng sợ thế nào, ai ngờ lại chỉ là người bình thường đáng yêu mà thôi. Người rốt cuộc làm sao lại có thể khiến Kết Lục công tử say mê đến thần hồn điên đảo thế nhỉ?”

Vệ Tiểu Điển trên mặt đã cực giận, lại có chút hoảng sợ vì kẻ kia cứ nhiên lại biết bí mật của hai người, có lẽ sẽ ra tay ngay, Lý An Sở bèn đưa tay ngăn lại, vẻ mặt nghiêm nghị nói với Yên Kỳ: “Tiểu Điển nhà ta không giống như người nói, tình cảm của chúng ta người cũng không thể hiểu, xin thiếu gia không cần hao tâm tổn trí làm gì.”

Yên Kì giương mắt lẳng lẳng nhìn một lát, cười khỏ nói: “Đúng, kẻ chỉ biết làm nam sủng của người khác như ta, từ nhỏ đã là đồ chơi của kẻ quyền quý, chuyện yêu đương của quý công tử các người đích xác không phải chuyện ta có thể bình luận.”

Lý An Sở vốn trời sinh tính cách thân thiện cùng trí tuệ thông suốt, với người ngoài chỉ cần nhìn cũng phân biệt được ba bảy loại, cũng tuyệt đối không khinh thường bất kì ai, nhưng do Yên Kì khiêu khích Vệ Tiểu Điển, nhất thời tức giận, lúc này kiềm chế mới thấy trong lời mình vừa nói có chút gây tổn thương cho người khác, lập tức thành tâm giải thích: “Thực xin lỗi, ta không có ý đó, xin người đừng để bụng.”

Yên Kì không biết nhớ tới cái gì, đôi mắt đột nhiên đỏ hoe, đứng lên nói: “Ta cũng không muốn nhiều lời với hai vị, xin hãy rời đảo Vô Nhai, tốt nhất mai hãy đi đi. Các người đã có gan trà trộn vào đây, lúc đi hẳn cũng không vấn đề gì, có gì khó khăn, ta có thể sắp xếp.”

Vệ Tiểu Điển nhăn đôi mày lông vũ, nói: “Nếu chúng ta không muốn đi?”

Yên Kì tựa hồ có chút thấp thỏm, không kiên nhẫn nói: “Kì thật, các người có đi hay không cũng có quan hệ gì tới ta cơ chứ? Ta bắt quá chỉ chuyển lời thay một người thôi. Nói đến vậy các người còn muốn ở đây làm gì? Ám sát Kỉ Nhân Thích? Không phải cách làm của các người, thu thập tin tức chẳng? Hay là muốn có bản thiết kế chiến thuyền kiểu mới? Nếu thế ta có thể giúp các người một tay. Tóm lại hãy lập tức đi khỏi đây, càng nhanh càng tốt.”

Vệ Tiểu Điển còn muốn hỏi gì, Lý An Sở bấm tay hắc một cái, cười nói: “Làm phiền Kì thiếu gia, cho chúng tôi suy nghĩ đã nhé?”

Yên Kì quét ánh mắt sâu vào Lý An Sở, lạnh lùng nói: “Không có gì phải nghĩ, các người tốt nhất nhân lúc Kỉ Nhân Thích còn chưa chú ý thì đi đi, chờ khi hắn thấy các người, muốn đi cũng không dễ đâu. Ta nói hết nhẽ rồi, hai vị tự giải quyết cho tốt.” Dứt lời khoác vạt áo choàng, mở cửa đi ra ngoài, nhanh chóng biến vào đêm tối.

Lý An Sở đóng kĩ cửa phòng, chợt cảm thấy Vệ Tiểu Điển từ phía sau ôm lấy thắt lưng mình, bất an nói: “Hắn vừa rồi nhắc nhở thẳng người, người trước kia căn bản không biết Kỉ Nhân Thích, vì cái gì hắn thấy người thì sẽ không đi được? Sở ca ca, ta cảm thấy rất lo, có lẽ nên rời đi...”

Lý An Sở nắm lấy bàn tay hắn, ôn nhu nói: “Kỉ Nhân Thích chuẩn bị chiến đấu thế nào chúng ta đại khái đã biết rõ, chỉ cần chờ lấy được sơ đồ thiết kế, chờ thêm bọn Lịch Nguyên trở về nữa, nhé?”

Vệ Tiểu Điển trong lòng cảm giác khác thường không rõ nguyên do vẫn rất nhiều, nhưng để Lý An Sở không lo đành miễn cưỡng kiềm chế, mỉm cười ngẩng đầu đón nụ hôn của hắn.

Ngày tiếp theo hai người vẫn lẳng lẽ đi làm, qua ba ngày nữa, vẫn rất bình thường, không phát sinh điều gì, cũng không có cơ hội tiếp cận Kỉ Nhân Thích. Yên Kì vẫn đến xưởng đóng tàu chơi, nhưng cũng không thêm liếc mắt tới hai người, coi như không biết bọn họ, cũng không nói gì đến chuyện rời đảo. Lý An Sở thông qua mỗi giao tình không nhỏ với đám thợ, lần lượt thấy một ít trong sơ đồ thiết kế, âm thầm nhớ kĩ, qua ba ngày đã góp nhặt được phân nửa.

Ngày hôm đó vào giờ nghỉ, hai người giả bộ đi hóng gió mà hướng về rừng cây phía Nam, tìm gốc cây mà Kỉ Nhân Sắc đêm đó thầm khóc, cẩn thận xem xét hồi lâu, cũng không thấy gì đặc biệt. Vệ Tiểu Điển thở dài nói: “Có lẽ cô ta tùy tiện dựa vào cây này thôi, thật sự nhìn không ra cái cây này có gì cả, chỉ là cần cỗi hơn, không kết nổi trái.”

Lý An Sở chăm chú nhìn, nói: “Đích xác là không kết trái...” Đang nói đột nhiên ngừng lại, ánh mắt ngưng tại một điểm trên cao. Bám lấy thân cây nhảy lên nhìn kĩ, suy nghĩ một chút thì nhảy xuống.

“Có cái gì?” Vệ Tiểu Điển hỏi.

“Chỗ đó khắc một chữ, khắc rất nhỏ...” Lý An Sở nhíu mày suy tư.

“Chữ gì?”

“Dịch.”

“Dịch?”

“Dịch là Kỉ Nhân Dịch chăng?”

“Chẳng lẽ Kỉ Nhân Sắc cùng Kỉ Nhân Dịch quan hệ không tồi, vì hoài niệm mà tìm một thân cây gần nơi hắn chết khắc tên ư?”

Lý An Sở chậm rãi gật đầu nói: “Có lẽ... Có lẽ không phải...”

Vệ Tiểu Điển nhìn sắc trời nói: “Bắt đầu giờ làm việc rồi, mau về xưởng đi, bị phát hiện thì không hay đâu.”

Lý An Sở “Ừ” một tiếng, thôi nghĩ ngợi mà quay đầu bỏ đi, cùng Tiểu Điển trở lại xưởng, tiếp tục sơn thuyền.

Buổi chiều càng ngày càng nắng, nhóm đồng bạn làm chung thương hai huynh đệ bộ dạng không khỏe mạnh gì, thường cố ý để bọn họ sơn ở dưới bóng tàu. Tuy là nơi râm mát, nhưng nhiệt độ trên đảo vẫn rất nóng. Lý An Sở dùng tay áo giúp Tiểu Điển lau mồ hôi, tự mình cũng vươn người lau mặt, tùy tiện nhìn chung quanh.

Khi ánh mắt vô tình dừng lại một chỗ nọ, Lý An Sở luôn như núi băng không biết biến sắc là gì thể mà trong nháy mắt khiếp sợ đến nhúc nhích không nổi. Vệ Tiểu Điển hướng nhìn theo, không thấy có gì, lo lắng kéo tay áo Lý An Sở hỏi: “Sao thế?”

Lý An Sở trên mặt thoáng giận, nhắm mắt rồi lại mở mắt, thấp giọng nói: “Tiểu Điển, người ở đây chờ, ta đi xử lý chút chuyện, buổi tối sẽ giải thích cho người nhé?”

Vệ Tiểu Điển tuy đầy một bụng thắc mắc, nhưng vì tin Lý An Sở, không hỏi nhiều, ngoan ngoãn gật đầu.

Lý An Sở qua báo cáo với đốc công xin đi vệ sinh, nhảy xuống thuyền, chạy tới một cái thuyền khác cách đó hai mươi trượng, túm lấy một thợ mộc, xoay vai hắn, rất nhanh kéo hắn tới chỗ không người, nhìn trái nhìn phải, hạ chất giọng phần nộ cố nén xuống: “Người ở đây làm gì?”

Người thợ mộc cười khê: “Kì lạ, người có thể tới thì sao ta lại không thể?”

Lý An Sở vô lực bóp trán nói: “Làm ơn hãy nhớ thân phận của mình đi chứ hả? Nơi này có thể để người làm loạn sao? Vạn nhất có gì bất trắc, xin hỏi ai gánh nổi trách nhiệm đây, hử Thái tử điện hạ của ta!!”

“Chuyện này là do người, nếu người ngoan ngoãn quay về, ta cũng không cần tới đây một chuyến thế này. Ai bảo người không chịu bỏ tên tiểu tử kia? Đúng rồi, cục cưng nhà người đâu, sao không ở cạnh người?” Lý An Khang khẩu khí vẫn như cũ.

Lý An Sở bất lực, cũng không thèm nói nhiều: “Mau, lập tức đi cho ta, muốn hay không cũng phải đi!”

“Hừ,” Lý An Khang quay ngoắt, nói: “Người cũng có chịu nghe ta đâu, vì cái gì ta phải nghe người?”

Lý An Sở nghe vậy trợn mắt, tay đang nắm lấy hai vai hắn càng lúc càng mạnh, chậm chạp nói: “Chẳng lẽ Yên Kì...”

“Kì Kì nói người ngoan cổ lắm, trong lòng chỉ biết nghĩ đến cục cưng nhà mình, căn bản không thèm để ý người khác, bảo ta có ép chết người cũng không thay đổi được... Thật là, thế mà cũng có gan quản chuyện ta tới đây cơ đấy...”

“Yên Kì là người của người?”

“Đúng... Hắn từ lúc nhỏ đã được ta mang về nuôi. Ba năm trước ta khi đi tuần phía Nam đã có ý tiêu diệt Thanh Âu bang trong đầu, nên đã nghĩ cách đưa hắn lên đảo này.”

Lý An Sở đột nhiên buông tay, vẻ lạnh lùng nhìn hắn, giọng tựa như rít qua kẽ răng: “Người cứ nhiên nhần tâm đem kẻ người nuôi nấng bên người nhiều năm vậy đưa đến nơi ma quỷ này... Lý An Khang... Ta thật đến giờ mới hiểu được người...” Dứt lời quay đầu mà đi, để lại người phía sau đứng một mình cùng vẻ mặt đông cứng.

Mang theo cảm xúc lộn xộn cố nén, Lý An Sở vừa quay về nơi làm việc, liền phát hiện chuyện bất thường, Vệ Tiểu Điển không thấy bóng dáng đâu, vội hỏi người bên cạnh: “Đệ đệ ta đâu?”

“Vừa rồi Giao thiếu gia qua đây một chuyến, hình như đưa hấn theo rồi.”

Lý An Sở tìm đập mạnh, cái gì cũng bắt chấp, nhảy ngay xuống thuyền hướng về chỗ Kỉ Nhân Giao ở, lao cả vào vợ chồng Lịch Nguyên mới từ biển về, nhưng lại không nhận ra, chỉ lách người vọt qua. Lịch Nguyên hiếm khi thấy hấn căng thẳng vậy, trong lòng biết không ổn, vội đi theo. Ba người một trước hai sau chạy hơn nửa đảo, gần tới nơi Kỉ Nhân Giao ở, thì một thiếu niên mặt hoa da tuyết ngăn lại.

“Người cứ như vậy xông vào là vô dụng.” Yên Kì lạnh lùng nói, “Người thậm chí còn không biết có chuyện gì xảy ra mà?”

“Vậy xin người nói cho ta biết có chuyện gì? Nếu không hãy tránh ra.” Lý An Sở bình tĩnh nói.

“Kỉ Nhân Thích chuẩn bị tập kích đảo Kim Môn sau ba ngày nữa, hôm nay đột nhiên muốn tìm một đứa con trai khỏe mạnh hoạt bát để đem ra tế cờ trước khi xuất binh. Không may cục cưng nhà người bộ dạng xinh đẹp, đã tạo ấn tượng mạnh cho Kỉ Nhân Giao, cho nên liền bị nhớ tới.” Yên Kì không lảng nhảng, trực tiếp nói rõ mọi chuyện.

Lý An Sở im lặng một lát, lách qua Yên Kì, tiếp tục đi.

“Người tìm Kỉ Nhân Giao là vô ích thôi, đây là ý Kỉ Nhân Thích, Kỉ Nhân Giao cũng không thay đổi được. Cho dù hấn hôm nay không chọn cục cưng nhà người, thì cuối cùng vẫn phải có một đứa con trai bị dâng lên.” Yên Kì ở phía sau bình tĩnh nói: “Hơn nữa, cho dù người chịu đổi mạng, hấn có chịu không?”

Lịch Nguyên cũng vượt lên trước, nắm lấy tay áo Lý An Sở, vội nói: “An Sở, người bình tĩnh, đánh bừa không được đâu, còn thời gian, chúng ta có thể nghĩ cách khác.”

Lúc này một giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Người lúc nào cũng thế, một khi gặp chuyện liên quan đến hấn liền rối loạn ngay. Kết Lục công tử mang danh mưu trí, chẳng lẽ đến đây là hết?” Lý An Khang từ từ hiện ra, ngữ điệu bình thản, biểu tình lại tỏ vẻ thất vọng khó nín.

Vừa thấy hấn đến, Yên Kì cúi đầu, lui về sau mấy bước, không nói thêm gì.

Lịch Nguyên vốn có chút giật mình khi thấy người lạ, Lỗ Na không nói gì từ nãy nay tiến lên nắm cánh tay Lý An Sở nói: “Được rồi, nơi này không phải chỗ để bàn bạc, về phòng nói tiếp thôi.”

Lý An Sở hít sâu, gật đầu.

Hề nhớ *cười cầu tài*, lâu lắm mới chò chiện cùng các bạn, *cười tiếp*, từ ch9 đến nay các bạn chắc chờ mình dài cổ rồi hen? *cười tiếp nữa* Các bạn thông cảm, từ ch9 trở lên là đồ dự trữ cả ấy:D, thêm nữa

là sau một thời gian thất nghiệp mình đã lại đi làm, tối về chỉ onl đc một chút rồi đi ngủ nên cũng ko edit thêm đc j *vuốt mồ hôi* bữa nay sợ bị ném dép tẩy chay nên cun cút edit đc khoảng nửa ch10, hy vọng các bạn đủ lót dạ, mai mình xin post nốt *chu mỏ* muaaaaaaaa~~~

Quên, lạnh quá diiiiiiiiiiiii... Có khi chui vào chăn chứ hèm edit nổi mắt*khóc lóc*

12. Chương 11

Đoàn người trở lại phòng Lý An Sở ngồi xuống, Yên Kỳ vốn định rời đi thì bị Lý An Khang liếc một cái cũng đành phải theo sau. Lỗ Na châm trà cho mọi người, Lịch Nguyên mở lời trước: “Theo ta được biết, Thanh Âu bang các đời rất ít dùng người sống tế cờ, nghi thức khi xuất binh toàn là dùng rượu tiết dê, qua ba đời đều vậy, giống như thành truyền thống của hải tặc rồi. Nhưng ý nghĩ quá sức tưởng tượng của Kỉ Nhân Thích thì có thể hiểu được, có lẽ hẳn cảm thấy vui khi có người bị giết.”

Lỗ Na hỏi: “Không biết Tiểu Diễn Nhi bị giam ở đâu?”

Lý An Khang liếc nhanh về người ngồi sau Yên Kỳ đang ở góc xa xa, thấp giọng nói: “Ở phía nam có miếu hải thần, chỗ đó cũng không tệ, Vệ công tử giờ chắc cũng không khổ lắm.”

Lý An Sở lắng nghe, nhưng không nói gì.

“Miếu hải thần cạnh phòng thế nào?” Lý An Khang nhấp một ngụm trà, hỏi.

“Không quá nghiêm ngặt, mấy người chúng ta cứu người không vấn đề gì, mấu chốt là làm sao rời đảo mà không bị phát giác. Không thì lại giống Kỉ Nhân Địch năm đó, thoát ra rồi lại bị bắt về, trốn không thoát đảo Vô Nhai.” Yên Kỳ ngữ điệu đều đều.

Lịch Nguyên suy tư: “Ta nhớ rõ Kỉ Nhân Thích năm đó cũng từng đề nghị lão bang chủ giết người sống tế cờ, lúc ấy Kỉ Nhân Giao cùng Kỉ Nhân Sắc hình như đều phản đối...”

“Ta nói rồi, bọn họ không cách nào đổi ý Kỉ Nhân Thích được.” Yên Kỳ nhìn ra ngoài cửa sổ, “Năm đó đề nghị sở dĩ không thành, chủ yếu là do Kỉ Nhân Địch phản đối.”

Từ sau khi vào nhà, Lý An Sở một câu cũng không thốt ra, lúc này hẳn cũng nhìn ra cửa sổ. Sắp hoàng hôn, chân trời mây tụ lại, áp lực nặng nề, gió biển dai dẳng gào thét bên tai.

“Kỉ Nhân Địch cũng chết trong đêm mưa gió thế này,” Hắc thân nhiên nói, “Đêm nay hình như cũng sẽ là một đêm mưa gió... Nói không chừng quỷ hồn Kỉ Nhân Địch lại xuất hiện cũng nên.”

Trong phòng im ắng, chỉ nghe tiếng hít thở khe khẽ.

Lý An Sở đột nhiên quay qua Yên Kỳ: “Đêm đó người tuần đêm thấy quỷ hồn, hẳn chính là thấy ta? Ta giống Kỉ Nhân Dịch chỗ nào?”

Im lặng thật lâu, Yên Kỳ mới thở dài: “Vẫn bị người phát hiện. Đúng vậy, người thực giống Kỉ Nhân Dịch, không phải dung mạo, mà là thân hình... Kỉ Nhân Giao ngày đầu thấy người đã bị dọa, hắn nói cho ta là chỉ cần nhìn bóng người cũng ngỡ người kia quay trở lại, ta không tin, chạy tới xưởng đóng tàu gặp người, không ngờ lại gặp chuyện Tịch Châu, nên không tìm được người. Hôm sau thì nhận được truyền thư của điện hạ, lệnh cho ta khuyên các người rời đi, đêm đó lại xảy ra chuyện quỷ hồn, ta đoán đại khái chính là người, có lẽ Kỉ Nhân Giao cũng đoán được, nhưng hắn không nói ra. Ta đến phòng này chờ các người, nhìn thấy bóng người đi cùng Vệ công tử, thật sự giống hắn như đúc, quá giống... Quá giống hắn...” Nói tới đây, thiếu niên luôn lạnh lùng trong mắt đột nhiên tràn nước.

Lý An Sở chậm rãi gật đầu, ánh mắt lại trở nên bình tĩnh và kiên định, hắn đưa Yên Kỳ mảnh khăn lụa, nhẹ nói: “Cám ơn người, có phiền không nếu muốn người giúp ta một chuyện?”

Yên Kỳ cắn môi, dùng khăn lụa che phân nửa mặt.

Lý An Khang thở dài, buồn bã nói: “Người thật điên rồi...”

Màn đêm buông xuống quả nhiên mưa gió vẫn vũ, Kỉ Nhân Thích khoác áo ngồi bên cửa sổ, đôi mắt sâu lạnh lùng nhìn tia chớp rạch đôi chân trời, tạo nên ánh sáng đỏ sẫm.

Yên Kỳ chậm rãi đến bên hắn lẳng lặng ngồi xuống.

Kỉ Nhân Thích quay đầu, dùng ngón tay nâng cằm hắn lên, hỏi: “Làm sao vậy?”

Yên Kỳ lắc đầu: “Không... Không có gì...”

Kỉ Nhân Thích ánh mắt đột nhiên trở nên sâu thẳm: “Người nói lại xem?”

Yên Kỳ thân mình chợt run rẩy, lí nhí: “Vừa mới... Lại có người ở phía nam đảo... nhìn thấy... Nhìn thấy quỷ hồn hắn...”

Kỉ Nhân Thích ánh mắt trợn ngược, rời khỏi chỗ, buộc lại áo khoác, chạy thẳng vào màn mưa gió.

Yên Kỳ không đứng lên, hắn ôm ngực, cố gắng bình ổn trái tim kinh hoàng. Một đôi tay từ phía sau nắm hai vai hắn, cảm thán: “Là ai nói Kỉ Nhân Thích không có nhược điểm?”

Yên Kỳ xoay vội đầu, đối diện khuôn mặt lạnh lùng của Kỉ Nhân Sắc.

“Người là mật thám triều đình phái tới?” Kỉ Nhân Sắc dùng âm điệu đều đều, “Rốt cuộc quyết định phải tiêu diệt Thanh Âu bang sao?”

“Không,” Yên Kỳ lắc đầu, “Ta tự mình muốn tới. Kì thật ta cùng Kỉ Nhân Thích giống nhau, cả nhà đều chết dưới tay Thanh Âu bang, phụ thân bị chém làm hai đoạn, mẫu thân bị cưỡng bức, hai tiểu muội bị ném xuống biển... Ta chỉ may mắn hơn hần, là đem ta về nuôi không phải kẻ thù... Tuy người đó... Hần... Cho ta cuộc sống thật giàu sang, nhưng ta cuối cùng quên không được những mạng người tắm trong máu ấy. Hần bảo ta đừng tới, hần nói hần có thể giúp ta báo thù... Nhưng ta không thể... Nay coi như là lần duy nhất ta không nghe lời hần đi...”

“Nói thế nào đi nữa, ngày Kỉ Nhân Thích bị hủy diệt không còn xa. Có lẽ còn hơn cả chúng ta, chính hần mới là người hy vọng ngày đó đến nhanh...” Kỉ Nhân Sắc cười khổ, khuôn mặt luôn kiên định rốt cuộc hiện lên vẻ ưu thương đầy nữ tính. Thở dài, nàng nói với Yên Kỳ: “Người không muốn xem? Ta phải đi.”

Yên Kỳ nói với bóng nàng: “Người cũng không thực tin là có quỷ hồn Địch chứ?”

Kỉ Nhân Sắc không quay đầu, xoay lưng về Yên Kỳ mà đáp: “Ta đương nhiên tin có linh hồn của Địch, nhưng ta biết, hần nhất quyết sẽ không hiện ra trước Kỉ Nhân Thích.”

Mưa rền gió dữ phía nam đảo, cảnh âm u như địa ngục, dưới màn đêm đen đặc, ánh sáng duy nhất chính là tia chớp đỏ đôi lúc xẹt ngang nơi chân trời.

Xuyên qua màn mưa dày, Kỉ Nhân Thích nhìn vô hồn về phía nam đảo, không nhúc nhích, cuồn phòng gào thét cũng chỉ thổi bật góc áo hần mà thôi.

Không biết bao lâu, một luồng chớp xẹt qua, rồi tiếng sấm gầm, một thân ảnh thon dài trong nháy mắt xuất hiện ở vách đá cách Kỉ Nhân Thích bốn mươi bước.

“Địch...” Kỉ Nhân Thích giống như nói mê, chạy theo bóng người đó.

Bóng người giống như lúc tiến lúc lùi, Kỉ Nhân Thích dừng bước, bóng người cũng dừng theo.

“Ta không đuổi, người đừng biến mất, để ta nhìn người...” Giọng Kỉ Nhân Thích xuyên qua mưa gió, nghe có phần run rẩy.

“Địch, người lạnh không?” Hần nhẹ hỏi.

Trong gió tựa hồ có tiếng ai oán đáp lại.

“Địch, người hôm nay đến, có chuyện nói với ta sao?” Kỉ Nhân Thích không chớp mắt mà tập trung vào bóng người, tựa như sợ chỉ cần chớp mắt thôi hắn sẽ biến mất.

Bóng người khẽ giật, trong chớp lát, cùng với tiếng sấm rền, một thanh âm truyền theo gió, u sầu mà từ tốn.

“Ta chết... Xương cốt không thể xuống mồ... Hồn không nơi nương tựa... Chỉ có thể dựa tạm vào miếu hải thần... Vì cái gì còn không buông tha ta... Nếu tạo tội ác... Lấy mất nơi ta nương nhờ... Người nếu còn nhớ tình bạn cũ... Thả thiếu niên trong miếu... Đừng giết người...”

“Địch, người nói ta biết, xương cốt người ở đâu... Ở đâu?” Kỉ Nhân Thích vội lại gần bóng người.

Một trận cuồng phong tới, bóng người trong mưa dần di chuyển, gấp rút hướng về phía rừng, Kỉ Nhân Thích nổi điên đuổi theo.

Lúc này Kỉ Nhân Sắc vừa kịp tới, nhìn thấy bóng người biến mất trong rừng, nhất thời mặt trắng bệch, lắp bắp: “Không... Không phải... Không phải là hắn...”

Kỉ Nhân Giao cũng vội tới, muốn ngăn Kỉ Nhân Thích đang điên cuồng tìm kiếm trong rừng. Kỉ Nhân Sắc giữ chặt hắn nói: “Quên đi, để hắn tìm, chờ đến sáng hắn thất vọng, tự nhiên sẽ ngừng lại.”

Kỉ Nhân Giao quay đầu yên lặng nhìn đường muối của mình.

“Nhìn ta làm gì,” Kỉ Nhân Sắc cười khổ, “Ta muốn tốt cho người thôi.”

Kỉ Nhân Giao biểu tình trên mặt giống như bị mưa gột hết, cứng nhắc nói: “Đa tạ. Nhưng xin người đừng xen vào, cũng đừng cản trở ta.”

Kỉ Nhân Sắc buông tay, nhìn hắn chạy tới bên Kỉ Nhân Thích, bị một chướng gạt ra, lại gượng dậy tiến lên, lại bị gạt ra...

“Thật là,” Kỉ Nhân Sắc lắp bắp, “Chính ta hận hắn đến không dùng được, làm sao có thể ngăn người yêu hắn?”

13. Chương 12

Đêm mưa gió rối loạn rồi cuộc cũng qua, ánh dương vàng rực rỡ chiếu rọi, hết thảy đều qua như ác mộng. Kỉ Nhân Thích sức tàn lực kiệt cho đến khi mặt trời lên cao mới chịu thôi tìm kiếm, đi tới miếu hải thần.

Vệ Tiểu Điển từ khi bị bắt đến giờ vẫn bị nhốt tại đại điện của miếu. Bằng võ công của hắn, thoát khỏi miếu không thành vấn đề, nhưng bởi không biết rõ Lý An Sở có thuận lợi tìm ra mà cùng nhau trốn khỏi đảo, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hơn nữa từ sâu trong lòng, hắn vẫn tin Lý An Sở đang tích cực tìm biện pháp tốt nhất để giải quyết, vì không muốn phá kế hoạch của người yêu, hắn cứ ăn cứ ngủ, chuẩn bị đủ sức lực.

Kỉ Nhân Thích từ cửa sổ nhìn thẳng nhóc đang cuộn mình ngủ say trên đệm. Đó là một đứa nhỏ xinh đẹp khỏe mạnh, giống như từ khi sinh ra cả đời đều không phải chịu cuộc sống bi thảm giữa yêu và hận, lộ ra từ ngay hơi thở, dù còn đang ngủ, nhưng sắc mặt trong sáng được tỏa chiếu bởi ánh mặt trời, thuần khiết đến mức làm người ta không chịu nổi chỉ muốn xé nát.

“Biết rõ sắp bị tể cho hải thần, cư nhiên còn dám ngủ say như thế, đứa nhỏ này thật có cam đảm, ngay cả ta cũng có chút khâm phục hắn.” Kỉ Nhân Thích trên mặt phủ nụ cười khó hiểu nói với Kỉ Nhân Giao phía sau, “Đem thả nó đi, để cho nó về.”

Bằng khinh công cao siêu cùng sự che giấu của rừng cây, Lý An Sở thuận lợi thoát khỏi sự truy đuổi của Kỉ Nhân Thích mà về phòng. Lý An Khang, Lịch Nguyên, Lỗ Na, ba người bị hắn nghiêm khắc cấm đến hiện trường, vắng lời ngồi chờ. Vừa thấy hắn, Lỗ Na đón ngay: “Thế nào? Không sao chứ?”

Lý An Sở lắc đầu, trực tiếp nói với Lý An Khang: “Thủy sư tiến đánh đảo Vô Nhai bao giờ đến?”

An Khang cũng không giạt mình, mà duỗi duỗi ngón tay: “Thực không cái gì giấu được người... Đảo Vô Nhai dễ thủ khó công, nhiều người cũng vô dụng, tập kích ban đêm càng không được, cho nên ta đã lệnh cho Tạ Huyền Kế dẫn ba nghìn binh, ngày mai... Không, giờ hắn phải nói là hôm nay... Hôm nay chính Ngô sẽ tấn công.”

Lý An Sở xoa cằm: “Vậy chúng ta phải phá hoại trước một chút đã.”

“Gi?” Ba ánh mắt ngờ vực cùng nhìn hắn.

Kỉ Nhân Giao hoang mang theo sát Kỉ Nhân Thích theo đuôi Vệ Tiểu Điển, đôi lần muốn hỏi rồi lại thôi.

“Người thật tin đó là quỷ hồn Địch chứ?” Kỉ Nhân Thích đột nhiên mở miệng, dọa hắn giạt mình.

“Ừ...” Hắn nhất thời không biết nên trả lời thế nào mới phải, “Người... Người không tin sao?”

Kỉ Nhân Thích trên mặt hiện ra nụ cười gượng: “Ta cuối cùng là không có cách gì lừa dối chính mình, đây có lẽ là chỗ thất bại nhất của ta... Đêm qua ta liều mạng muốn khiến mình phải tin, đó thực sự là quỷ hồn Địch... Nhưng khi trời sáng, ta liền hiểu, cho dù là hóa thành quỷ, Địch cũng sẽ không gặp lại ta...”

“Vậy hiện giờ người muốn...?”

“Hết thấy đều chỉ vì muốn cứu thăng nhóc kia đúng không? Chỉ cần theo hần, ta nhất định bắt được quý, mặc kệ có phải là hồn Dịch hay không, ta giờ cảm thấy rất hứng thú với hần.” Kỉ Nhân Thích ánh mắt vô cảm lạnh như băng chôn chặt trên bóng dáng Vệ Tiểu Điển, khóe môi châm biếm dường như gợn lên.

“Người nói gì? Kỉ Nhân Thích chỉ cần tỉnh táo lại là sẽ biết hết thấy đều là giả?” Lý An Khang không kiềm được mà nhảy lên, “Thế hần cũng biết là Kì Kì...”

“Người cũng biết lo sao?” Lý An Sở kì quái nhìn hần, “Cứ yên tâm, Kỉ Nhân Thích không có lòng dạ quản Yên Kì đâu, nói gì thì ở được với Kỉ Nhân Thích ba năm, hần tuyệt đối có khả năng tự bảo vệ mình.”

Nói xong hần đến bên bàn, đắp nước trà vẽ sơ đồ đơn giản lên mặt bàn, nói: “Nơi này là kho thóc của đảo Vô Nhai, Lịch Nguyên huynh, người ở chỗ này, chỗ này, còn chỗ này nữa đều là điểm phóng hỏa, rất nhanh là có thể liên kết lại, rất khó dập tắt. Còn chỗ này, đây là kho vũ khí của Thanh Âu bang, gian thứ ba chính là kho thuốc nổ, ta cùng Tiểu Điển đã sớm chôn kíp nổ, dẫn ra còn cát phía sau, Lỗ Na tử, phiền người ra còn cát, phía sau gốc cây cọ, dưới tàng cây có một chỗ bị lộ vỏ chính là chỗ chôn kíp nổ, khi nổ có thể phá tan phần lớn số binh khí.”

Lịch Nguyên, Lỗ Na biểu tình hưng phấn, lập tức nhận nhiệm vụ mà đi.

“Về phần điện hạ Ngài...” Lý An Sở quay qua An Khang, “Thủ hạ trên đảo của Ngài không chỉ có mình Kì Kì, hơn nữa ta nhớ là việc châm ngòi thổi gió, gây rối loạn chính là sở trường của Ngài nhỉ...”

“Được rồi được rồi,” Lý An Khang giơ tay xin hàng, “Ta biết rồi, ta dẫn bọn họ đi phá xưởng đóng tàu cùng cảng, với chiến thuyền chính là được chứ gì.”

Đứng dậy đi ra ngoài vài bước, An Khang đột nhiên quay đầu hỏi: “Vậy còn người?”

“Ta?” Lý An Sở cười mỉm, “Ta ở đây, chờ Tiểu Điển... Cùng Kỉ Nhân Thích...”

Dù không biết vì sao mình được thả ra, nhưng Vệ Tiểu Điển sớm phát hiện hai người Kỉ Nhân Thích đều ở phía sau. Dù vậy hần hiểu, cho dù mình bây giờ không về, Kỉ Nhân Thích cũng sẽ có vô số cách để biết mối quan hệ giữa Lý An Sở với hần. Ít nhất, Kỉ Nhân Giao đã biết trên đảo này hần còn có một ca ca. Cho nên, trước mắt quan trọng nhất chính là phải gặp Lý An Sở, chỉ cần hai người bên nhau, gian nan hiểm trở kiểu gì cũng không sợ.

Đi qua một gò đất, Vệ Tiểu Điển không ngạc nhiên khi thấy Lý An Sở đứng chờ ở ngoài phòng như đã từ lâu rồi.

Hần dừng chân.

Lý An Sở thấy chút bóng dáng của người yêu không hề hần gì đứng ở gần rìa núi, trên mặt lập tức nở nụ cười ấm áp, giang rộng vòng tay với đứa bé của mình.

Tuy rằng khoảng cách xa, căn bản không có cách nào thấy rõ ý cười trên mặt người yêu, Vệ Tiểu Điển vẫn thấy ngực nóng lên, lao nhanh xuống triền núi, nhào vào khuôn ngực quen thuộc.

Ôm lấy thân hình mềm mại, cảm giác trống trải trong lòng lập tức bị hết sạch, hôn nhẹ lên những sợi tóc, Lý An Sở qua một lúc lâu mới chậm rãi thả lỏng vòng tay, ngẩng đầu lên đối mặt với đôi mắt vẫn tia máu lạnh lẽo.

“Hai vị dường như không bắt ngờ khi thấy ta đến a,” Kỉ Nhân Thích cười nói, “Còn chưa được thỉnh giáo đại danh của hai vị?”

“Tại hạ Lý An Sở, vị này là sư đệ của ta Vệ Tiểu Điển.” Lý An Sở hành lễ đáp lại.

“Yo~ Cư nhiên là Thanh Bình Kết Lục nhị vị công tử tiếng tăm lẫy lừng, không thể ngờ Kỉ Nhân Thích ta lại có giá đến độ có thể phiên hai vị quý công tử đại giá quang lâm đến đây.” Kỉ Nhân Thích ngửa mặt lên trời cười.

Lý An Sở cùng Vệ Tiểu Điển liếc nhau, sóng vai mà đứng, đều không nói gì.

“Thật sự là một đôi người ngọc, xứng đáng là kiểu ta ưa chia rẽ nhất a.” Kỉ Nhân Thích nhíu nhíu mày, “Hai vị một là thân vương thế tử, một là tướng quân đáng kính, đều là hậu duệ quý tộc vốn không dung bọn thảo dân chúng ta, đáng tiếc đã vào đảo Vô Nhai của ta, cường long khó áp chế rắn độc, đều phải để ta làm chủ thôi.”

Đang lúc nói chuyện, phía Bắc đảo đột nhiên bụi mù mịt, phía Đông truyền đến một tiếng nổ, thoáng chốc ánh lửa ngút trời, liên tục có người đến báo kho thóc cháy, kho binh khí bị phá, xưởng đóng tàu cùng căn cứ bị phóng hỏa cùng gây rối.

Kỉ Nhân Thích một chút cũng không kinh hoảng, ngược lại lại càng tươi cười: “Hai vị quả nhiên không làm ta thất vọng, đích thật là đối thủ xứng đáng để người ta thỏa nguyện, đã lâu hình như không được vui như bây giờ, thật sự là cảm ơn hai vị, hy vọng biểu hiện kế tiếp càng khá hơn.” Dứt lời vỗ tay một cái, gần trăm tên Hắc y nhân hiện ra quanh Lý, Vệ, nhìn về đe dọa bốn phía, xem ra người nào cũng là cao thủ.

Lý An Sở cùng Vệ Tiểu Điển trao đổi ánh mắt, dựa lưng vào nhau mà đứng. Gầm lên một tiếng, bảo kiếm của Thanh Bình Kết Lục đồng thời ra khỏi vỏ, ánh sáng lạnh không ngừng tỏa ra bốn phía.

Hắc y nhân hình như đều là người bị khống chế tinh thần, không có chút sợ hãi, chính là cứ công kích, chưa nằm bất động trên đất tuyết đối không dừng lại, nên dù Thanh Bình Kết Lục võ công cái thế, cũng ứng phó hết sức vất vả.

Chờ đến khi đám Hắc y nhân toàn bộ ngã xuống đất, hai người đã bị bức đến phía Nam đảo, nơi Kỉ Nhân Định nhảy xuống biển, Vệ Tiểu Điển vai phải, ngực trái, Lý An Sở đùi phải, đều bị thương.

Kỉ Nhân Thích vỗ tay bốp bốp, cười nói: “Thật sự phấn khích! Phấn khích cực kì! Làm người ta nhìn không được mà muốn tham gia.”

Lý An Sở bình ổn hơi thở, ân cần hỏi: “Tiểu Điển, ngươi không sao chứ?”

Vệ Tiểu Điển lắc đầu, cười: “Không sao, kẻ điên kia mới là chủ tiệc, ta vẫn ngon miệng lắm.”

Kỉ Nhân Thích tiếp nhận Thanh Phong kiếm Kỉ Nhân Giao truyền qua, nhẹ nhàng xuất kiếm, ánh mắt chăm chú, toàn thân tỏa sát khí, vươn người nhảy tới. Kỉ Nhân Giao cũng rút đao tham chiến.

Lý An Sở lao lên đón Kỉ Nhân Thích, hai bên giao chiến, Lý An Sở vốn khí lực đã giảm sau trận ác chiến mà xuống thế hạ phong, nhưng hắn vốn tư chất phi phàm, nhanh chóng thăm dò thể tấn công sắc bén của Kỉ Nhân Thích, dần dần đã ung dung ứng chiến.

Kỉ Nhân Giao mặc dù hải chiến tốt, nhưng cận chiến lại không phải sở trường, Vệ Tiểu Điển thiếu niên quen chiến trường, kinh nghiệm lại cực phong phú, không quá vài chiêu đã khiến hắn luống cuống chân tay, ứng phó không kịp, dính một chưởng, miệng thổ máu tươi, ngã xuống đất không gượng nổi.

Bên này Kỉ Nhân Thích mặc dù chiếm thượng phong, nhưng khi Vệ Tiểu Điển tham gia vào tình thế liên nghịch chuyển, hai người liên thủ tạo thế gọng kìm, Kỉ Nhân Thích chưa bại cũng đã bị đẩy lui đến vách đá.

Mà Lý An Sở cùng Vệ Tiểu Điển đều đã bị thương, đối mặt với loại người lớn lên trong huyết chiến sát phạt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không làm gì được nhiều. Bất quá hai người ở trên núi học võ đều là cùng nhau luyện kiếm, rất ăn ý, liên thủ một lúc, kiếm thế như cầu vồng. Lý An Sở nhuệy kiếm như rắn bạc quấn tròn thân kiếm Kỉ Nhân Thích, ở bên cạnh, Vệ Tiểu Điển bắt lấy thời cơ, Thanh Bình kiếm như tia chớp xẹt tới ngực.

Mất thấy Kỉ Nhân Thích căn bản không trốn nổi, Kỉ Nhân Giao đột nhiên nhảy lên, ngăn trước hắn, Thanh Bình kiếm thẳng một đường đâm vào ngực hắn.

Kỉ Nhân Thích không chút do dự, túm lấy Kỉ Nhân Giao làm vũ khí đẩy về phía Lý An Sở. Vệ Tiểu Điển vốn đang lấp bắp kinh hãi, khi không lường trước người kia lao ra, Thanh Bình kiếm bị xương ngực Kỉ Nhân Giao kẹp lại, theo đà nghiêng của cơ thể hắn, Vệ Tiểu Điển lão đảo bị kéo theo, Kỉ Nhân Thích nhân đó chém đứt quần áo Kỉ Nhân Giao, đánh mạnh lên vai Vệ Tiểu Điển, đánh bay cả thân hình hắn, lao thẳng xuống vực.

Lúc nguy cấp ấy, Lý An Sở đẩy vội thi thể Kỉ Nhân Giao, nhào về phía Vệ Tiểu Điển, mặc dù túm kịp cổ tay hắn, nhưng bị đá nhọn sắc đâm dưới bụng, lại thêm hắn ngã nhào xuống, vai muốn trật ra.

Vệ Tiểu Điển bên môi trào máu, cổ tay được Lý An Sở túm chặt, thân mình lơ lửng trên không, dưới chân là mặt biển cuộn trào. Hắn cố nhịn cơn đau ở ngực, nhìn kĩ khuôn mặt lo âu của người yêu, Kỉ Nhân Thích đang rên rĩ xác chết, trên mặt lộ ý cười điên loạn, kiếm trong tay lấp lánh ánh máu, chậm rãi tiến lại gần.

Miệng đã mở ra, nhưng giọng không thoát nổi, Vệ Tiểu Điển tuyệt vọng gỡ bàn tay người yêu nhưng vô luận thế nào hấn cũng không chịu buông. Đôi mắt tràn ngập nước, qua làn nước mắt không nhìn rõ vẻ mặt thương yêu kia, hấn nhẹ nhàng nói ra ba chữ: “Thực xin lỗi...”

Nâng tay phải vẫn còn nắm chặt Thanh Bình kiếm, Vệ Tiểu Điển kiên quyết chém xuống cổ tay mình, tựa hồ không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy cơ thể chợt nhẹ như lông chim, dần dần rời xa yêu thương và ấm áp...

Haiz, haiz, haiz.... Chưa bàn đến Điển Nhi, nói về em Giao trc đã, *thở dài* Mình nói rồi mà, chết vì tình là cái chết bất thành linh, mình mà là em Giao thì còn j đau hơn là cái đứa mình chết vì nó nó lại không đoái hoài cảm kích j mình, chết cũng không nhắm nổi mắt... Tuy nhiên, có lẽ em Giao khi chết ẽm xun xướn lắm ;____; ẽm chết thay thằng ẽm iêu mờ... Haiz, khổ thân em Giao...

Còn Điển Nhi, zồi ôi, *hú làng* Điển Nhi ẽm ôi!!!

14. Chương 13

Trong một tích tắc, Lý An Sở thấy được trong mắt hấn nước mắt của sự buông xuôi cùng ray rứt vô hạn, tiếng “không” thê lương còn chưa kịp nói ra, tay đột nhiên nhẹ bẫng, ngón tay theo bản năng nắm chặt, lại giống như bóp chính trái tim mình, mang đến một nỗi đau tuyệt vọng gần như là tan vỡ. Cứ thế nhìn cơ thể hấn như sợi bông bay xuống, dần bị lớp sóng như tuyết trắng nuốt gọn, mà trong tay mình vẫn nắm chặt bàn tay ấm nóng, đó là bàn tay mà đứa nhỏ đã dùng tình cảm chân thành để lại...

Chỉ một bàn tay mà thôi...

Cảm giác độ ẩm dần dần hóa lạnh, lại như có một lực hút ngàn cân, dẫn Lý An Sở liều mạng muốn nhảy xuống vực kia. Nhưng lúc này, Kỉ Nhân Thích nắm lấy xương bả vai hấn, khóa hết thủy mọi hành động.

Ánh mắt đăm đăm nhìn sóng biển đập dưới vực, Kỉ Nhân Thích cười điên loạn, vừa cười vừa nâng mặt Lý An Sở nói: “Nhảy xuống đi... Haha... Nhảy xuống đi... Ta những tưởng chỉ có hận mới khiến người ta nhảy vực... Rất buồn cười đúng không? Người là quý tộc, ta là hải tặc, khi mất đi người đó, hóa ra lại cũng đau giống nhau...”

Ngón tay mơn trớn hai má, chậm rãi trườn đến cổ, Kỉ Nhân Thích ôn nhu nói: “Đáng thương quá, ta hiểu tâm tình của ngươi hiện giờ... Ta giúp ngươi giải thoát được không? Không lâu đâu, đến lúc đó thì đến phiên ngươi giúp ta, ngươi hãy giúp ta tìm Tiểu Định nhé?”

Lý An Sở căn bản không có nghe thấy hắn nói gì cả, ánh mắt trống rỗng rất đáng sợ.

Kỉ Nhân Thích ánh mắt lại càng nhu hòa, khoe miệng hàm chứa nụ cười tiếc thương, hai tay trên cổ An Sở khép lại, ngay lúc sắp sửa dùng sức, thân thể hắn đột nhiên chấn động, ngón tay dần dần buông lỏng, cố lui về sau từng bước, cúi đầu nhìn trước ngực mình.

Nơi đó nhú ra một mũi kiếm như tuyết.

Không chút thống khổ, Kỉ Nhân Thích khuôn mặt giống như được giải thoát, ánh mắt dời đến thi thể Kỉ Nhân Giao trên mặt đất, hắn mỉm cười nói: “Thật tốt, người cùng ta... Đều chết có ý nghĩa...”

Giữa tiếng ho khan, hắn lau tơ máu trên môi, cũng không quay đầu lại mà hỏi: “Nhân Sắc... Hiện người có thể nói cho ta biết sự thật... Thi thể Dịch... Người đã tìm được phải không?”

Tay Kỉ Nhân Sắc lúc này mới buông khỏi chuôi thanh kiếm găm trong ngực hắn, lạnh lùng nói: “Người yên tâm chết đi, Dịch không giống người, ta tuyệt đối không để xương cốt hắn không nơi nương tựa, ngày hắn chết ta đã tìm thấy hắn, hiện tại chôn ở cánh rừng kia. Bất quá ta tuyệt đối không để người có cơ hội chôn cùng hắn trên một mảnh đất đâu, ta sẽ đem xác người quăng giữa biển, để người kiếp sau, sau nữa, vĩnh viễn không có cơ hội gặp hắn.”

“Được, chúng ta chờ xem, xem khi tái sinh, ta có thể hay không đường hoàng ở bên hắn...” Kỉ Nhân Thích ngửa mặt lên trời cười to, máu từ trong miệng trào ra thành dòng, thân thể đầm máu chậm rãi ngồi xuống, càng cười càng bình tĩnh, ánh mắt đến chết vẫn hướng về cánh rừng, như thế nào cũng không chịu nhắm lại.

Lý An Khang cơ hồ là theo sát Kỉ Nhân Sắc đuổi tới đã ngã ra. Bóng dáng Vệ Tiểu Điển không thấy đâu, chỉ thấy Lý An Sở thần thờ bất động nắm chặt trong tay một đoạn tay tái nhợt xinh đẹp vô cùng, lập tức kinh hoàng, lao lên ôm lấy cơ thể hắn, lắc mạnh: “An Sở! An Sở! Người sao rồi? Trả lời ta An Sở! Người đừng làm ta sợ”

Vợ chồng Lịch Nguyên lúc này cũng đã tới. Cũng lo âu vô cùng, nhưng còn hơn Lý An Khang đã hoàn toàn rối loạn. Lịch Nguyên lập tức giải huyết đạo nơi vai Lý An Sở, đồng thời Lỗ Na giúp hắn băng bó vết thương còn đổ máu nơi đùi, hai người không dám mở miệng hỏi Vệ Tiểu Điển.

Lý An Sở đã có vẻ bình tĩnh đáng sợ, hắn khôi phục cử động, liền lập tức cầm cẩn thận đoạn tay kia giao cho Lỗ Na, dặn dò: “Đây là tay trái của Tiểu Điển, dưới giường trong phòng ta có một lọ thuốc nước chế từ long thảo (*có vị đại nhân nào còn nhớ cây này không?*), xin hãy đem ngâm vào đó, có thể bảo quản trong ba ngày, chờ ta tìm Tiểu Điển về, là có thể giúp hắn nối lại. Xin người đó Lỗ Na tỉ.”

Ngữ khí hắn bình ổn, dường như không hề nghĩ tới là cho dù bàn tay này có thể bảo quản, nhưng chủ nhân của tay thì có lẽ đã vĩnh viễn không còn quay lại bên hắn.

Lỗ Na lệ chứa chan cầm lấy đoạn tay, không nói gì, lập tức chạy như điên.

Lý An Sở đẩy An Khang đang dìu hần, cũng không liếc hần, nói với Lịch Nguyên: “Ta đi tìm Tiểu Điển, giúp ta nhé?” Nói xong lập tức bám theo vách đá xuống bờ biển, theo hải lưu tìm kiếm, tựa hồ không cảm thấy chút đau đớn nào trên đùi.

Lịch Nguyên liếc Lý An Khang một cái, cũng theo xuống.

An Khang bị bỏ lại một mình ngóng nhìn bóng dáng An Sở biến mất, trên mặt hiện ra ưu thương sâu đậm, không nhận được mà cắn môi dưới bật máu.

Dù rằng ngày đó khi mới phái Vệ Tiểu Điển đến nơi thị phi này hần đã biết An Sở sẽ rất hận mình, nhưng với chuyện vừa xảy đến, mới phát hiện hóa ra loại đau đớn này không cách gì chịu được. Hần không thật sự muốn Vệ Tiểu Điển gặp chuyện không may, dù sao ở phương diện nào đó hần kỳ thật cũng rất ưa thẳng nhóc đáng yêu này, chỉ là những khi tình cảm tràn đầy của hần bị xem nhẹ, bị từ chối, tự tôn cao ngạo của kẻ thân là Thái tử như hần cũng từng thúc đẩy trong đầu nảy sinh ý nghĩ “Nếu không có Vệ Tiểu Điển”...

Kỉ Nhân Sắc không để ý cảnh hỗn loạn bên này. Nàng hiểu được từ hôm nay cơ nghiệp trăm năm của Thanh Ấu bang xem như đã tan thành tro bụi, tổ lật thì trứng sao nguyên, là một trong những người cầm đầu của bang nàng cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận bị tiêu trừ, cho nên hiện tại chuyện tối quan trọng chính là việc quan binh chưa tấn công hết Vô Nhai đảo, trước tiên cần xử lý thi thể Kỉ Nhân Thích.

Liếc mắt nhìn Kỉ Nhân Giao trên mặt đất một cái, nàng thở dài một hơi, hiện giờ không có thời gian quan tâm đến hần. Cả cuộc đời, người đàn ông này cho đến giờ này vẫn không được người trong lòng hần để mắt tới, nhưng hần so với những người khác còn may mắn hơn, bởi vì trong lòng hần chưa từng bao giờ có hận, chỉ có thứ tình yêu đơn giản cũng đủ thỏa mãn.

Nàng ôm xác Kỉ Nhân Thích, đi ngược hướng mà đám Lý An Sở đi, còn chưa được vài bước, chợt nghe tiếng người gọi: “Kỉ cô nương...”

Ngay từ đầu nàng cũng không ý thức được là gọi mình, vì ngoài Kỉ Nhân Dịch, cho tới giờ không ai nhớ nàng kì thật là nữ nhân. Quay đầu đối mặt người thanh niên có khuôn mặt nghiêm nghị vẫn tái nhợt như cũ, trên môi không nhận được mà hiện một nụ cười nhạt.

15. Chương 14

Lại là một kẻ cứ cố mong mà không được. Trên đời này kẻ thất ý luôn luôn nhiều hơn kẻ đắc ý, dù có muốn oán giận trời xanh cũng không biết là nên oán vì quá vô tình hay là nên oán vì quá đa tình.

“Kỉ cô nương, tại hạ có một chuyện muốn hỏi.” An Khang cố nén cảm xúc tiêu cực trong lòng, thầm chấp nhận, nhưng lại vẫn không thể làm ngơ nỗi tuyệt vọng cùng thống khổ của kẻ kia.

Kỉ Nhân Sắc không nói một lời nhìn hần.

“Từ sự cố chấp của Kỉ Nhân Thích với Kỉ Nhân Địch, sau khi hắn rơi xuống núi nhất định là mọi người đã dùng đủ cách điên cuồng tìm kiếm, thế mà cuối cùng lại chỉ có người vợ của hắn là người lặn lội tìm ra, điều này thấy thế nào cũng là một vận may khó hiểu.” An Khang nhìn chăm chăm Kỉ Nhân Sắc.

Kỉ Nhân Sắc vẫn là không thốt lên lời nào.

“Xem ra người hình như không oan ức gì nhỉ, vốn đã biết trước hắn sẽ trôi về đâu. Cho nên... Xin hỏi Kỉ cô nương, vùng biển phía nam này, có phải hay không có một mạch nước ngầm cổ định?”

Kỉ Nhân Sắc hé ra nụ cười lạnh: “Xem ra người cũng không ngu ngốc. Đúng, quả thật có mạch nước ngầm. Kỉ Nhân Thích trước kia giết người cũng không tự mình xử lý thi thể, luôn bảo ta đem thi thể thả xuống biển, sau này ta phát hiện phạm là ném thi thể xuống phía nam núi, cuối cùng sẽ dồn về một nơi. Bí mật này chỉ có ta biết, cho nên khi hắn còn đang lòng dạ rối bời, ta đã đem Nhân Địch an táng chu đáo.”

Lý An Khang lập tức nắm lấy vai Kỉ Nhân Sắc, nghiêm nghị nói: “Người mau dẫn ta đến chỗ đó!”

Kỉ Nhân Sắc lạnh như băng nói: “Kẻ vừa rồi rơi xuống có quan hệ gì với ta? Thật có lỗi, ta hiện không có thời gian, không muốn đi.”

Lý An Khang biết rõ hiện tại không thể nôn nóng, hít sâu nói: “Nếu người chịu dẫn ta đi, ta có thể miễn tội chết, thả cho người một con đường sống.”

Kỉ Nhân Sắc cười to, nói: “Sống có gì vui, chết sao phải sợ? Lấy chuyện này dụ ta, người không thất buồn cười sao!”

Lý An Khang vừa sốt ruột vừa bực, thì một giọng nói nhẹ nhàng êm ái tao nhã cất lên: “Dụ không được, đành uy hiếp vậy, người không dẫn chúng ta đi, chúng ta sẽ đem tro cốt Kỉ Nhân Thích cùng Kỉ Nhân Địch trộn lại, chôn một chỗ, khiến bọn hắn bên nhau mãi mãi, như vậy nhé?”

Kỉ Nhân Sắc biến sắc, ánh mắt quét từ Lý An Khang về phía Yên Kỳ đang ngồi dựa tảng đá về mặt nhân nhả, dừng lại một chút rồi nhìn về chỗ cũ, cắn răng cười lạnh nói với Lý An Khang: “Vệ Tiểu Điển là Tình Địch của người, Lý An Sở là tình địch của hắn, hai người các người vì tình địch mà hao tâm tổn sức thể làm gì?”

Yên Kỳ nhất thời đỏ mặt: “Người nói bậy gì đó? Ai là tình... tình địch của ta?”

Lý An Khang căn bản không để ý nàng nói gì, thấy khẩu khí nàng ta đã dịu, vội hỏi: “Người rốt cuộc có dẫn chúng ta đi không?”

Kỉ Nhân Sắc lạnh lùng nói: “Người đều có nhược điểm, các người lấy Địch ra uy hiếp ta, ta sao dám không nghe? Nhưng ta có điều kiện, chờ ta dẫn các người tìm Vệ Tiểu Điển xong, bất luận hắn sống hay chết, các người đều phải để ta mang thi thể Kỉ Nhân Thích đến nơi đâu ta muốn, không ngăn trở.”

Lý An Khang lập tức đồng ý.

Kỉ Nhân Sắc bỏ lại thi thể Kỉ Nhân Dịch, đi trước dẫn đường, Yên Kỳ cúi đầu đi theo.

Xuyên qua chiến trường hỗn loạn giữa đảo, Kỉ Nhân Sắc thuận miệng truyền lại mệnh lệnh: “Bang chủ đã chết, đình chỉ kháng cự”, hướng phía tây đi tới. Đi từ một đoạn sườn núi hiểm trở, dọc xuống theo bờ biển quanh co, cuối cùng hiện ra một mỏm núi đá thật lớn, nhìn qua một sườn núi khác, thản nhiên nói: “A, đã trôi tới đây rồi...”

Lý An Khang cố rướn qua nàng, nhìn nhìn, hơn mười bước có một bờ cát nhô ra, một thân thể nho nhỏ nằm sấp, mái tóc đen đã xổ ra, phủ lên mặt.

Lập tức nhảy xuống, Lý An Khang chạy vội lại, dùng hai tay ôm lấy cơ thể mềm nhũn xem xét. Bởi vì ngâm trong nước biển, nên chỗ cổ tay đã ngừng đổ máu, khuôn mặt ngấm nước trắng bệch. An Khang dùng bàn tay run rẩy sờ ngực hắn, lại nơm nớp ghé má lại gần mũi miệng hắn xem hơi thở.

Yên Kỳ học tốc chạy tới, khẩn trương hỏi: “Sao... Thế nào... Còn... Còn sống ... không?”

Lý An Khang lắp bắp trả lời: “Không... Không rõ lắm...”

Yên Kỳ giậm chân, gào lên: “Thật là... Người mau ôm hắn về phòng, ta đi kêu Lý An Sở đến, nhanh lên!”

Lý An Khang vội cởi áo khoác, bao lấy thân thể Vệ Tiểu Điển rồi bế lên, Yên Kỳ cũng quay đầu chạy về hướng nam.

Kỉ Nhân Sắc bị bỏ quên liền nhún nhún vai, lắc đầu thở dài cười khổ, lẩm bẩm: “Toàn là lũ trẻ con dở hơi...”

Giữa ý thức mơ hồ lẫn lộn, ba chữ “Thật xin lỗi” hiện lên rõ ràng, vô luận là bị nước biển lạnh lẽo bao trùm, người vẫn bị lửa sốt xâm nhập, khi đứt đoạn khi tiếp nối, không phải cơ thể đau đớn, mà là không cam tâm cùng áy náy sâu đậm từ đáy lòng. Bốn phía đều là bóng đêm, tựa như có người vuốt ve hai má hắn, có giọng trầm nói mãi bên tai, có bờ môi ấm áp nhẹ mang tới làn nước mát lành, nhưng có khi lại là nước thuốc êm mượt tiến vào theo đầu lưỡi... Cố muốn đáp lại, cố muốn tìm nguồn sáng, cố muốn mở mí mắt nặng trĩu...

“Tiểu Điển... Tiểu Điển...” Thanh âm thật xa xôi, lại càng ngày càng rõ, “Ta ở đây... Người mở mắt đi... Mở đi...”

“An Sở... Tiểu Điển tình trạng đã ổn định, người cũng nên nghỉ một chút, vài ngày không ăn không ngủ rồi, nếu ngay cả người cũng ngã bệnh thì làm sao?” Một giọng khác khuyên nhủ.

A... An Sở... Cái tên rất quen thuộc, rất gần gũi...

Không biết qua bao lâu, đột nhiên cảm giác ngón tay mềm vuốt lông mi, đôi môi cọ nhẹ lên hai gò má, ánh sáng len qua bờ mi hé mở, cảm giác đau đớn không sức lực như thức tỉnh toàn thân, khóe miệng thoát ra tiếng rên rỉ tai người khó có thể nghe thấy.

“Tiểu Điển, Tiểu Điển, người tỉnh rồi phải không?” Thanh âm khiến người ta thấy đau từ tận đáy lòng vội truyền đến, “Tiểu Điển, thử mở mắt đi... Người có thể mở mà... Thử đi...”

Dùng hết khí lực toàn thân cũng chỉ có thể hơi hé mắt một chút, nhưng như vậy đã đủ rồi, đã có thể thấy được khuôn mặt mà giữa bóng tối cũng chưa từng quên được, quen thuộc mà lạ lẫm. Là bởi vẻ tái nhợt chưa từng thấy, hai mắt đỏ hoe chưa từng nhìn, từng giọt bạc nơi khóe mắt... Là nước mắt cảm động và vui sướng...

Lần tiếp theo tỉnh lại hình như đã hoang hôn, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng sóng biển vỗ bờ. Hơi thở ấm áp vây quanh mình, cố gắng cử động cái cổ cứng ngắc, khuôn mặt người yêu khẽ cau mày ngủ yên đập vào mắt. Trong lòng như bị kích thích, theo bản năng muốn đưa tay vuốt ve mắt hấn, vừa mới cử động liền cảm thấy một cơn đau kịch liệt.

Lý An Sở lập tức bình tĩnh, nhắc người lấy xao nhẹ trán Tiểu Điển, nửa mừng nửa lo nói: “Tiểu Điển, người cảm thấy thế nào?”

Tiểu Điển trừng mắt, nhìn tay trái của mình, trong mắt ánh vẻ hoang mang.

Lý An Sở vội giải thích: “Tạm thời chưa cử động được, nhưng huyết mạch thì đã thông, qua vài ngày, có thể cử động ngón tay một chút, muốn hồi phục hoàn toàn cần sáu bảy tháng cơ, nhưng mà...” Thần sắc hấn chùng xuống, “Có lẽ không được linh hoạt như xưa...”

Vệ Tiểu Điển trên mặt hiện lên nụ cười xinh đẹp vô cùng, cố nói: “Không sao, chỉ cần còn sống, còn có thể ở cùng người, cho dù hai tay đều chặt đứt, cũng không vấn đề gì. Huống chi, cũng không phải tay phải, ngại gì mà ta không dùng kiếm được, Thanh Bình công tử vẫn là Thanh Bình công tử, người đừng tưởng bỏ là từ nay về sau thiên hạ chỉ còn Kết Lục công tử nhà người.”

An Sở cũng không nhịn được mà cười hớn hở, nói: “Ta cũng không dám tranh độ nổi với người, Thanh Bình Kết Lục, người bình viễn ở phía trước được không?”

Vệ Tiểu Điển mỉm cười dựa vào hấn, hai người ôm lấy nhau, nhớ tới cái ngày tưởng như phải xa cách ấy, im lặng không nói gì hồi lâu.

Sắc trời tối dần, An Sở đứng dậy châm đèn, cầm một chén trà ấm áp, lấy thìa giúp Tiểu Điển uống xong, lại vừa nựng vừa lừa cho hấn uống thuốc, mới lên giường ôm hấn vào lòng.

“Vết sẹo này, chỉ sợ vĩnh viễn không mất.” Cảnh thận nâng tay trái Vệ Tiểu Điển lên, Lý An Sở than thở.

16. Chương 15

Trên cổ tay như ngọc trắng tuyết, có lưu một vòng sẹo hồng nhạt, nổi lên đập vào mắt nhìn.

“Ta cũng không phải nữ hài tử, sẹo như này tính làm gì.” Vệ Tiểu Điển chẳng hề để ý mà nói.

“Nhưng mỗi lần nhìn đến nó, trong lòng cực khó chịu, rõ ràng ta ở bên người, thế mà lại để người chịu thương tích như vậy...” Lý An Sở yếu ớt nói.

Vệ Tiểu Điển chợt đảo mắt, đột nhiên nói: “Sợ ca ca, đem kiếm của người ra đi.”

Lý An Sở mặc dù không hiểu, nhưng vẫn nghe lời lấy Kết Lục kiếm ra.

“Cởi tua kiếm ra đi, buộc quanh sẹo ta thế này, như thế thì người sẽ không phải nhìn thấy nữa.” Vệ Tiểu Điển tùm tùm nhìn sợi tơ lục nhạt trên cổ tay, “Chờ khi về kinh, mọi người nhất định sẽ rất giật mình phát hiện Kết Lục công tử không còn nữa, ta hiện tại là Thanh Bình Kết Lục hợp lại trên người, danh tiếng tuyệt đối sẽ hơn người!”

Lý An Sở nhin không được mà bật cười, xoa xoa mặt hắn nói: “Cái gì mà Thanh Bình Kết Lục hợp lại trên người, mệt người quá. Được rồi, chỉ cần người vui vẻ, cái gì cũng có thể tặng người, mỗi cái tên Kết Lục công tử có đáng gì.”

Vệ Tiểu Điển dù sao cũng là trọng thương chưa lành, mặc dù nhân đại nạn chưa chết mà vui vẻ, nhưng hàn huyền mãi tinh thần cũng không chịu nổi.

Lý An Sở nhẹ đỡ đầu hắn xuống gối, chậm chậm vỗ vỗ ngực hắn, cùng hắn an tâm đi ngủ.

Trong lúc Vệ Tiểu Điển dưỡng thương, Lý An Khang đã xử lý hoàn toàn tàn dư đám phi, giải quyết tốt mọi việc. Kỉ Nhân Sắc sau khi tế bái nơi chôn cất Kỉ Nhân Định cũng mang theo tro cốt Kỉ Nhân Thích bỏ đi. Trong quá trình giải quyết hậu quả, An Khang phát hiện Lịch Nguyên làm việc tương đối tốt, là nhân tài khó kiếm, liền thành lập một nha phủ trên hòn đảo hải tặc chiếm cứ, di dân đến ở, để cho Lịch Nguyên cai quản, cũng giao hẹn là những năm đầu sẽ nhận trợ cấp từ triều đình.

Yên Kì không biết thế nào đột nhiên quan hệ rất tốt với vợ chồng Lịch Nguyên, không những cùng Lịch Nguyên bàn cách phát triển dân sinh trên đảo, mà còn có chuyện lạ là hay cùng Lỗ Na thì thà thì thụt với nhau.

Vệ Tiểu Diễn dù sao tuổi cũng còn trẻ, không bao lâu đã có thể cùng Lý An Sở đi phơi nắng. Hai người hơn hờ đem đồng việc vất vả đổ lên đầu bạn thái tử tội nghiệp, cùng nhau chuẩn đến khu rừng vắng lời ngon tiếng ngọt với nhau.

Vừa mới hun được mấy miếng, hé mắt ra thì thấy Yên Kỳ đi tới, Vệ Tiểu Diễn nhất thời tò mò, kéo mạnh Lý An Sở đứng lên nhìn lên.

Chỉ thấy Yên Kỳ đi vào rừng, tìm kiếm tới lui ở từng thân cây, cuối cùng ở gốc cây nơi Lý An Sở cùng Vệ Tiểu Diễn phát hiện ra có khắc chữ “Địch” thì ngồi xuống, dùng một mảnh gỗ vót nhọn đào một cái hốc to, rồi lại lấy một cái bao vải nhỏ từ trong ngực vùi xuống.

Vệ Tiểu Diễn nhân lúc hẩn lấp đất lại gần ngó ngó, cũng không ngó ra cái gì, đành mở miệng hỏi: “Người chôn cái gì đó?”

Thình lình nghe tiếng người, Yên Kỳ sợ tới run cả tay, mảnh gỗ cũng rơi xuống đất. Đến khi thấy rõ Vệ Tiểu Diễn cùng Lý An Sở, mới vỗ vỗ ngực thở hắt ra.

“Chôn cái gì?” Vệ Tiểu Diễn lại hỏi.

Yên Kỳ thấp giọng: “Xương cốt Kỉ Nhân Thích, là khi Kỉ Nhân Sắc thiêu hẩn thì ta lấy trộm.”

“Ngay lấy cái thứ xương cốt ma quỷ này làm gì?” Vệ Tiểu Diễn giật mình, Lý An Sở lại không nói gì.

“Kỉ Nhân Thích đích thực là ma quỷ, nhưng ta cuối cùng cảm thấy, kiếp này hẩn đã mất Kỉ Nhân Địch, nếu ngay cả kiếp sau cũng không có cơ hội, thì có phần đáng thương quá.” Yên Kỳ buồn bã nói.

“Đáng thương? Tên đó mà đáng thương?” Vệ Tiểu Diễn cảm thấy khó tin mà trừng mắt với Yên Kỳ.

“Có lẽ vì thân thể giống nhau, nên ta có thể lý giải được mối hận trong lòng Kỉ Nhân Thích. Thủ đoạn của hẩn tàn nhẫn, ngoại trừ những kẻ đáng chết thì cũng đã giết nhiều vô tội, nhưng hẩn không phải sinh ra đã là ma quỷ. Nếu không vì yêu Kỉ Nhân Địch, nếu không vì cuối cùng lại mất Kỉ Nhân Địch, thì có lẽ khi hẩn báo oán xong đã có thể trở lại cuộc sống bình thường.

“Hẩn... Thật sự yêu Kỉ Nhân Địch sao? Yêu hẩn thì vì cái gì lại muốn giết hẩn?”

Yên Kỳ hướng qua cười khổ: “Người giống như người và Lí công tử, có thể đôi bên cùng vui vẻ, hạnh phúc phúc bên nhau không nhiều. Các người chưa từng gặp Kỉ Nhân Địch, hẩn là kiểu người mong manh như thủy tinh, hẩn có thể nhìn thấu bộ mặt thật của mỗi người. Trong mắt hẩn, Kỉ Nhân Sắc là một nữ nhân cần nam nhân bảo vệ, nên thường bao bọc nàng, chiều cổ nàng, hẩn cũng biết trong lòng Kỉ Nhân Thích có kế hoạch gì, nhưng hẩn vẫn hết sức ra tay bảo vệ các thiếu gia khác. Sau này Kỉ Nhân Thích trưởng thành, từ từ phát triển mạnh mẽ, Nhân Địch lại bắt đầu bảo vệ các thiếu gia khỏi độc thủ của hẩn. Đáng tiếc chính là, lúc này hẩn không thể thành công. Vì bảo vệ tính mạng phụ thân, hẩn cuối cùng thành

tình nhân của Kỉ Nhân Thích. Từ khi ta tới đảo, hấn thương ta nhu nhược, nên cho ta ở bên mình, bảo vệ ta. Hạo người bọn họ cũng từng có quãng thời gian yên bình, nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Kỉ lão bang chủ đột nhiên bị người ta giết chết trong ngực, Nhân Dịch tưởng Kỉ Nhân Thích bội ước mà ra tay, hấn phần nộ cực kì, kiên quyết muốn rời đảo Vô Nhai, không muốn gặp lại Kỉ Nhân Thích. Đã sớm biết Nhân Dịch không phải vì yêu mình mà chịu ở bên, Kỉ Nhân Thích vẫn không chịu buông tay, đem hấn giam lỏng trong phòng, ngoài ta với Kỉ Nhân Sắc, không ai có thể thấy hấn. Nhân Dịch rất đau khổ, hấn thường rơi lệ nhìn ta không nói gì, nhưng Kỉ Nhân Thích vừa tiến lại thì liền nhắm mắt. Hấn bởi vì không chịu ăn, gãy trơ xương, Kỉ Nhân Thích tìm món nhân sâm hầm rất quý từng ngậm từng ngậm ép hấn ăn. Ta còn từng thấy Kỉ Nhân Thích vứt bỏ tự trọng mà cầu xin hấn ăn gì đó... Nhưng vô luận thế nào, hấn cũng không chịu thả Dịch đi... Mãi cho đến đêm hôm đó...”

Yên Kỳ tạm ngừng kể, Lí An Sở lặng lẽ ôm lấy Vệ Tiểu Điển đang ngây người, để tránh hấn vì đứng quá lâu mà mệt mỏi.

Hít một hơi, Yên Kỳ tiếp tục: “Đêm đó Kỉ Nhân Sắc đưa Nhân Dịch thoát khỏi phòng. Nàng vẫn là vợ Dịch, nhưng nàng hiểu mình căn bản không phải đối thủ Kỉ Nhân Thích, Kỉ Nhân Thích căn bản cũng không coi nàng là đối thủ. Khi nàng thấy Nhân Dịch quyết không tha thứ cho Kỉ Nhân Thích, nàng đã biết Nhân Dịch cả đời này vĩnh viễn không còn cách gì để hạnh phúc nữa. Nếu không mang được Nhân Dịch đi, ít nhất nàng cũng muốn Nhân Dịch thoát khỏi sự khống chế của Kỉ Nhân Thích. Ta biết kế hoạch của bọn họ, cũng biết đó là kế hoạch liều chết, nhưng ta không thể ngăn cản. Đêm đó bão táp thực sự mãnh liệt, Nhân Dịch nói muốn ăn món canh cá điêu tươi, Kỉ Nhân Thích liền đưa Kỉ Nhân Sắc cùng Kỉ Nhân Giao đi. Nhân Dịch vì bảo vệ Kỉ Nhân Sắc mà cho nàng uống mê dược, vì không muốn ta liên lụy, hấn cũng đánh thuốc mê ta. Chuyện sau đó các người cũng đã biết, Nhân Dịch tự đi về phía nam đảo... Ta chỉ biết Kỉ Nhân Sắc đã tìm thấy thi thể hấn, nhưng lúc đó ta không biết nàng chôn Nhân Dịch ở đâu, cũng không dám hỏi.”

Vệ Tiểu Điển dựa vào ngực Lí An Sở, cảm thán nói: “Còn hơn bọn họ, chúng ta không chỉ có hạnh phúc, mà còn may mắn. Kỉ Nhân Thích cả đời làm vô số chuyện ác, cuối cùng lại vẫn mất đi tình yêu, thật có thể nói là tạo hóa trêu người. Kỉ lão bang chủ rốt cuộc là chết thế nào, có thể vĩnh viễn không ai biết...”

“Là ta giết.” Yên Kỳ thần nhiên nói.

Vệ Tiểu Điển hoảng sợ.

“Các người đại khái đều biết thân thể của ta, “Yên Kỳ trên môi lộ nụ cười đau thương, “Ta đến đảo này, cũng không phải để chơi. Có lẽ không tanh mùi máu như Kỉ Nhân Dịch, nhưng cái lão già này không phải là ác ma sao? Chỗ bất hạnh nhất của Nhân Dịch, chính là sinh ra làm con ruột của hấn, lưng hấn đeo tội, cho nên kiếp này mới không có hạnh phúc. Có lẽ kiếp sau nếu được, bọn họ có thể lại bắt đầu.”

“Nói như vậy, chỉ có người biết Kỉ Nhân Thích bị oan?”

“Ta đã nói thật với Nhân Dịch, nhưng hấn cho là ta bị Kỉ Nhân Thích cưỡng bức mang tiếng xấu thay người khác, như thế nào cũng không chịu tin là kẻ nhìn qua có vẻ yếu đuối như ta lại đi giết người.” Yên Kỳ cười khổ.” Từ sau khi Nhân Dịch chết, Kỉ Nhân Thích liền biến hoàn toàn thành ác ma bất trị. Hấn bắt đầu giết chóc, chinh phạt, đối nữ nhân liên tục, chính là đến bây giờ cũng không đụng vào nam nhân, có lẽ cơ thể nam nhân làm hấn nhớ Nhân Dịch.”

“Không... Không đụng vào nam nhân?... Thế... Thế...” Vệ Tiểu Điển đỏ mặt lấp bắp.

Yên Kỳ hướng qua hắn cười: “Vệ công tử muốn hỏi hắn có đụng vào ta không ấy hả?”

Tiểu Điển mặt càng hồng, hoang mang rối loạn mà lắc đầu nguầy nguậy: “Không... Không phải...”

“Kì thật Kỉ Nhân Thích là một tình nhân chung thủy, Nhân Địch chết thì cơ thể hắn cũng rất chung thủy. Hắn giữ ta bên người, là bởi ta chính mắt chứng kiến thời gian rất hạnh phúc cùng thống khổ nhất của hắn với Nhân Địch, chỉ là hắn không biết kể làm hắn mất hết tất cả hy vọng chính là ta. Mỗi đêm khi hắn nằm mơ thấy Nhân Địch nhảy vực mà chết trước mắt hắn, mặc kệ trước đó hắn đã hoan ái với nữ nhân thế nào, chỉ cần đang ngủ là sẽ mơ. Hắn không muốn bị người khác thấy mặt yếu đuối của mình, nên cho ta ngủ cùng một phòng là để đánh thức hắn đúng lúc. Đối với Kỉ Nhân Thích mà nói, đáng sợ không phải ác mộng, mà là tỉnh khỏi ác mộng, phát hiện ra đó đúng là sự thật.” Yên Kỳ giọng nhỏ dần đi, “Dù ta thực sự sợ hãi khi hắn hỉ nộ thất thường cùng tàn bạo, nhưng đến lúc này, trong lòng chịu không nổi mà cảm thấy hắn thật đáng thương...”

Vệ Tiểu Điển nghe vậy ngậy người, cái miệng nhỏ hơi há. Lí An Sở hỏi: “Vậy người về sau có định làm gì không?”

Yên Kỳ đột nhiên có chút mất tự nhiên, quay qua chỗ khác nói: “Còn có thể định cái gì, ở chỗ này chiếu cố giúp Lịch đại ca cùng Lỗ Na tử chứ sao.”

Lí An Sở mỉm cười: “Cho dù biết người sinh ra ở làng chài, vẫn không nghĩ ta cảnh người làm dân chài đâu. Ta thật sự cảm thấy cuộc sống kinh thành thích hợp với người hơn, người vì cái gì không về cùng An Khang? Hắn nhất định chăm sóc người rất tốt.”

Yên Kỳ bĩu môi: “Ta mới không cần ai chăm ấy. Thái tử diện hạ thân phận cao quý, cũng không hợp nếu ta đi cùng Người, hắn nhất thời cao hứng, lại rồi rồi nên mới nhặt ta về, tuy cho ta áo gấm ngọc vàng, nhưng lại chưa từng để ta trong lòng. Yên Kỳ ta dù có là người không thể cứu vãn, cũng hiểu rõ người ta không để ý mình, còn lưu luyến gì mà không đi. Hơn nữa, “Yên Kỳ giọng đột nhiên nhỏ đi, “Hắn cũng không có nói ta với hắn cùng nhau trở về a.”

“Có lẽ hắn cảm thấy điều đó là đương nhiên, không cần nói đó.” Vệ Tiểu Điển thốt ra.

Lý An Sở nín cười, phụ họa: “Đúng rồi. An Khang tính thế nào ta biết mà, càng là chuyện quan trọng càng không chịu nói. Lần trước ta hiểu lầm là hắn nhân tâm ép người lên đảo làm nội ứng, hắn một chữ cũng không cãi lại, thật sự hết cách với hắn a.”

Yên Kỳ im lặng thật lâu, nhẹ nói: “Ta biết các người có ý tốt, nhưng... dù sao trên đảo cũng không có gì xấu, ta ở quen rồi. Đừng nói nữa, các người hai ngày sau sẽ khởi hành về hả? Không quấy rầy nữa vậy. Còn chuyện chôn xương cốt mong các người đừng nói với ai, ta sợ Kỉ Nhân Sắc nghe được tin, nằng ta nhất định trở về phá. Ta đi trước, có cơ hội thì sau này trò chuyện.” Dứt lời, xoay người hướng ra ngoài rừng.

Vệ Tiểu Diễn định đuổi theo, mới phát hiện đang bị ôm, liền quay lại vòng tay Lí An Sở.

“Đừng đi,” Lí An Sở hôn hần, “Cho An Khang một thời gian, cũng để Yên Kỳ cân nhắc kĩ, bọn họ đều là người thông minh, nhất định hiểu chọn lựa chính xác là gì.”

Hai ngày sau Yên Kỳ đi giúp chuyện di dân, Lí An Khang rảnh rỗi đến mốc người, bị An Sở cùng Tiểu Diễn kéo đi nhặt vỏ sò, ngắm thủy triều xuống, cảm thấy thật bị ai, nhưng lại không có ai quan tâm đến nỗi đau thất tình của hắn, nên đành tự an ủi, tự khuyên mình, đủ thấy lúc bình thường làm kẻ người kiên cường cũng chả hay ho gì.

Ngày khởi hành gió êm sóng lặng, mặt trời chiếu sáng, một trăm chiến thuyền lên đường tiếp đón, đáng tiếc cảng Vô Nhai đảo quá nhỏ, chỉ tiến vào mười chiến thuyền, trông không khí thế chút nào.

Yên Kỳ tránh sau lưng Lịch Nguyên, im lặng đứng. Lí An Sở dìu Vệ Tiểu Diễn, mỉm cười hướng qua phía bọn họ phát tay từ biệt sau khi lên thuyền.

An Khang vác điệu bộ Thái tử ra dặn dò Lịch Nguyên vài câu rồi cũng lên thuyền. Thuyền trưởng tiến lên xin chỉ thị nhổ neo, Lí An Khang trái phải nhòm ngó, ánh mắt quét lên bờ, đoạn quát một tiếng: “Kì Kì! Sắp nhổ neo rồi, người còn chậm chạp cái gì, nhanh lên đi!”

Lí An Sở tùm tùm vút cho Yên Kỳ một cái nhìn kiểu “Ta nói đúng chưa”. Yên Kỳ miệng mím lại cố che nụ cười: “Lên làm gì?”

“Làm gì?” An Khang giật mình, “Phải khởi hành a, người không lên thì làm thế nào đi?”

“Các người đi đi, ta không đi.” Yên Kỳ quay đầu qua bên.

“Không đi? Vậy người muốn làm gì? Người có nói muốn ở lại với ta đâu?” An Khang gần như nhảy dựng lên.

“Người cũng có nói muốn đi cùng nhau đâu.” Yên Kỳ cãi lại.

“Còn nói thế hả? Người đương nhiên là muốn về với ta rồi! Đừng quậy nữa, mau lên đây!”

“Người không bảo, nên ta không chuẩn bị hành lý.” Yên Kỳ vẫn cố núp.

“Không có đồ gì quan trọng thì chuẩn bị làm gì, thiếu cái gì ta mua cho người. Lên đi, An Sở bọn họ đang chờ đó.” An Khang đau đầu mà vẫy tay.

“Còn có vòng tay mẹ ta để lại...”

An Khang hết cách mà thở dài, quát: “Còn không nhanh đi lấy! Thật là, một đồng thuyền mà phải chờ người đó.”

Yên Kì le lưỡi, xoay người chạy đi, quay lưng về phía An Khang xong là cười toe toét.

Trên thuyền An Khang lắc đầu, nhìn Lí An Sở oán giận: “Kì Kì nhà ta vốn tùy hứng, làm người ta chả còn cách nào cả.” Thấy ngay hai người kia đều mở to mắt dòm hấn, đành hỏi: “Nhìn cái gì? Sao thế?”

Lí An Sở cùng Vệ Tiểu Diễn cùng nén cười, cùng lắc đầu, cùng nói: “Không có gì.” Sau đó cùng quay đầu ngắm cảnh biển.

An Khang chả hiểu cái gì cả, trừng mắt nhìn họ. Trời ạ, có phải đôi tình nhân nào cũng gồm như thế không hả?

Thở dài hướng mắt lên bờ. Thật là, rốt cuộc lấy cái gì mà giờ còn chưa tới?

17. Chương 16: Vĩ Thanh

Địa điểm: Trên giường

Sau một trận yêu đương dằng dai kịch liệt, Vệ Tiểu Diễn nằm trên ngực Lí An Sở thở dốc, hưởng thụ sự vuốt ve êm dịu trên lưng. Thật lâu sau, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Sở ca ca, nhớ lần đầu gặp người, ta mới cao có một chút.” Hấn đưa tay tả chiều cao.

Lí An Sở không nhìn, “Ừ” một tiếng, hôn lên trán hấn một cái.

“Lúc sư phụ sư bá xuống núi, ta đã cao đến ngực người.” Hấn cười ngọt ngào nhớ lại.

Lí An Sở lại “Ừ” một tiếng, lại hôn lên má hấn.

“Chúng ta cãi nhau năm ấy, ta hình như đã đến vai người... Không, là cằm.”

Lí An Sở lại “Ừ” một tiếng, nhẹ nhàng cạp chóp mũi hấn.

“Hiện giờ có lẽ ta đến vành tai người, lớn nhanh quá phải không?” Vệ Tiểu Diễn vẻ mặt càng ngày càng hưng phấn.

Lí An Sở yêu thương mà “Ừ”, hôn lên vành tai hắn, khiến hắn cười khanh khách.

“Có lẽ ta còn cao thêm, nói không chừng còn cao hơn ngươi.” Vệ Tiểu Diễn mặt đầy vẻ thêm muốn, “Sở ca ca, chờ ta cao hơn ngươi, thì đến lượt ta bế ngươi nhé?”

Lí An Sở rất cuộc “Ừ” không nổi, đành phải lật người, nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn đang còn muốn nói gì đó, ra sức mà hôn tiếp...

~Hòan~

Đề đầu Lại một lần nữa, rất cảm ơn các bạn đã theo dõi bộ truyện đến hồi kết XD~~~ Bộ này còn 1 phiên ngoại về Sư phụ, Sư bá của TBKL, nhưng do phần này dài(í hí~)=> mình lười(í hí hí~) => Bữa nào rảnh mình edit hết phần này, chứ jờ thì... =)))~~~ bạn nào hứng thì đọc chút trích đoạn xem sao:

... Chính là hắn không cam lòng!! Không cam lòng a... Ô ô ô... Sao có thể cứ như vậy bị người chinh phục... Ô ô ô... Ta muốn chạy trốn... Ô ô ô... Trốn trốn trốn...

Chạy trốn tới kĩ viện gặp tình nhân cũ, miệng chưa hôn đã bị bắt về;

Chạy trốn tới tửu lâu uống rượu Hoa Điếu lâu năm, vò rượu chưa mở ra đã bị bắt về;

Chạy trốn tới nhà lão bằng hữu xem kịch, còn chưa có mở màn đã bị bắt về;

Chạy trốn tới khu săn bắn phía tây núi xem đua ngựa, ngựa còn chưa xuất phát hắn đã bị bắt về trước;

Chạy trốn tới phố hoa xem tuyển hoa khôi...

18. Chương 17: ~phiên Ngoại~ :: Phần Về Sư Phụ Sư Bá ::

Đối với kết quả này tiêu hóa mất nửa ngày, Dục Phi rốt cuộc đến tối muộn mới hết to hết sức, địa điểm là trên đùi chủ nhân Tần gia.

“Ngươi ở nhà ta nói cái lộn xộn gì đó cũng không phải lý do để ta gả cho ngươi!” Hắn kéo tóc Tần tự bù xù sang hai bên, hoàn toàn không chú ý quần áo mình đã trút phân nửa.

“Đây chính là lý do tạm thời để lừa được người từ trong tay cha người, đương nhiên không phải lý do chân chính.” Tần Tự ngậm lấy anh đào đỏ ửng nơi ngực hắn, mút mạnh một cái.

“A-” Dục Phi vặn vẹo thân thể, “Có cái lý do chân chính gì... Người nói... Ừm... A...”

Tần Tự thở hổn hển đưa hắn áp đảo dưới thân, dùng sức tách hai chân hắn, môi lưỡi chạy trên cổ hắn, lẩm bẩm nói: “Lý do chân chính là... Thích... Yêu người... Mãi mãi cũng không thể buông người ra... Bất luận dùng thủ đoạn gì... Ta đều muốn người ở bên cạnh ta...”

Dục Phi đã không thể nói chuyện, cái miệng của hắn chính là vôi vàng hôn cùng ừ a kêu, một đêm ấy ước chừng hắn kêu gào hết một nửa, tình hình chiến đấu kịch liệt khiến cho ngày hôm sau cả ngày đều không thể xuống giường.

Từ đó về sau Dục Phi hạnh phúc phát triển thêm, Nam An Hầu Phủ trở thành nhà mẹ đẻ ngẫu nhiên có người nào đó cùng đi mới có thể trở về, tửu lâu, phố hoa cùng đám tình nhân biến thành hồi ức xa xưa mỗi lần trời chiều buông xuống nghiêng ngả tựa lan can... Ô ô ô... Chính là hắn không cam lòng!! Không cam lòng a... Ô ô ô... Há có thể cứ như vậy bị người chinh phục... Ô ô ô... Ta muốn chạy trốn... Ô ô ô... Trốn trốn trốn...

Chạy trốn tới kỹ viện gặp tình nhân cũ, miệng chưa hôn đã bị bắt về;

Chạy trốn tới tửu lâu uống rượu Hoa Điếu lâu năm, vò rượu chưa mở ra đã bị bắt về;

Chạy trốn tới nhà lão bằng hữu xem kịch, còn chưa có mở màn đã bị bắt về;

Chạy trốn tới khu săn bắn phía tây núi xem đua ngựa, ngựa còn chưa xuất phát hắn đã bị bắt về trước;

Chạy trốn tới phố hoa xem tuyển chọn hoa khôi...

Tiếng chiêng tuyên bố tuyển chọn hoa khôi bắt đầu, cư nhiên không ai tới bắt hắn, cười trộm...

Vòng thứ nhất cùng nhau biểu diễn kết thúc, nhìn không thấy ai tới bắt hắn, bắt đầu cảm thấy kì quái...

Đợt thứ hai biểu diễn tài nghệ chấm dứt, vẫn không ai tới bắt hắn, bắt đầu đứng ngồi không yên...

Vòng thứ ba thi đối chấm dứt, như thế nào còn chưa có người đến bắt hắn, bắt đầu liên tục nhìn xung quanh, đứng ở chỗ dễ thấy...

Lượt thứ tư vẫn đáp kết thúc... Cảm thấy không có ý nghĩa, nhàm chán, thở dài về nhà xem vì sao lại thế này.

Binh lính thủ vệ thấy hấn trở về có chút giật mình, biểu tình bối rối, chuông báo động trong đầu hấn nhất thời réo mãnh liệt.

Tìm một lúc, Tần tự không ở thư phòng, phòng nghị sự, sàן đấu võ... Túm một người hầu hỏi, trả lời là: ” Có cô em họ quê nhà đến, tướng quân theo nàng nói chuyện ở đình nghỉ mát nơi vườn.”

Một nỗi tức giận tự nhiên sinh ra, bước nhanh vào trong vườn, xa xa thấy Tần Tự cùng một cô gái tóc dài váy trắng tinh ngồi đối diện, trong đình gió lớn, Tần Tự đứng dậy vì nàng phủ thêm một chiếc trường bào...

Không biết thế nào, trong lòng dao xoáy đến khó chịu, ngực như có khối cứng ngắc lấp kín, khiến cho người ta phải khóc ra mới xong.

Thân thể không khỏi vọt tới đình nghỉ mát, nắm ấm trà trên bàn ném xuống đất, phần nộ trường mắt nhìn Tần Tự một cái, lại xoay người chạy đi. Gió thốc đến con mắt vừa xót vừa cay, trộm quay đầu lại coi, cứ nhiên không đuổi theo... Ô oa oa oa...

Chạy trở về phòng, bỏ nhào lên giường phủ kín đầu bắt đầu khóc to, vừa khóc vừa mắng, chính mình cũng không biết đang mắng cái gì, khóc lóc mệt mỏi, cứ như vậy mà ngủ.

Tỉnh lại khi đã đổi áo ngủ, yên yên ổn ổn nằm trong cái ôm quen thuộc, một bàn tay ở trên lưng vỗ nhẹ.

Cầm lấy vạt áo người nọ sống chết kéo, hung hấn cắn vai hấn, cắn ra một dãy dấu răng, người nọ không né, cũng không kêu đau, chỉ là dùng cằm ve vuốt hai gò má hấn, ghé vào tai hấn thì thào mà nói: “Hy vọng người có thể hiểu được cảm nhận của ta, hy vọng người có thể nhớ kĩ ta yêu người... Mà người... Cũng yêu ta...”

Dục Phi buông lỏng miệng ra. Yêu sao?

Đây là yêu sao?

Đây là yêu sao?

Phải không? Phải không? Phải... không?

Đảo mắt qua hai năm, hai con người nghiêm nhiên biến thành trẻ sinh đôi gần bó đã có khoảng thời gian dài từ sau lần gặp gỡ đầu tiên. Tần Tự xuất chinh Tây Hạ.

Nam An Hầu phủ tới hỏi Dục Phi có muốn về nhà ở hay không, hấn lắc đầu cự tuyệt.

Đã không có người quản hân, trái lại cũng không có hứng thú chuồn êm ra ngoài ung dung tự tại, Dục Phi mỗi ngày cứ theo thường lệ đúng giờ rời giường, tập luyện buổi sáng, đọc sách, tản bộ, giống như Tần Tự vẫn đang ở bên cạnh, chính là ban đêm thường bình tĩnh, phát hiện bản thân không thở nổi, mà làm sao cũng không nhớ nổi ác mộng vừa nãy.

Tiểu An Sở cách ngày đến một lần học võ cùng Tần Tự, nay lại mỗi ngày đều đến, chỉ cần thấy Dục Phi ngẩn người, sắc mặt không tốt, đứa trẻ ngoan ngoãn ôn nhu này sẽ chủ động để Dục Phi ôm mình.

Hai ca ca Dục Phi đều đi nơi khác, chỉ có Đại ca Dục Tân còn ở kinh thành. Mỗi lần đến gặp tiểu đệ, Lý Dục Tân đều phải khuyên hân: “Tần Tự không có việc gì, em đừng lo lắng quá.”

Dục Phi luôn cúi đầu không nói lời nào.

Mùa thu sau đó, chiến dịch chinh phạt Tây Hạ chấm dứt. Tây Hạ đại bại, dâng hàng thư xưng thần. Tướng sĩ viễn chinh áo mũ hồi hương.

Tần Tự cũng trở lại. Nhưng y là được khiêng về, vẫn hôn mê bất tỉnh.

Quân y nói cho Dục Phi, y trúng độc quả Hỏa Túc, không thuốc giải, mạng chỉ còn ba tháng.

Dục Phi đưa Tần Tự ổn định ở trên giường, mỗi ngày mớm cơm cho y, lau thân thể hai lần. Thời gian còn lại, hân liền tìm đọc thu thập hết tất cả sách thuốc cùng cổ tịch, thường thường đọc sách đến đêm khuya, có khi thậm chí suốt đêm không ngủ.

Tiểu An Sở mỗi ngày đều đến hỗ trợ, hai người một lớn một nhỏ ngồi trên sàn thư phòng, bên cạnh chất đầy sách, từng tờ từng tờ lật lật. Lý Dục Tân đến gặp tiểu đệ, luôn không thể nói quá hai câu, bởi vì Dục Phi không có thời gian, hân hận không thể không ngủ mà tìm sách, tra sách. Nhìn thấy tiểu đệ cơ thể từ từ gầy gò cùng hai mắt sưng đỏ, Dục Tân cảm thấy trong lòng khó chịu không nói lên lời. Hân hiện tại đã nhớ không ra tiểu đệ năm đó vô ưu vô lo, ăn chơi đàng điếm là bộ dạng gì nữa, có khi quả thực hy vọng Dục Phi cho đến giờ cũng không gặp được người như Tần Tự kia. Nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt Dục Phi ngóng trông Tần Tự, loại ý niệm này lập tức tan thành mây khói trong đầu.

Hai tháng gian khổ tra cứu, Dục Phi rốt cuộc tìm được ghi chép giải độc quả Hỏa Túc: “Núi Cung Lai có quả Thủy Sa, có khả năng giải độc quả Hỏa Túc. Giải pháp là: đem một người mỗi ngày dùng một quả Thủy Sa, ba ngày sau lấy một chén máu từ người này, để người trúng độc uống, có thể giải độc. Nhưng mà người dùng Thủy Sa từ đó về sau cần phải mỗi ngày ăn một quả liên tục ba năm sau mới có thể ngừng, nếu không khi độc phát ngực đau đớn mà chết.”

Dục Phi vô cùng vui vẻ, lúc ấy thu dọn hành lý cùng xe ngựa, mang Tần Tự đến núi Cung Lai. Tiểu An Sở đem việc này báo cho Lý Dục Tân cùng Vệ Hoành bằng hữu tốt nhất của Tần Tự, hai người lập tức theo sau hộ tống.

May mắn chính là thuận lợi tìm được một rừng quả Thủy Sa rộng lớn, Vệ Hoành tranh làm người dùng

quả, Dục Phi ngăn hấn, nói: “Ta biết ngươi là bằng hữu tốt nhất của Tần Tự, ta cũng hiểu ngươi đối với y là tình bạn chân thành. Nhưng ta là người thân cận nhất của y, hy vọng ngươi hiểu được đây là chuyện ta phải làm.”

Vệ Hoành con người rần rỏi cũng nhịn không được rơi nước mắt. Dục Phi ăn quả Thủy Sa, ăn ba ngày liền, lấy dao cứa cổ tay, được một chén máu lớn, đút cho Tần Tự uống.

Đêm đó Tần Tự tỉnh lại, hai người yên lặng đối diện, giống như cả một đời.

Cạnh bên rừng quả Thủy Sa dựng lên một gian nhà gỗ nhỏ, Lý Dục Tân quả thực không thể tin tưởng để hấn được nuông chiều từ bé sẽ ở nơi này ba năm. Tần Tự nhờ Vệ Hoành hướng Hoành để xin được từ quan, y nói: “Ta không rời bỏ Dục Phi, mà trong kinh thành không có quả Thủy Sa.”

Tần Tự rất nhanh khôi phục sự cường tráng vốn có, mà Dục Phi vì độc quả Thủy Sa, cơ thể yếu dần, thường thường đau ngực. Tần Tự mỗi sáng sớm liền rời giường, vì Dục Phi chuẩn bị bữa sáng, đưa đến bên giường giúp hấn ăn, ăn xong lại bắt hấn tiếp tục ngủ, bản thân đến rừng quả Thủy Sa tưới nước bón phân, cẩn thận như thêu hoa mà chăm sóc rừng quả này, sau đó hái quả Thủy Sa trông tốt nhất, quay về nhà gỗ cho Dục Phi dùng. Cơm trưa xong Tần Tự công Dục Phi bay ra ngoài giải sầu, nghĩ các loại cách cho hấn tiêu khiển. Có khi nhớ tới một tiểu thiếu gia lớn lên nơi chốn phồn hoa, đã vì hấn phải sống cuộc sống trống vắng yên lặng trong núi, trong lòng luôn thất đến khó chịu. Lúc này Dục Phi sẽ ngủ trong lòng y nói: “Cùng ngươi ở một nơi, kinh thành cũng tốt, núi non cũng được, ta vĩnh viễn sẽ không cô đơn.”

Ban đêm Dục Phi thường có nỗi khổ riêng trong lòng, ngủ không yên, Tần Tự luôn dùng khăn nóng làm ấm cho hấn, ủ nóng rồi lại đổi. Có khi đau đến trầm trọng, Tần Tự liền ôm hấn vào lòng, như đỡ đứa bé đi vào giấc ngủ mà đứng lên đi qua đi lại trong phòng, bước đi thong thả đến hừng đông.

Sinh nhật Dục Phi năm đó, Tiểu An Sở vào núi, Tần Tự như tặng quà mà mang nó đến trước mặt Dục Phi. Dục Phi quả nhiên vui vẻ cực kì, trên khuôn mặt luôn luôn tái nhợt cũng hiện vài phần hồng hào.

Lúc này An Sở đã là thiếu niên mười bốn tuổi, cơ thể mềm mại đột nhiên cao vọt, tính cách càng lúc càng trầm tĩnh ôn nhu, ngoại trừ thời gian tập võ mỗi ngày, nó bình thường đều đọc sách, nhất là sách thuốc. Mà người được nó gọi “Sư phụ” hoàn toàn không ngồi yên được như nó. Khiến Tần Tự cảm thấy đau đầu chính là cho dù hiện tại đang bệnh, hấn cũng vẫn cứ ham chơi thích đùa giỡn, cơ thể hơi cảm cự được là chạy ra ngoài, có một lần còn định ra hồ bơi, bị Tần Tự bắt về hung hăng giáo huấn, phạt cấm ba ngày không được xuống giường.

Hôm nay Tần Tự đi tưới nước bón phân cho quả Thủy Sa, Dục Phi thừa cơ chuẩn đi nghịch nước, buổi chiều bắt đầu ho khan. Vì lo cho cơ thể hấn, Tần Tự phần nộ quát hấn: “Ta như thế nào cho đến giờ đều không nhìn thấy bộ dạng ngươi im lặng!”

Dục Phi bị mắng xong rất thương tâm, lui ở trong chăn không nói lời nào. An Sở gọi Tần Tự ra ngoài cửa nói: “Sư bá, con thấy dáng sư phụ im lặng rồi, hấn từng có hơn một năm cơ hồ không xuất môn, bởi vì người không ở bên cạnh hấn.”

Tần Tự không nói gì, trong lòng cảm thấy một nỗi đau đớn khó nén cùng cảm giác bất lực. Dục Phi vui vẻ cùng Dục Phi khỏe mạnh, y vì không lựa chọn được mà thống khổ. Trở lại phòng tới bên giường, Tần tự đem chăn cùng Dục Phi ôm cả vào lòng, giọng khàn khàn nói: “Xin người vì ta nhẫn nại hai năm nữa, hai năm sau ta nhất định mang người tới tất cả những nơi người muốn đi.”

Dục Phi từ trong chăn chui ra, trên mặt ngấn nước, hần gắt gao ôm lấy thắt lưng Tần Tự, khóc nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, nhưng người phải tin, ta tuyệt đối không nhẫn nại nổi, người ở đây với ta, ta thực sự quá vui về...”

Tần Tự dùng môi ngăn miệng hần lại, nước mắt chảy vào nơi hai người quần quýt, nếm qua cư nhiên là ngọt ngào.

Lại qua ba tháng, Vệ Hành bị điều động tới phương Bắc đóng giữ, đường nhậm chức qua núi Cung Lai, thuận đường tới thăm hỏi bạn tốt lâu không gặp. Khi tới trên lưng hần có một cái bọc to, cả người thoát trông có chút cổ quái. Vào nhà xong hần đem bọc to trên lưng cởi xuống, mở ra thì thấy, bên trong là một đứa bé mềm mại non nớt mũm mĩm đang ngủ. Không chỉ Dục Phi ngay tại chỗ chảy nước miếng, cả An Sở cũng run rẩy.

Vệ Hoành nói đây là Tiểu Điển con hần chưa được mười tuổi, do thê tử thảng trước qua đời, bất đắc dĩ chỉ có thể mang con theo nhậm chức cùng.

Dục Phi lập tức hét ầm lên: “Đem cục cưng đưa tới phương Bắc rét đến đóng băng chịu khổ?! Tuyệt đối không thể!!”

Tiếp đó là một phen ám chỉ, khuyên bảo, lấy lý lẽ rõ ràng, lấy tình lay chuyển, nước miếng văng tứ tung, lưỡi nở hoa sen, rốt cuộc nói trúng nỗi lo mình không chăm sóc tốt cho đứa con của Vệ Hoành mà đem Tiểu Điển để lại trên núi.

Cơ hồ là cao hứng mà tiến bước Vệ Hoành, Dục Phi lập tức như sói đói bụng đã rất lâu chạy về nhà, lại phát hiện An Sở đã giành trước đem Tiểu Điển ôm trong tay. Càng không có thiên lý chính là, thiếu niên luôn rất nghe lời cư nhiên dùng ánh mắt cảnh giác nhìn hần, nói đến không thể phản bác: “Tiểu Điển về sau ngủ với con.” Vì thế Dục Phi ầm ục hết một đêm, ở trên cánh tay Tần Tự u oán cắn ra một hàng dấu răng sắp xếp chỉnh tề.

Tiểu Điển tỉnh lại không thấy phụ thân, chính mình lại được một thiếu niên tươi cười ấm áp ôm, bên cạnh là một nam tử đẹp trai cao lớn tuấn lãng, trong tay y còn đang khống chế một nam nhân xinh đẹp không ngừng giãy giụa muốn nhào sang chỗ mình. Mặc dù con mắt đen như quét lớp sơn toát ra một nỗi hoang mang, nhưng tiểu hài tử biểu tình lạnh lùng này cũng không khóc không quấy, chỉ trầm mặc mà nghe An Sở ôn nhu giải thích sự tình đã qua.

Từ đó về sau Dục Phi tìm được trò tiêu khiển hay nhất, đó là cùng An Sở đấu trí đấu dũng, đột phá sự bố trí phòng vệ rất mạnh cùng rất tinh vi của nó, thuận lợi mà ăn được đậu hũ non. Mà trò này có chỗ khiến hần rất hưởng thụ, chính là biểu cảm cùng hành động của người yêu khi ăn dầm chua nhiều, quả thực khiến hần nhìn mãi cũng không chán.

Tiểu Diễn dần khôi phục sự hoạt bát vốn có của trẻ con cùng tuổi, cũng càng ngày càng thích dính lấy An Sở.

Nghe hẳn dùng giọng trẻ con êm dịu gọi “Sư phụ”, “Sư bá”, “Sở ca ca”, mỗi người trong lòng đều cùng cảm động.

~Kết thúc~

Trong núi sáu mươi năm, năm tháng không trôi.

Rất thích người kia theo bên mình, mỗi giờ mỗi khắc cảm nhận chính mình được y yêu thương, cho nên thời gian trôi như không dấu vết, không hề bấm ngón tay ngẫm tính đã bao năm qua.

Dục Phi sớm đã quên khi nào vào núi, cũng sẽ không cố tình tính toán khi nào có thể ra khỏi núi, chỉ là một người khác sẽ không quên.

Y sẽ không quên người trong lòng mình như thế nào lại rời xa cổ hương cùng thân nhân, sẽ không quên ba năm hẳn ốm đau cùng sự đau lòng của chính mình, cũng sẽ không quên lau đi nước mắt của hẳn khi nhắc đến lời thề hẹn.

Đưa đến một quả Thủy Sa đỏ au, nhẹ nhàng ghé bên tai hẳn nỉ non: “Phi, đây là quả cuối cùng.”

Khuôn mặt tuyết trắng xinh đẹp ngóc lên, Dục Phi không tiếng động dùng ánh mắt dò hỏi.

“Bắt đầu từ hôm nay ta có thể mang người tới nơi người muốn đi.” Tần Tự cất giọng cười vang, ôm lấy Dục Phi quay mấy vòng, như ảo thuật mà từ trong tay biến ra một cái bọc vải nhỏ, “Cho nên, chúng ta đi thôi.”

“Đi? Bây giờ?” Dục Phi bị y xoay đến choáng váng đầu óc, nắm vai y nói, “Bọn trẻ làm sao đây? Ai chăm bọn chúng?”

“Chăm?” Tần Tự đưa Dục Phi thả xuống đất, xoa cằm hẳn, “Người coi, ai có bản lĩnh nói tự mình chăm đứa bé kia nào?”

Dục Phi nhìn về nơi y ra hiệu, nơi cách xa mười trượng, An Sở đang cõng Tiểu Diễn, trèo leo trên cây để nó hái quả dại chơi. Hai đứa con trai trên mặt đều mang nụ cười tươi vui vẻ cùng thoả mãn.

Nhìn thấy vẻ cảm động trên mặt Dục Phi, Tần Tự kéo hẳn vào lòng thật chặt: “Đừng lo lắng vương bận, hai đứa chúng nó ở trên núi rất ổn. Về sau, sẽ nhìn chuyện của bọn chúng.”

“Chúng ta thì sao, chúng ta đã không còn chuyện gì nữa ư?”

“Đương nhiên là có a, chuyện của chúng ta còn phải kéo dài thật dài, nhưng nói đến cũng chỉ có hai chữ.”

“Hai chữ gì?”

Tần Tự ngậm lấy môi cong nhỏ của người yêu, thâm tình nói: “Hạnh phúc.”

*núi Cung Lai: núi ở tây nam Tỉnh Tứ Xuyên

chống cầm hết zồi XD~~~ Đọc xong thấm thía đc câu “cái nết đánh chết ko chữa” =))))))))))

~Phiên ngoại~

::: Nếu bọn họ mang thai:::

(Trích đoạn có Thanh Bình Kết Lục vs Yên Kỳ An Khang vs Dục Phi Tần Tự)

Cảnh một:

Tiểu Điển mặt đỏ hồng mà xoa hai tay, trong chốc lát xem bên này, một lúc lại ngó bên kia, nuốt a há a nuốt a há a ngập ngừng ấp úng nửa ngày mới nói: “Sở ca ca, ta... Ta hình như là có thai...”

Kết Lục công tử ôn nhu vô cùng mà mỉm cười, lập tức dìu hắn nằm xuống giường: “Thật sự? Vất vả cho ngươi, đến đây ta kiểm tra cho ngươi một chút, ừm... Khí huyết rất dồi dào... Phát triển cũng không tệ lắm... Ừm... Ngồi thai cũng ngay ngắn...”

(Toát mồ hôi... Ngồi thai? An Sở a, cho dù ngươi là thần y, cũng không đến mức nhìn thấy rõ chứ? Hay là ngươi có máy siêu âm B*?)

Cảnh hai:

Kỳ Kỳ nằm trong lòng An Khang, rất hài lòng lại cũng xinh đẹp mà cười nói: “Thái ca, ta nói cho ngươi một tin tốt nha. Ngươi trước ngồi cho vững... Nghe cẩn thận, ta-có-thai!!”

Thái tử điện hạ từ trên giường bắn lên: “Người tới a, tuyên Thái y! Tuyên Ngự trù! Tuyên Lão ma ma! Tuyên Nhũ mẫu! Tuyên Thái phó! Tuyên... A không, mời Hoàng hậu nương nương qua đây một chuyến!”

Đông cung nhất thời gà bay chóá sủa...

“Cơ mờ... An Khang a, tuyên Nhũ mẫu chỉ sợ hơi sớm chút? Về phần tuyên Thái phó... Khó có thể mới dưỡng thai mà đã bắt đầu ha?)

Cảnh ba:

~Bộ khác nên không làm=))))~

Cảnh bốn:

Dục Phi (bùng nổ!) vui mừng phấn khởi báo tin: “Tần Tự Tần Tự, ta có thai nà!”

Tần Tự chấn động: “Tuổi này còn mang thai? Sản phụ cao tuổi rất nguy hiểm! Người cũng thật là, tốt không học lại đi học người ta mang thai, ta đi kêu An Sở nghĩ cách phá cho người!”

Dục Phi dẫu mở: “Không cần, ta càng muốn sinh! Tự mình sinh một tiểu bảo bảo mềm mại mũm mĩm vừa thơm vừa mềm, muốn ôm là ôm, muốn hôn là hôn, ai cũng không xen vào được...” Nói xong nước miếng đã đọng thành một đại dương mệnh mang...

(Xem ra Tần Tự cùng Tiểu bảo bảo tranh giành tình cảm là ngày không xa...”

~Bonus~

^^ Vì có Phượng Phi Ly nữa nên ta mần một thể^^

Cảnh năm:

Phượng Phi Ly mang một biểu tình khó tin bước chân loạng choạng đi vào, nước mắt lưng tròng mà nhìn Chu Cung Lệ, tủi thân nói: ” Sao lại thế này, người đối với ta tệ như thế, vì cái gì ta lại mang thai con của người?”

Hoàng đế bệ hạ nghe xong học máu ngay tại chỗ, cuống đến xoay tứ tung, lấy đầu đập bình bình vào tường.

Phượng Dương vương thưởng thức một hồi lâu, mới hài lòng mà giữ chặt hân: “Ta lừa người thôi. Thế mà người cũng tin? Người cũng không giấu lại, cho dù phải sinh, thế cũng nên là người mang thai mới đúng a, ấy sống lại sống lại...”

(Chu Cung Lệ ngày hôm nay, vẫn mây đen sương mù như cũ...)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-binh-ke-luc>